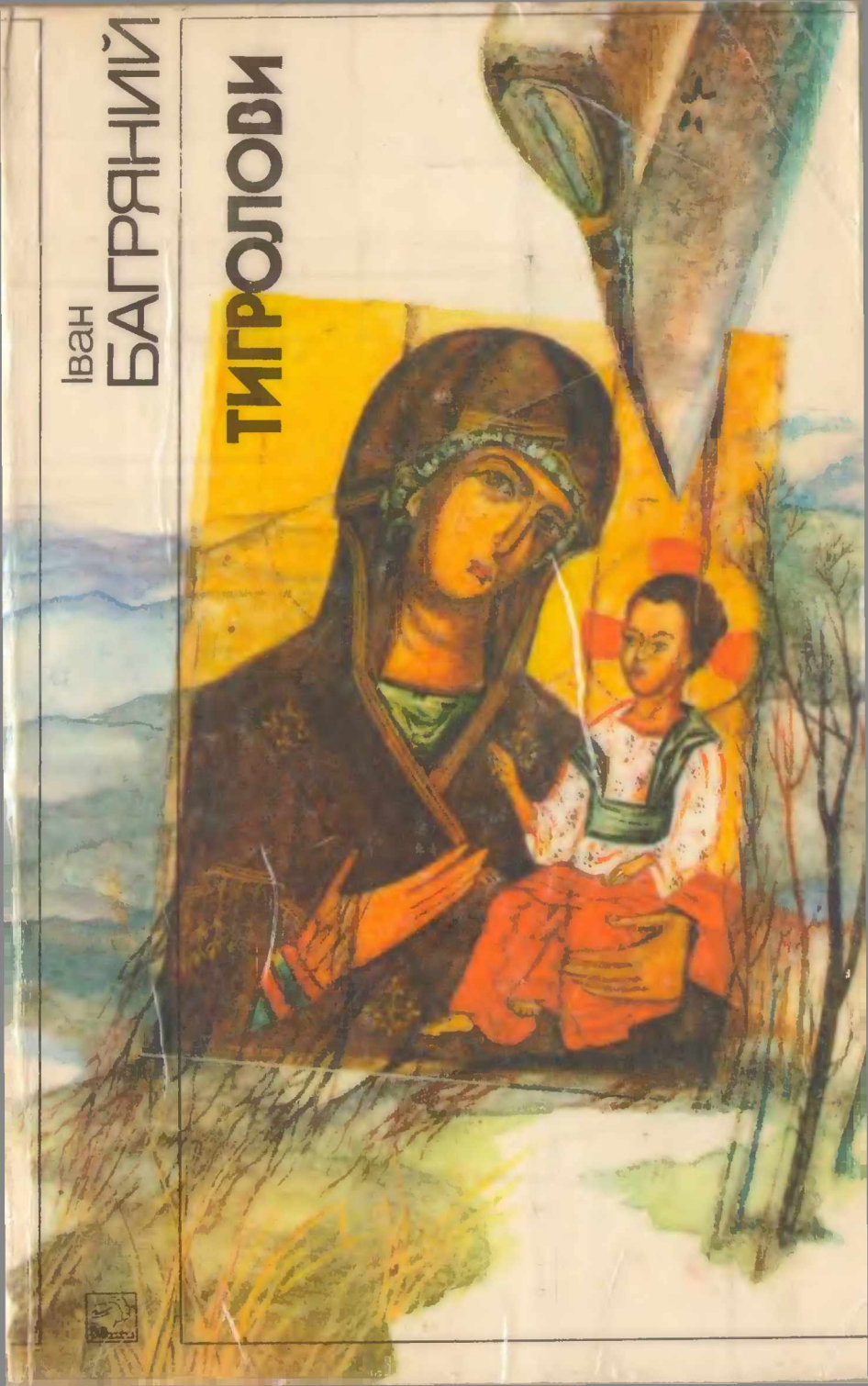

Іван

БАГРЯНИЙ

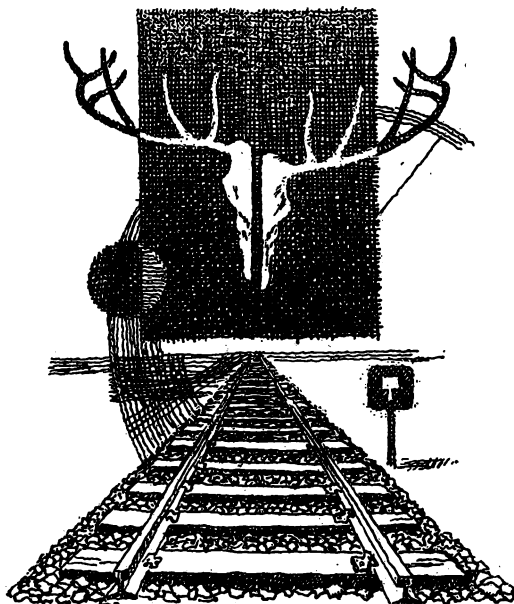
ТИГРОЛОВИ

Іван
БАГРЯНИЙ

ТИГРОЛОВИ

Роман
та
оповідання

Київ
Видавництво ЦК ЛКСМУ (МДС) «Молодь»
1991

Відомому українському письменникові Іванові Багряному (1907—1963) довелося пройти через катівні ОГПУ — НКВС, зазнати на собі знущань у сталінських концтаборах. 1945 року він емігрував на Захід, де словом продовжував боротися за волю України.

Представлені твори окремим виданням виходять на Україні вперше.

Представленные произведения известного украинского писателя И. Багряного отдельным изданием на Украине выходят впервые.

Упорядкування

О. С. ГАВРИЛЬЧЕНКА та А. П. КОВАЛЕНКА

Післямова М. Г. ЖУЛИНСЬКОГО

Художнє оформлення О. В. НАБОКИ

Редактор М. С. ЧИЩЕВИЙ

Б 4702640201—069 БЗ.38.16.90
М 228(04)—91

ISBN 5-7720-0641-X

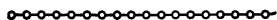
© Упорядкування. О. С. Гаврильченко.
А. П. Коваленко, 1991
© Післямова. М. Г. Жулинський, 1991
© Художнє оформлення. О. В. Набока,
1991.

ТИГРОЛОВИ

Роман

Розділ перший

ДРАКОН

...Вирячивши вогненні очі, дихаючи полум'ям і димом, потрясаючи ревом пустелі і нетра і вогненным хвостом замітаючи слід, летів дракон.

Не з китайських казок і не з пагод Тибету — він знявся десь з громохкого центру країни «чудес», вилетів з чорного пекла землі людоловів і гнав над просторами... Над безмежжям Уралу... Через хаші Сибіру... Через грізний, понурий Байкал... Через дикі кряжі Зайбакалля... Через Становий хребет, — звивався над ним межі скель і шпилів... Високо в небі сіючи іскри й сморід, летів і летів у безмежній ночі.

...Палахкотів над проваллями... Звивався над прірвами... Пролітав із свистом спіраллю над диким бескиддям і нагло зникав десь у надрах землі — занурювався, як вогненноокий хробак, зі скреготом і хряском у груди скелястих гір, свердлив їх з блискавичною швидкістю, розсипаючи іскри. Зникав... І раптом вилітав з-під землі далеко, мов пекельна потвора, потрясаючи реготом ніч. Прям вогненними очима, зойкав, несамовито і, вихаючи хвостом, як комета, летів і летів...

І розступалися скелі, маючи тінями. І розбігалися злякано сосни й смереки, кидаючись урозтіч. Заскочений нагло сохатий (лось) прикипав на галявині, спаралізований жахом, а далі зривався й, ламаючи ноги та обдираючи шкіру, гнав скільки духу у безвість.

І гнали у безвість луни, мов духи гірські, — розлітались по горах, стрибали в провалля, ховалися в нетрах... За ними летів дракон.

То не фіктивна потвора з наївних китайських казок і не легендарний дракон Далай-лами. Ні, то реальний, то єдино реальний, справжній дракон, найбільший і найстрашніший з усіх драконів. Ані Микита Кожум'яка, ані сам Юрій Переможець не в силі б його подолати. На сталевих лапах, з вогненным черевом, з залізною пащею жажкотів він, немов щойно вилетів з пекла.

Шістдесят коробок-вагонів — шістдесят суглобів у дракона. Спереду вогненноока голова — велетенський дво-

окий циклоп — надпотужний паротяг «Й.С.» (Йосиф Сталін). Ззаду — такий же надпотужний паротяг «Ф.Д.» (Фелікс Дзержинський). На тендері прожектор — довгий вогненний хвіст. Біля кожного вагона — щетина багнетів. Наїжився ними дракон, мов їжак... Ні, мов дракон! І гнав-ся зі скреготом.

Шістдесят суглобів у дракона — то шістдесят рудих домовин, і в кожній з них повно проглинених жертв, повно живих мертвяків. Крізь загратовані діри дивилися тоскно грона мерехтливих очей, — дивилися крізь темряву десь на утрачений світ, десь туди, де лишилась країна, осяяна сонцем, де лишилась Вітчизна, озвучена сміхом дитинства і юності рано одятої, де лишилася мати... родина... дружина... Мерехтіли грона очей і летіли десь у темряву чорну, у прірву. Ними натоптане черево вщерть у дракона. І тягне їх циклопічний «Й. С.», і підпихає їх демон «Ф.Д.».

В цілому ж — то в етап, то в «ешелон смерті», — етапний ешелон ОГПУ — НКВД.

Д р а к о н .

І мчить він без зупинки, хрюкотить залізними лапами, несе в собі приречених, безнадійних, змордованих, — хоче замчати їх у безвість, щоб не знав ніхто де і куди, — за тридев'ять земель, на край світу, мчить їх у небуття. І нема того Кожум'яки... І ніхто-ніхто їх не визволить і вже не врятує, і ніхто навіть нічого не знатиме й не почує про них. Ніч. Чорна, безмежна ніч.

І відсахуються смереки, кидаючись врозтіч. А дракон пожирає очима все перед себе і мете услід вогненным хвостом — фосфорить ним по шпалах, по нетрях, обмацує слід за собою, — чи не тікає хто?

Іноді бахкає постріл... другий... То вартовому ввижається зрада чи втеча, і він несамовито, пронизливо кричить і стріляє навмання у метушливі тіні смerek і стовпів.

І хоч ніхто при такому скаженому леті не зміг би зіскочити живий, і хоч ніхто при такій охороні та при таких запорах не зміг би видертись геть, але... Вартовий мусить бути пильний, «бдітельний». То-бо в його «дело честі, дело слави», то-бо його «дело доблесті і героїства».

А може, йому самому страшно, може, йому моторошно на хвості цієї диявольської комети, і він підбадьорює себе пострілами у чорну зрадливу ніч, в фосфоричні блиски позаду, в веремію рухливих тіней і плям.

Утікають кілометри — десятки... сотні... тисячі... Утікають назад ліси, і пустелі, і пасма гір, і безліч рік та

тьмяних озер. Пролітають з грюкотом мости, семафори, тунелі, — все утікає назад. А дракон все летить і летить — у невідоме, вперед, у чорну сибірську ніч, на край світу. Перетинає меридіани. Описує гігантську параболу десь по сорок дев'ятій паралелі, карбує її вогненным приском, гейби комета. Б'є по чорній імлі вогненным хвостом, зіходить їдучим димом та смородом і реве, реве...

Так не ходить жоден експрес, так ходить лише цей етап, цей дивовижний ешелон смерті, — спецешелон ОГПУ — НКВД. Він — один з багатьох таких ешелонів; женуть вони отак божевільним темпом через глуху ніч і крізь ще глухіший Сибір, оповиті таємницею... Не просто таємницею, а таємницею державною оповиті вони. Обставлені багнетами, устатковані прожекторами, женуть вони десь у таємницю ж, непроглядну, як сам Сибір чи як тая сибірська ніч.

Фантастичні і реальні, дивовижні аксесуари нерозшифрованої жаскої легенди — таємничої легенди про зникнення душ.

На окремих пунктах ешелон зупиняється. На мить, на коротку мить. Тоді по нім біжать аргати, біжать по дахах, перестрибуючи з вагона на вагон, і стукають палками в залізо — чи не проломлено де?! Чи немає диверсій?! І так само біжать аргати по боках ешелону, перестукуючи стіни — чи не зрушена дошка десь?! Чи не замірився ворог з нутра на державу, закон і порядок, рятуючись від того закону втечею!?

Бо ж «дело слави, дело честі», діло їхньої «доблесті і геройства» довести цей етап до призначення, — до тієї прірви, що десь утворилася і що її від років уже вигачують людськими кістками та душами і не можуть ніяк загатити.

І тоді ж так само вздовж ешелону пробігає начальник етапу. Він вибігає десь від «Й.С.» і, задерши голову, стурбовано мчить очима від вагона до вагона, — чогось шукає. Так він довго жене попри низку понурих, герметично закритих, рудих коробок, тих, що кожен з них «на сорок чelавек ілі восемь лошадей», і нарешті коло середнього вагона зупиняється. Відсапується якусь мить. А тоді, задерши голову до заградної діри, владно гукає в гроно мерехтливих очей і блідих облич, що поприлипали, мов паперові, до ґрат.

— Многогрішний!!

Обличчя зникають. Гроно мерехтливих крапок розсипається. Натомість з'являється одна пара таких же самих,

з глибини вагона наближається до ґрат, а голос понуро, ніби з могили, відповідає:

— Я...

— Звать!?

Павза. І повільно, тяжко й так само понуро:

— Григорій!..

Начальник якусь мить мовчки вдивляється в дві мерехтливі цятки. Потім, заспокоєний, обертається і йде назад.

Дві цятки наближаються до ґрат і миготять, проводжаючи. Бліде обличчя прикипає до заліза. А голос, виходячи десь з нутра, десь з пекельного клекоту серця, вибухає крізь зціплені зуби:

— Бережеш-ш-ш?! С-с-собака!..

І знову люто, розпачливо:

— Бережеш-ш-ш?!?

Другий голос десь з глибини вагона глухо, насмішкувато:

— Оттак!.. Ти, браток, як генерал! Великої честі доскочив. Сам великий начальник не їсть і не спить — все прибігає з поклоном...

Третій понурий голос, потішаючи:

— Нічого... Одбудеш всі свої двадцять п'ять — станеш маршалом. Ех-х!.. — і раптом вибухає зливою страшних, нестерпних прокльонів, — в закон, в світ, пекло і в самісіньке небо...

Ешелон зривається і летить далі.

В грюкоті коліс зринає пісня, важка, бурлацька. І на-ростає, на-ростає...

Вона починається з одного голосу — з того голосу, що говорив «Я... Григорій!..». Понурий і глибокий, він починає пісню, ніби віддираючи стьожку від серця:

«Та забіліли сніжки... Забіліли білі...

Ще й дібровонька...»

Кінчаючи рядок, мелодія завмирає, губиться в грохоті коліс, ось-ось загубиться. Тоді другий голос, як побратим, враз підхоплює її, міцно, дерзко:

«Ще й дібровонька!..»

І разом з першим на повні груди:

«Та й заболіло тіло бурлацькеє біле...
ще й голівонька...»

Два голоси — два друзі. До них долучається третій. Пісня б'ється, як-итах у домовині. А далі, вириваючись геть з тієї домовини, з того черева драконового, покриваючи грюкіт і вищання коліс, тая пісня в три голоси здій-

мається на крила, вилітає назовні і летить слідом, шугає і б'є крильми над спиною дракона.

Вартовий, оскаженоло б'є колбою в стіну вагона:

— Адставіть песні!!!

І гатить колбою рушниці щосили, пересипає грюкіт фантастичною лайкою:

— Ад-стт-а-ві-і-іть!!.

«...Ще й голівонька... та ніхто не заплаче по білому тілу...»

Вартовий перестає бити у стінку, не в силі обірвати пісню. Мелодія все більше стає потужною, кипить, вирує...

Поїзд летить зі скреготом і гулом, і, може, то не пісня вже, може, то йому в цім вирі скреготу і шалу мерещиться вже колись чуте, а може, колись і самим співане; може, то поїзд свистить і гуде, може, грюкотять і клекочуть колеса; може, то вітер сибірський гуде стоголосо... Вартовий обійняв рушницю і так стоїть, важко спершись спиною об стінку...

«Та тільки заплаче, тільки заридає товариш його... товариш його...»

Хмари їдучого диму лоскотуть ніздрі, душать за горло; диявольським реготом реве «Й.С.».

«Ой, брате мій, брате,—товаришу рідний... може, я й умру... Може, я й умру...»

Повінь незміряної туги, чи гніву, а чи понурого смутку... В'ється та пісня над драконом, стелиться над торами, б'є крилом під колесами. А він її ріже, він її чавить, він її роздирає на шмаття, замітає рештки вогненним хвостом і летить, летить.

А за ним тягнуться дві криваві, дві безконечні смужки,—миготять, вилискують... Дві жилки висотані з пісні, ні, з серця висотані,—простяглися аж ген-ген і тягнуться слідом. З вітчизни втраченої тягнуться слідом за тим серцем, висотуються з нього, набряклі кров'ю; напнулися до безкраю і ніяк не можуть урватись.

«...Може, я й умру... може, я й умру... Та зроби ж мені, брате, товаришу рідний, з клен-древа труну...»

Поїзд вривався в тунелі і скажено просовгувався крізь них, як набій крізь люфту гармати, намагаючись зітерти пісню і кривавий слід за собою, та не одставала пісня і не уривалися криваві жилки.

Миготіли сильвети гір... Приамурські нетрі... Сопки і кряжі Малого Хінгану... Роз'їзди... Блокпости і станції. Запобігливі семафори ще здалеку підіймали руки і зляка-

«на караул» — й де етап! І ще здалеку дзвенчали попередливі сигнали в блокпостах:

— Й де етап!..

Все розступалося, і він пролітав зі свистом і ревом, цей привид.

По якомусь часі ешелон знову зупинився... Знову бігли аргати по дахах вагонів... І знову біг начальник етапу й спинявся біля середнього вагона, задерши голову:

— Многогрішний!!

— Я...

— Звать?!

— Григорій!..

Начальник вертався назад, а його проводжали дві мерехтливі цятки і здушене, щодалі, то розпучливішим гнівом насажене:

— Бережеш-ш?! С-с-собака!..

Так повторювалося на кожній черговій зупинці. І після кожної нової зупинки в начальника було все менше хапливості, а в його тоні все менше тривоги. Він уже запитував насмішкувато, а наостанку ще й додавав глузливо: «Маладець!»

Ешелон-бо доходив свої мети.

І так само з кожною новою зупинкою все більше було розпуки і гніву в отім: «Бережеш-ш!?» і все більше сарказму та пекельної ненависті в отім: «С-с-собака!!» Все більше було туги і безоглядної рішеності на щось надзвичайне у власника того понурого голосу і тих мерехтливих очей. Клекіт зборканої, але не зламаної і не упокореної волі, що проривався зі стиснених щелеп, не віщував нічого доброго.

Тим часом ешелон доходив свої мети.

Він уже мчав по інших широтах, круто повернувши на південь, і прогрімівши над широченним Амуром. Він ішов туди, де кінчається земля. Пролітав через кряжі інших гір, полохав інші, ще не бачені нетрі, проходив останні безконечні тунелі... Днями було видно, як красувалась і цвіла земля, розливаючись морем квітів. По них блукали розпучливо очі тих, що мали щастя припасти до ґрат... Обрії були заставлені сизими, фіалковими, синіми пасмами гір та гребенястих лісів. Блакитні широкі долини розстелялись і крутились казково, вкриті буйними травами, квітами, свічадами озер... Дивна якась, небезпечна, фантастична країна. Та не сюди, не в цю дивну країну мчав їх дракон. Пориваючись до волі, приречені крізь ґрати просували руки, пхали в них очі і лиця, втискалися в залізо,— тоді вздовж ешелону лунали постріли. Та ніхто

на них не зважав, лише поїзд припускав ще дужче, ще скаженіше. Не сюди, не сюди везе він вантаж, він його мчить до іншої мети.

Вночі мерехтіли зорі — мільйони зір, змішуючись з іскрами від скаженого поїзда, а від насипу розбігались дерева й квіти і збігалися знову в химернім танку за драконом, і вогненні віяла прожектора крутили з них веремію.

Потім ландшафт ставав ще дивніший. Потім...

Нагло земля обірвалась. На п'ятнадцятій добі шаленого гону раптом земля обірвалась.

Ешелон вилетів до синього моря і зі скреготом став. Тяжко випустив рештки диму і пари. Став.

Все. Скінчилась земля.

Ешелон дійшов до своєї мети. Важко дихаючи і відсапууючись на кінцевій станції Океанській, він став витрушувати з себе вантаж — викидати з черева те, що привіз, з усіх своїх шістдесяти суглобів.

Дивно! Скільки могло вміститися люду в цих брудних, рудих коробках! І як вони витримали! Як вони не розпалися?!

Тисячі! Тисячі обірваних, брудних, зарослих, як пращури, і худих, як скелети, людей! І все старих, згорблених. І хоч серед них багатьом по 20—25 років лише, але всі вони гейби діди. Тисячі завинених в дрантя і коци і так — напівголих, викинутих з вітчизни, з родини, з спільноти, погноблених, безправних, приречених... Так, приречених на загин, десь там, куди ще вони не дійшли. Ешелон дійшов до своєї мети, та не дійшов ще мети етап — оці тисячі мучеників.

Вони купчились отарами, зігнані в великі купи, мов вівці, і, оточені шпалерами варті, тупо дивилися вперед — на сиву пустелю, в заткане легким туманом безмежжя.

Туди стелився їм шлях — через те море Японське та й через той океан Тихий безмежний. Етап іде на Магадан десь. Це ще тисячі кілометрів водяною пустелею до понурої, невідомої Колими а чи й далі.

Та ніщо їх не зворушувало і ніщо їх не лякало. Вони були тупі і байдужі, виснажені, дивились просто себе на воду... Кияни, полтавчани, кубанці, херсонці... — діти іншої, сонячної землі і іншого, сонячного моря.

Варта розігнала всіх цивільних зі станції* і оточила місцевість, — пильнувала, тримаючи рушниці і псів-вовчурів напоготові.

А з вагонів вилазили все нові й нові арештанти. Інших

тримали попід руки... Вони вже негодні були йти, і їх друзі тримали попід руки, апатично і байдуже допомагаючи пройти останній пруг землі... Може, взагалі останній шмат життєвого шляху.

І ось тут нагло зчинився алярм! На самім краєчку землі нагло зчинився алярм.

Коли всі вилізли і стояли вже на землі, начальник повів очима по масі людей, а тоді прожогом побіг до вагона, до того середнього вагона:

— М н о г о г р і ш н и й !!!

Мовчанка.

— М н о г о г р і ш н и й !!!

Мовчанка. Ніхто не відповідав: «Я» і ніхто не відповідав: «Григорій». Мов ужалений, начальник підскочив, вихопив пістоля і стрибнув до вагона,— порожньо. Вибіг перед велетенський людський натовп і зарепетував:

— Л о ж и с ь !!! — і закипів брудною, скаженою лайкою.

Юрба апатично лягла в пилюку ниць.

— М н о г о г р і ш н и й !!!

Начальників крик звучав люто і водночас благально,— не то він погрожував, не то він кликав, просив. Нема...

На команду варта заметушилась навколо порожнього ешелону і по всій території. Зі станції задзвонили телефони... Стрільці та їхні пси обшукали всі кутки, всі діри й закапелки на станції та навколо,— нема. Собаки нишпорили разом із своїми «сотрудниками», накидаючись на випадкових людей.

Н е м а.

Нарешті було знайдено «секрет». Та не знайдено самого збігця. Всіх лежачих перерахували — всі в. Нема лише одного. А виявлений «секрет» був такий: у вагоні, у тім, середнім, тридцять другім, знайдено сліди диверсії — чотири дошки були двічі перерізані ножем упоперек. Над буфером. Саме там, де того найменше можна було сподіватися. Тільки а р е ш т а н т, тільки той, хто має надлюдське терпіння і надзвичайну волю, може проробити таку роботу. Тож на те пішло багато ночей. Тож різано, либонь, від самого Уралу і пильно масковано вдень. Потім виїнято... Ясно! Той божевільний, той маніяк вистрибнув... Так, вистрибнув на ходу поїзда.

Стрибнув у певну смерть, але не здався. 99 шансів проти одного було за те, що від нього залишаться самі шматки, але стрибнув.

— Диявол!.. Диявол!!! — кипів начальник етапу; беріг він — і не вберіг, пильнував, як ока,— і марно. І ду-

пила його скажена лють. Ще одне йому було зрозуміло: хтось допомагав, хтось заклав знову діру і замаскував пильно.

— В с т а т ь! — гримнув начальник. Всі встали. Всі стояли, похиливши голови, намагаючись не дивитися на начальство, щоб не показати очей, так раптом і так дивно змінених.

— Хто допомагав?!

Мовчанка.

— Тридцять другий вагон!.. Згною!.. Роздавлю!.. Хто допомагав!?

Тихо. Тридцять другий вагон відокремили. Біля 60 людей стало окремою купкою.

— Хто спільник?!

Люди стояли понуро, схиливши голови. Мовчали. Але в кожного тіпалося серце. Не від страху, ні, від буйної радості. Від злобної радості та й від гордості за того «диавола», за того сміливця. Вони знали, як і де він стрибнув. Далеко звідси. Викинувся вночі зі скаженого поїзда.

Але ніхто не пустив і пари з вуст. Є така солідарність, є такий закон неписаний, є така арештантська мораль, що подібної до неї більше немає у світі, — мораль упосліджених, святиня арештантської дружби.

Люди стояли байдужі. А рука не в одного тяглася до шапки, щоб стягти її до сирій землі:

«Земля тобі пером, безумний сміливцю!»

Пригадувались слова, кинені якимось ним у темряві ночі зі стогоном:

— Ліпше вмирати біжучи, ніж жити гниючи!

Та з розпукою крізь стиснені щелепи:

— Ж и т ь!

— В і д п л а т и т ь!!.

...Або в м е р т и.

По цілій масі змарнованих, знеосіблених людей ніби хто струм пропустив. Геть скільки їх тут стояло — в кожного сколихнулося серце. Давно розчавлена людська гідність підводилась рвучко... Лиця обертались туди, назад, і виростали крила у тих, хто був заломився вже зовсім. А серця калатали в схудлих, вимучених грудях, прориваючись геть. Шепіт летів по юрбі.

— У т і к!..

У смерть, але в т і к!..

Начальник, відчуваючи недобре, розмахував пістолем — квапив тих, що йшли до арешту за кару.*

Решту теж погнали до порту.

.

А вже як повантажились на пароплав, як уже всі знали подробиці про того «диявола», про того юнака, на двадцять п'ять літ каторги приреченого, що переступив «трибунал» і вистрибнув у смерть зі скаженого поїзда,— люди, стоячи на чардаку і відпливаючи в сиву пустелю, оберталися обличчям на захід — дивились-дивились широко відкритими очима...

Прощались із землею, прощались із усім. А ввічю, либонь, стояв відтворений образ того, хто не здався, хто лишився таки там. Образ, як символ непокірної і гордої молодості, символ тієї волелюбної і сплундрованої за те Вітчизни...

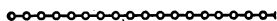
Пароплав канув у сивім тумані. А за ним поснувалась легенда про гордого сокола, про безумного сміливця...

Недосказана легенда про нікому не відомого, гордого нащадка першого каторжанина Сибіру, про правнука гетьмана Дем'яна Многогрішного.

— — — — —

Тим часом по всій Транссибірській магістралі і по всіх прикордонних заставах летіла телеграма-блискавка про втечу і розшук страшного державного злочинця, з підкресленням важливих прикмет: «Юнак — 25 літ, русавий, атлет, авіатор тчк... Суджений на 25 років тчк... На ймення — Григорій Многогрішний».

Розділ другий

СВІТ НА КОЛЕСАХ

Поблискуючи нікельованими ручками м'яких купе, сяючи яскраво освітленими вікнами, тим же маршрутом по Транссибірській магістралі йшов інший експрес,— так званий «Тихоокеанський експрес номер один».

М'яко погойдуючись, як у мрійному вальсі, пишаючись шовком фіранок на вікнах, мерехтячи люстрами, котився він, ніби разок блискучих коралів, і миготів емалєвими девізами на боках вагонів: «Негорелое — Владивосток». Віз, заколисуючи, екзальтованих пасажирів десь в невідомий і вимріяний, казковий край, в дивне золоте ельдорадо.

Межі пасмами блакитних гір, повз легендарний Байкал, проходячи ген-ген в нічному небі через височенні перевали Станового хребта, він пролітав мовби жмут метеорів, блискотів межі зір. Спускався в долини і знову піднісся, вився над стінами урвищ, крутивсь, як блискаucha спіраль, чудом тримаючись на скелястій мозаїці.

Це найліпший і наймодерніший експрес в СРСР; найкомфортабельніший експрес у так званій робітничо-селянській державі. Мавши маршрут майже на пів земної кулі, маршрут «Негорелов—Владівосток», тобто від понурої Прибалтики і до берегів Японського моря, маршрут на 12 тисяч кілометрів і стільки ж назад, він був до того відповідно пристосований і устаткований,— до комфорту і вигод в безперервній десятиденній мандрівці. Чудо цивілізації, вершок людської вибагливості і фантазії.

Радісний і святковий, сповнений вщерть життям і дзвоном, цей першокласний люксовий експрес плив, ніби окремий світ між світами. Дріботів, вихиляючись, прицокував, мовби панна в танку закаблуками, і мерехтів, мерехтів.

У м'яких купе мрійно і затишно. Заставлені квітами, набиті валізами і патефонами, осяяні світлом різнокольорових абажурів, вони були заселені експансивними і горластими мешканцями різного віку й статі. Цілий експрес був набитий ними, творячи окремий світ — світ на колесах, і в той же час відтворюючи копію тієї фантастичної «шостої частини світу» — копію в мініатюрі, лише трохи причепурену і розгальмовану.

...Інженери і авіатори, ударники і так літуни, партробітники і туристи, колгоспні колективізатори і радгоспні бюрократи, раціоналізатори й індустріальні авантюристи, прокурори і розтратники, потенціальні злодії й імпотентні фарисеї... Цивільні і військові... Працівники органів «революційної законності» і контрабандисти... І літні «відповідальні» панії, і ексцентричні, але так само «відповідальні» панни, чи то пак «товаришки» пані і «товаришки» панни з коханцями й без коханців, з портфелями і без, з партстажем і без... Закохані «кішечки» і ще більш закохані «котики»... Відповідальні відрядженці і безвідповідальні рвачі та дезертири, з партквитками і без, з дисциплінарними стягненнями і без...

...Експансивні відкривателі давно відкритого і зухвалі рекордсмени давно перейденого. Шукачі карколомних пригод, а ще більше карколомних кар'єр. Шукачі щастя і довгих карбованців. Аматори довгих відряджень і ще

довших чисел в банкових чеках, передбачених КЗОТом («Кодекс Законів о Труде»).

Аматори красної письменства в межах «КЗОТ», «Колдоговору» та «Карного Кодексу».

Знавці прикладної географії, теплих посад, курортів і залізничних мап.

Аматори Дунаєвського, Маркса і преферансу...

Словом — цвіт робітничо-селянської імперії у всій його величч і багатогранності.

Все те різне віком, ґахом, статтю і уподобаннями, але все тут має спільну рису — рису шукачів чогось і збігців кудись, — рису шукачів щастя і збігців у невідоме.

Все те вирвалось з однієї остогидлої дійсності, з одного кінця світу і мчить на зламання карку в інший, утікаючи від всього і женучись за всім, утікаючи від прикрого вже, а може, й проклятого, і женучись за благословенним, за ще незнаним, небаченим, неспізнаним, але прекрасним, привабливим.

Рису б ту можна назвати лихоманкою. Так, лихоманкою хворобливого гону в напівсконкретизовану химеру, в якусь загадкову, екзотичну країну, в якесь ельдорадо, десь туди, де ще їх не було.

Риса та є спільним знаменником для всієї цієї маси людей — маси мандрівників, що заселяють цей оригінальний світ на колесах.

Проте для більшості з них те «кудись» було досить сконкретизоване. Вони їдуть на ДВК, що десь там, на другім кінці світу, на берегах Тихого океану. І там той дійсний, справді казковий світ. І там те справжнє золоте ельдорадо, що про нього стільки чуто, читано, мріяно і передумано.

Ось туди все це й мчить. Мчить без віддику і без оглядки. Котиться, погойдується, дріботить експансивно. Мерехтить над прірвами, перелітає мостами, заходиться сміхом і зойкає над проваллями, пролітає тунелі, зажмурившись, — і живе...

Живе реальним і напівфантастичним, але безжурним, рожевим життям. Веселковим, напруженим. Як той метелик-одноденка... ЛюбитьсЯ... СваритьсЯ... Одружується... і розлучається... І фантазує, вигадує і вірить, загубивши грань між реальним і фікцією.

Химерний екстериторіальний світ! Світ блаженної незалежності від будь-якого «спец»- і «проф»навантаження, від будь-якої «спец»-, «проф»- і «парт»дисципліни, від шипіння примусів і начальників, від безконечних черг за калошами і безконечних «чергових зборів» у цехах, на

службі і вдома. Світ ідеальної свободи і повної відсутності диктатури, якщо не брати до уваги диктатуру кохання та переступлення влади кондуктором. Світ пригод і романтики, світ поцілунків і преферансу, фантастичних історій, небувалих подій, трансформованих призмою екзальтованої фантазії.

Світ благословенної свободи, купленої за готівку разом із плацкартою.

Мелькають дні і ночі, і знову дні, і знову ночі. Утікають ліси, і пустелі, і гори... Утікає десь цілий світ, розпливчастий і туманний, нереальний світ, поставлений шкереберть.

Повз нього пливе цей — конкретний, напружений і намагнетизований, осяяний блакитним, рожевим, зеленим сяйвом вибагливих абажурів, заслонений газовими фіранками, наснажений коханням і поривами, озвучений патефонними фокстротами і румбами... А над усім — Арсенєв! Ах-х, Арсенєв!..

О Арсенєв!.. Він бог цілого цього експресу, цілого цього світу. Володар дум і сердець. Він панує тут, як ніколи не панував там — у тій неймовірно казковій, відкритій ним країні, що зробила його ім'я девізом і прапором всіх мандрівників і всіх — ось таких — конкістадорів. О Колумб заамурської і надамурської голубої галілеї!! Відкриватель дивовижного, герой і переможець непереможного, співець і автор найекзотичнішої і найфантастичнішої країни у світі, — російського, чи то пак тепер советського, Клондайку. Ні, інтернаціонального золотого ельдорадо, куди навіть жиди погнали «добровільно-примусово», зрадивши Палестину, творити свій Біробіджан. Його аксесуари, екзотичні аксесуари тієї, відкритої ним, екзотики панують тут і живуть поруч із усіма мешканцями розкішних купе, салон-вагонів, тамбурів і коридорів. Переселились з тієї країни і живуть тут — проводжають цих мандрівників, як чичероне, туди, до себе в гості... Дерсу Узала і тигри... Женьшень, Уссурі і тигри... Манзи і тигри... Фанзи і знову тигри, тигри, тигри... Тигри над усе і над усім! З усіх дивогідних аксесуарів тієї дивогідної країни, що володіють серцями цих більших і менших Пржевальських, більших і менших Колумбів та Нансенів, — тигри найдивоглядніший і найфантастичніший аксесуар. Ними наповнений цілий цей експрес. Вони блукають по ньому з хмарами диму і румбами, викликають ентузіазм і викликають тремтіння в колінах та солодкий холодок не в одного з цих хоробрих шукачів щастя, сильних емоцій і справжньої екзотики.

Вони панують в уяві кожного, як страшний і привабливий образ тієї невідомої землі, куди він так легковажно вирушив і оце мчить, мов на весілля. Тигри... З них починаються всі розмови і на них всі розмови кінчаються. Вони беруть участь у преферансі і в пиятиках, у плітках і навіть у коханні.

— А чи ви чули... Раз бубни! То... чи ви читали, як на Н-ській заставі недавно тигр украв стійкового?

— Та що ви!.. Раз черви... Ну, і як!!?

— Два піки!.. Го-го — заніс, мов кошени...

— Боже мій... Пас!.. Боже мій...

Або:

— Ух, ти моя смугаста кішечко!.. — це коханець до любки, ластячись. Сусідка навпроти робить великі очі і пошепки до другої:

— Добра мені «кішечка»! Від Уралу змінила четвертого коханця... Це ж тільки від Уралу! А до Владивостока?! Апетит, прости Господи. Смугаста тигрище, а не «кішечка»!!!

У коридорі пара похідних коханців туляться одне до одного, дивляться у вікно і мріють-мріють:

— Ах, який я щасливий!.. Ми заїдемо десь далеко-далеко в тайгу... І там, в нетрях, серед квітів і пралісу я збудую затишну хатинку... Я її зроблю такою... такою...

— Обережно, порвеш запонки... Ах-х! Як чудесно... А ти не боїшся тигрів?..

— Ну-у! Я маю... Я везу дві рушниці «Зарева» і повну валізу набоїв, ще й бінокль, ще й компас... Ми будемо дивитися, дивитися...

— Ох-х!.. Який ти... Який ти герой!!

Або:

— Чого ви на мене витріщились, мов тигр!?

Або:

— А скажіть, будь ласка, в Хабаровську можна ходити по вулицях? Безпечно? Чи є міліція?!!

— Є... А що?

— Та я читала, що ще недавно тигри там гуляли по вулицях і крали людей, ба навіть коней. Чи правда?

— Правда.

— Боже мій! — і до чоловіка з істеричною розпучкою: — Казала тобі!.. Казала ж!.. Пропадай він пропадом той Де-Ве-Ка! Так ні. «Поїдем, поїдем». Підйомні йому!.. За віддаленість йому!.. Мало йому!.. Мало йому!.. Висідаю! На першій же станції висідаю! Досить з мене твоїх фантазій! Досить з мене кров пити!..

— Ну, заспокойся... Ну, душечко!.. — потішав розгуб-

лений супруг — якийсь, може, бухгалтер, якоїсь, може, «Союзриби» або «Союззолота». — Ну, ми не поїдемо до Хабаровська, ми поїдемо на... на Сахалін. Еге ж! Там довкола вода, і та сатана туди не перепливе.

Або: сп'янілий шукач сильних емоцій, наслухавшись страшних історій про ведмедів, що завертають людині волосся з шкірою на очі, про тигрів, що хапають людей по квартирах і навіть «біля самісінького кінотеатру, їй-бо!», після надцятої чарки впавши в філософський жаль до себе:

— Оттак... Жие-жие чоловік... І п'є... І було йому добре... Ні, їде, пх-х-хається... Гік... І раптом — нема! О! І нема!.. Якась дурна кішка буде носити його, як мишу... Кондуктор!!!

.

Тигри. Страшне божество, смугасте шкірою, а ще смугастіше репутацією. Всемогутній «Амба», славніший за самого Арсеньева і екзотичніший за все на світі. Володар дум і об'єкт молитовного екстазу та жаху не тільки в того наївного Дерсу Узали, а й в цілого цього екстериторіального світу.

З тиграми міг змагатися хіба лише тільки женьшень. З-поміж усіх тих надзвичайних аксесуарів потрясаючої екзотики з тиграми міг змагатися тільки женьшень — чудесний корінець, могутній талісман, міфічний і одначе реальний плід уссурійського ельдорадо, оточений ореолом всеазійської, ні, всесоюзної, якщо не всесвітньої слави. Навіть папороть, що цвіте в ніч проти Івана Купала по цілій європейській літературі, з усіма скарбами, що вона їх береже, з усім комплексом легенд і казок, блідне перед тим магічним женьшенем.

Сама його назва — саме те двоскладове слово набуло магічної сили і вже відмолоджує стариків, зроджуючи в них надію, що ще не все втрачено, змушує хвилюватись старечі серця, які вже давно одвикли реагувати на такі собі опуклі бюсти й інші принади, на малиновий дзвін острогів і далєбі юнацькі біцепси; провокує старих кавалерів на хлоп'ячі вибрики і донжуанські пози, а молодих доводить до гарячки, — виснажені надужиттям по тамбурах і півтемних закапелках, вони гарячково маячать тією хвилиною, коли той чародійний женьшень буде вже на-решті до їхніх послуг... І не в силі дочекатись цієї благо-словенної хвилини, тягнуть свою «кішечку», свою «ципочку», уявивши, ба навіть відчувши досить виразно, що той женьшень уже в них вступив і зараз буде робити чудеса...

О Арсенєв!.. Чи думав ти, що станеш отаким-о могутнім промотором, таким рушієм отакої-о маси людей, підіймаючи і пориваючи їх на надзвичайні діла та ще й жєнуци їх уперед, в ту химерну, казкову країну? Ось туди, де ти пообморожував ноги й легєні, де ти, врєшті, в біді та злиднях, серед страхітливих пригод і азіатських турбот дочасно склав свої бурлацькі, ревматичні кості.

Чи думав ти, що після смерті станеш таким промотором, таким володарем дум і сердець прекраснооких панянок і їхніх мамунь та папунь, і одчайдушних пшибайголів, і навіть п'яниць, і навіть бухгалтерів, і навіть старих гемороїдальних коопєраторів?! Що поженєш їх за тридєв'ять земель, за незчисленні пасма гір, несходимі простори пустель і нетрів з родичами та «со чадами» завойовувати, опановувати і посідати той — відкритий тобою — світ, той опоєтизований Клондайк і заразом єдем... Так, єдем, де ростє виноград і клюква, коркове дерево і — якщо вірити тобі — полярна берєза, живє субтропічний барс і гімалайський ведмідь, ще й полярний «урсус арктос» на придачу; шляхетний олень і сніжний горал; тендітний вьот і сєстра гієни — росємаха тощо... Край — як гарячєва фантєзія п'яного, як маячіння божєвільного.

Витвір космічного жарту, а чи плід космічного катаклізму, а чи то плід всєсвітнього гумору. Край парадоксів. Симбієз субтропічного раю і сибірського пєкла...

А експрес лєтів і лєтів, поспішаючи, приспівуючи, пританцьовуючи на гладєнькій дорозі.

І лєтіли, переганяючи його, серця і думи всіх тих екзальтованих конкістадорів. Вирушивши з місця — дєсь з Таганки чи з Сухарєвки, з-над харківської Лопані, з київської Шулявки, з лєнінградських, одєських та інших всєсоюзних баюр, — видєршись з нудьги і прози всєсоюзних буднів і соцзмагання та одтявши всє тє одним махом біля двірця, вони всіли до поїзда найдальшого рейсу і ніби наново почали жити. Наново жити, наново любити і наново прагнути. Гнані гєть з мєтою і без мєти, вони кинулись, як у вир головою, туди, вперед, у невідомє. І тє невідомє почало вдиратися в їхню свідомість вжє з перших жє днів, далі — більшє, ствєрджуючи, що вони таки їдуть і таки туди, дє всє нє так, дє всє інакшє, дє зовсім інший світ.

Мінєялись краєвиди, мінєялись настрої; мінєялась флєра, люди, обрїї... Всє вражало новиною, щєраз, тє чудовішою. За Уралом вони спостєрігали сніг на вершинах гір... У Вятці спостєрігали в натурі той фєльклєр, що звикли його бачити в стєличних крамницях нарєдної творчєсті.

І купували його скільки хотіли тепер: купували гармонійки і гармонії, свистілки і сопілки, купували вибагливі дрібнички — дерев'яні, паперові, глиняні, ликові, розмальовані, випалені, різьблені генієм вятської російської цивілізації. І ті дрібнички, і ті гармонійки та свистілки одразу змінили декоративний і вокальний стиль цілого, можна сказати, експресу. Стиль європейський зазнав цілковитої поразки, переможений стилем вятським. Все в нім цвіло і пишалося істинно народним мистецтвом, шедеврами всіх вятських кустпромів, — кошиками, капцями, валізами, ведмедиками і паяцями, гребінцями і збаночками, сопілками і півниками, балабайками і найхимернішими іграшками...

Вокальному європейському стилеві повелося ще гірше. «Заткнувся» увесь найкласичніший репертуар, — експрес засвистів, запищав, зачиргикав як навіжений. Всі ті коники, і сопілки, і півники, і чортики — все те почало діяти, ніби виповідаючи оте знамените «догнать і перегнать». А гармонії і гармонійки ревли так, що витиснули геть румбу і навіть рідного Дунаєвського, роздираючи вуха і душу не тільки пасажирам, а й станційним диспетчерам та кочегарам. Але ніхто тим не переймався, — все те нове, небачене, прекрасне своєю новиною і екзотикою.

На кожній станції, де тільки експрес зупинявся, щось було нове, таке, що ще ніхто не бачив з них. Пасажири вибігали геть з усього поїзда, розхапували всю ту новину, всю ту екзотику і напихали нею експрес. Сідали і мчали далі. Зі сміхом і жартами, з частушками та з «шірака страна моя родная», а ще більше — просто з виском і галасом.

Біля Іркутська вони пнулися в вікна і співали давньої каторжанської пісні, тієї знаменитої, що її знали всі, як гімн колишньої царської імперії: «Далеко в стране Иркутскай...»

Біля Байкалу вони купували омулі... Не менш давні і не менш легендарні омулі, що стали одною з перлин всеросійських гордоців і що купувати їх тут стало священною традицією. Поїзд спеціально зупинявся, і все висипало геть... Зупинка та була не на станції, а так, на самісінькому березі справді химерного моря; колія проходила під скелястими урвищами попри саму воду, роблячи дугу навколо Байкалу в кількадесят кілометрів. Велетенське озеро, обставлене крутими горами, стелилося геть на десятки миль, як фантастичне люстро в блакитній оправі лісистих кряжів. Як завжди, експрес зупинявся тут, щоб дати пасажирам розривку — змогу не тільки поди-

виритися на цей національний скарб, а й вмочити пальці в нього — в те «священне море» та пошпурляти в нього камінці.

Мешканці експресу метушилися, як сарана на озими-ні: все те вдихало емоції, айкало, ойкало, плюскоталось у воді і розкуповувало шпарко омулі — вуджені, варені й солені, що їх нанесло сюди тубільне жіноче населення, либонь, з цілої округи — з усіх чотирьох берегів Байкалу. Омулі були свіжі, омулі були й смердючі, але всіх їх розкуповувано, бо це ж були не звичайні собі риби-омулі, а священні риби омулі, — тієї «омулевої бочки», либонь, що про неї від століття співала ціла романівська імперія, а тепер співає ціла «широка страна родная», словом, екзотичні омулі...

Кондуктор свистів, і все те разом з омулями пхалося назад до купе, чіплялося за поручні... Експрес не рушав доти, доки не чіплявся останній пасажир. Провідники всіх с в о ї х знали в обличчя і могли здалеку точно устійнити, чи вештається ще котрийсь по юрбі, а чи сіли всі.

Рушили від Байкалу, експрес довго смердів рибою і дуднів баргузинським та взагалі прибайкальським чи «про»байкальським фольклором. То шукачі щастя їли омулі, ревли «Славное море, священный Байкал» і розповідали та вислухували легенди, трагедійні і героїчні історії, анекдоти та географічні й природознавчі довідки про те дивне море, в якому вода стоїть вище, ніж у всіх інших морях, бо:

...«І ото у дні є дірка. І йде та дірка аж до Льодового океану. А там, як відомо, лід. Лід тисне на воду — ну, вода й випирає в дірку, і пре в Байкал, і підіймається в морі тім — у Байкалі... І коли б не височенні гори, що стоять, бачите, як височенний казан, то море б те геть розіллалося і була б біда... А в дірку ту плавають риби і звірі морські, так діркою-діркою — та й у Байкал... Доказів?!? Прошу: звідки тут у цім казані взявся сивуч або нерпа!? Ага! Отож! Байкал — межі лісами непрохідними, межі горами неприступними і від найближчого моря за мільйон кілометрів. Тільки дірка!..»

Дійсно. Фантастична і дивовижна земля тут!

Разом із змінами у зовнішнім, видимім світі дають себе знати і зміни у світі внутрішнім, зумовлені змінами в часі. Поїзд йде по паралелях із заходу на схід, назустріч сонцю, і з кожним днем, з кожним географічним градусом довготи пересуваються ранок, вечір, ніч — на годину... на дві... на чотири... Біля Байкалу різниця в часі вже на чотири години проти звичного.

Зdezорієнтовані пасажирів відчують, що щось не гаразд, що щось у світі чудне діється, щось з ними коїться. Вдень хочеться спати, а вночі — їсти. В обід нерви стають мляві, а вночі нападає ентузіазм. Призвичаєні до певного укладу, вони відчують, що зійшли з рейок. Створився хаос, — одні вибилися зі сну й з апетиту; не могли вже ні їсти, ні спати, а другі, навпаки, — борюкались, борюкались і вийшли переможцями — спростили своє життя до тільки їсти і тільки спати, а інші й ще краще — могли спати і тільки спати. Але назагал, абсолютну більшість опанувало безсоння, тривожний неспокій, хвороблива експансивність і... в деяких геть-чисто застрайкували шлунки. Особливо потерпали нервові, чутливі, занепокоєні своїм здоров'ям, — вони мацали свої голови, хвилювалися, ковтали порошки і докучали лікарям, що, втративши самі спокій і сон, грали напропале в преферанс, загубивши межу між ніччю і днем.

Пересувається поїзд, пересувається час, пересувається життя в експресі, а ще більше — настроїв. Попри всі ті, зрештою, смішні неприємності, він підноситься до найвищого ступня передсмаку чогось надзвичайного, констатуючи його поступове, але неухильне наближення, недалеко здійснення мрії. Про те свідчить кожна хвилина, кожен кілометр, кожна деталь назовні. Поїзд іде до мети.

За Байкалом вони спостерігали екзотичних тубільців: червоношкірих бурятів та бурят-монголів в Улан-Уде; гордих, вітрами, сонцем і блиском снігів засмалених, бронзових якутів, подібних до тих джекклондонівських індіців, і таких же бронзових, в національні строї убраних якуток в Читі; тунгузів з гостровухими псами... Китайців... «Гуранів»...

Поїзд іде Забайкаллям. Розважаючи пасажирів і пишачись своєю ерудицією, якийсь професор історії — кругленьке пузце, окуляри над волосатою бородавкою і розчепірені перед носом карти — викладав, як легенду, історичну довідку про перших-найперших каторжників Сибіру, про перших-найперших політичних засланих, що склали тут свої кості, і саме в цім Забайкаллі, в цім найсуворішій і найпонуришій закутку Східного Сибіру.

І було їх двоє, тих піонерів: навіжений протопоп Аввакум... Але цей розкольник був другим. А першим був — бунтар і «ізмєнник» — «малоросійський» гетьман на ймення Дем'ян Многогрішний.

Це вони були відкривателями і зачинателями тієї жахливої сторінки, першої сторінки в епопеї невимовних людських страждань на цій землі...

За ними пішли чередою безліч інших, більших і менших, відомих і безіменних каторжників... Серед них багато славних, оспіваних до того, а особливо після того, національних героїв цілої низки народів... Брязкаючи кайданами, вони вимощували кістками це гробовище, цю понуру «юдоль розпачу і сліз людських»...

Професор розповідав повільно, помежи «вістами», але ерудитно і барвисто, як справжній професор історії взагалі, а Сибіру — зокрема. Він розповідав, власне, про те, про що всі знали бодай з тих тягучих і грізних, безнадійних і розпучливих каторжанських пісень, які становили колись чи не половину всеросійського національного пісенного репертуару, та становлять ще й тепер, і що їх співано кожним колись і тепер.

Не знали тільки хіба про того першого піонера, про того патріарха каторжанського, того прапракаторжанина, про того гетьмана малоросійського з химерним, але таким підходящим до ролі каторжанського патріарха прізвиськом. Поза цим багато було відоме. Ті-бо кайдани у кожного з них дінькали і бомкали з дитинства, розповідаючи про той Сибір і про це Забайкалля. Лекція професора справила враження.

Ніхто тільки не замислився над тим, як той «ізмєн-нік», той патріарх каторжанський так міцно і так широко проторував шлях на Сибір для всіх своїх онуків і правнуків і тим воістину заслуговує на пам'ятник десь тут, серед цих голих кряжів, серед цих забайкальських пустель...

У вікнах миготів, обертаючись, понурий ландшафт, перерізаний пасмами-скелястих гір. Він пропливав обабіч експресу, відстрашуючи своєю жаскою історичною репутацією.

І ось... Ніби зумисна ілюстрація до професорової історичної екскурсії, ніби марево, викликане ним з небуття, з'явився додаток до того ландшафту...

Либонь, вони встали з-під землі — цілі ті покоління каторжників, армії їх!.. Вони вишикувалися обабіч колії, вздовж насипу безконечною хмарою і стояли, спершись на кайла, на лопати, на тачки... По коліна в воді і в болоті... У ровах і ямах...

— Ребята!!! Сматрі!!! Бамлаг!!!

Все кинулося до вікон.

Боже ж мій!.. Так ось вони!.. Справжні, реальні, невідгадані і — незчислимі. Як розгадка болючої і жаскої таємниці. Як сама таємниця, на яку страшно було дивитись...

А вони стояли безконечними шпалерами, безконечною тичбою — вимучені, виснажені... В химерних і страшних бамлагівських одностроях: в ганчір'яних шапочках-ушанках і в такому лахмітті, що здавалося, ніби їх рвали всі собаки всього світу і тріпали всі сибірські й трансибірські вітри та буревії.

Стояли і дивились... Проводжали експрес — мерехтливе чудо небаченого чи давно забутого світу...

Неголені... Забрюхані... З хворобливо запаленими очима... Безконечні лави людей, списаних геть з життєвого реєстру, обтикані патрулями з рушницями і псами...

Одні махали руками. Інші дивились байдуже, тупо, чекаючи, поки він пройде...

І не було їм кінця, і не було їм краю...

Прокладали шлях, прокладали нову магістраль, вимощуючи її своєю розпукою, гатили собою прірви, й баюри, й провалля... А тепер ось стояли як на параді. Полтавці... Чернігівці... Херсонці... Кубанці... Нащадки Многогрішного і нащадки того Аввакума вільнодумного... Каторжники. Ті, що про них потім будуть розповідати легенди й співати тягучі, понурі пісні, такі тягучі, як забайкальські вітри узимку...

З вікон експресу нагло починають летіти речі... Спершу від паротяга,— як сигнал,— кілька пачок махорки. А потім, мов на команду, з усіх вікон полетіли: цигарки... плитки шоколаду... цитрини, черевики, шматки хліба, пакунки, завинені в папір... — ціла веремія найрізноманітніших речей.

Діти махали ручками і, підхоплені стихійним поривом, загальним психозом, що опанував експрес, викидали квіти... цукерки... гармонійки... і плескали з ентузіазмом в долоні, і сміялись радісно.

.

Люди в бамлагівських одностроях ожили і кинулись стрімголов до подарунків, збираючись купами і топчучи один одного.

Над насипом почалась стрілянина.

І, ніби на знак протесту, хтось опаліло викидав з вікна експресу все, що трапилося під руку: подушку, калосі, грамофонну плиту, простирадло, жмут грошей...

Підхоплені вітром, летіли вони і крутились над поїздом, наче голуби на Йордані, розполохані стріляниною.

А в купе, упавши ниць на канапу, хтось заходився буйним плачем, вибухнув нестримним приглушеним риданням.

Гроші ще довго кружляли в повітрі і летіли слідом за експресом. А перегам не було краю. Вони мов з-під землі вставали назустріч і вже махали руками мовчки, махали, махали, мішаючись в невиразний сірий туман.

Експрес летів божевільно, нестримно.

І так само нестримно текли в когось сльози в замкненому, м'якому купе вагона.

Це теж екзотика...

Але те промайнуло, як марево, і лише на хвилинку затьмарило настрої у мешканців експресу. Нові враження, щодалі, то цікавіші, щодалі, то екзотичніші, відсунули те марево геть і стерли. Ніби його й не було. Так, далєбі і не було. Лишилося десь там, разом з Забайкаллям, а назустріч бігли інші дива, інші місця і ландшафти, незнані, небачені, неспізані.

За гуркотінням і чорнотою тунелів враз било в очі сліпуче сонце, розгортались дивні панорами, аж но тяглася рука до гальма «Вестингауза» — до тієї аварійної ручки, щоб зірвати пломбу і нагло спинити експрес: «Зупинити тут!» — І піти, побігти туди...

Знову тунелі...

Потім експрес влітав у ніч, як у суцільний тунель, і, запалавши вогнями та опустивши фіранки, летів у фантазію. Гойдаючись під звуки патефонних танго і фокстротів, гомонячи, відступаючи, люблячи й мріючи, мріючи, мріючи... — летів, миготів десь у казку.

Творив її і стремів у неї, гублячи межу між дійсним і фікцією, між фактами та їх інтерпретацією. Гуготів у неї і був уже її часткою — часткою світу пригод, того царства Арсенєва, того царства Дерсу-Узала і Амба.

* * *

В салоні-вагоні було ясно і затишно. В стелі крутились віяла, оберталися нечутно по горизонталі, творючи лагідний вітер.

На сніжно-білих столиках в такт поїздові відзвонювали малиновим дзвоном пляшки: червоне «Бордо» і пиво, коньяк і лікери, і золотOVERXОВІ портвейни — стоять вони купками, не відкорковані, посередині білих обрусів і гомонять срібно. Перегукуються з колесами. Ваблять до себе, чарують. Вклоняються ніжно одна до одної і до гостей.

«Розкрийте, розкрийте нас! Беріть!..» — і сміються, гомонять, пританцьовують.

Обабіч пляшок стоять скляні вазі з помаранчами, цукерками, плитками шоколаду, пастилою, тістечками, — мерехтять, випромінюючи з боків веселку і снопи проміння.

Запопадливі кельнери в чорних убраннях, з білими рушниками через руку, стоять на чаті. Готові кинутися на один порух брови, угадуючи наперед кожне бажання клієнта...

Стільки вигод! Стільки трунків! Стільки розкошів!..

Далебі це єдине місце у цілій тій фантастичній «шостій частині світу», де можна зустріти щось подібне. Стільки фасону, стільки шляхетства і багатств і стільки піклування про людину.

Це лише тут, у цій екстериторіальній державі — у цім експресі. Тут-бо свої закони, свої звичаї і свій режим. Це-бо окремий світ. Тут-бо іноді бувають чужинці — якісь дипломати, міністри чи гості з далеких заморських країн.

Весело видзвонюють пляшки, і мрійно вихляють віяла. З обвішаної скляними призмами люстри ллється химерне мерехтливе світло, — то призми гойдаються, тріпотять, як сережки, і витворюють світляний веселковий танок, випромінюють спектри...

А у вікнах біжать вечорові силуети, біжать двома безконечними стрічками: фіалково-рожеві краєвиди, білі вершини гір, облямовані в колір індиго долини, фантастичні силуети дерев, блокпостів, будівель... Гейби два безконечні кінофільми.

У салон-вагоні майже порожньо. Вже нема тих аматорів пива і вин і веселих гутірок, що виповнювали його перших днів. В декого вже спорожніли кишені, бо всі ці розкоші коштують гроші; інші вдалися до преферансу і смалять до одуріння десь там, по купе; інші романсують, саме цілуються десь у присмерку коридорів і тамбурів; інші накручують румбу...

Лише кілька людей посідають цей затишок.

Біля крайнього столика при вікні сидить бравий майор — чорнобривий, з м'ясистим носом, віком понад тридцять літ, — майор ОГПУ — НКВД. Зсунув синій кашкет на потилицю, розстебнув комір і попиває червоне бордо, тримає склянку біля уст, а очі втопив у газету, поставивши її сторч. Смокче бордо і читає-смокче «Правду», студіює промову вождя, виголошену на черговому з'їзді ВКП(б). Іноді виймає олівець і щось підкреслює, посміхається захоплено, потім глибокодумно морщить брови, сьорбає бордо і пасе далі вугляними очима по шпальтах газети. Майор виглядає, як саме втілення могутності, сили

і гонору своєї «пролетарської» держави. В цілім експресі не тримається ніхто так гідно, так незалежно і гордовито, ба навіть трохи презирливо, з таємничою міною і незрівняним почуттям вищості.

Його не зворушують ніякі екзотики, ніякі найексцентричніші історії, ба навіть тигри. Він не те бачив. Не те знав. І не те може. Такого полювання, якого він сам є і був майстром, не зрівняти ні з яким іншим. Коли б всі ті аматори знали, де те диво, де та легендарна легенда... Диво — це він! І легенда — це він! Тут — під блискучою уніформою — сховані такі речі, що перед ними поблідли б сам Арсенєв з своїм придуркуватим Дерсу-Узала, і навіть всі тигри, і навіть у них — у цих останніх — стало б волосся дуба.

І не по екзотику їде він. Він їде на інше полювання. Діставши нове призначення, високу посаду десь там, у чорта на зачіпку, він їде перебирати її, як звичайний обов'язок. Він дисциплінований і точний, і не схильний вдаватись у дрібниці. Тим часом не марнує часу на теревені: п'є отак собі бордо і студіює промову вождя.

В другім кінці салон-вагона веселий гомін,— дзвін чарок, жартівливі промови і регіт. Там розташувалась весела компанія. Зсунули два столи до купи, заставили їх батареями пляшок, чарками й тарелями і розсілись уп'ятюх... Дудлять і регочуть... П'ять пройдисвітів-скалозубів, п'ять молодих безжурних шибайголів, п'ять камарадів. Отих, типових у цій країні, молодих людей — «героїв нашого часу», що їх так рясно стало, що їх ніщо ніде не втримає, що вічно літають з місця на місце, добре заробляючи, а ще ліпше розтринькуючи та скалозублячи; скалозублячи геть з усього... Ці теж такі — прожигателі життя й кишень; може, кваліфіковані інженери, а може, й кваліфіковані літуни, а може, те й друге разом. Ті самі, що літають по цілій цій «шостій частині світу», по цім велетенським людським полігоні, і ніде не можуть нагріти собі місця і що, якби могли, полетіли б геть ще й по всіх інших світах, та не можуть вилетіти.

Один з них — в пенсне і крагах, ще й в модних англійських бриджах. Його всі величають, не то жартома, не то серйозно, «професором». Другий — у френчі й галіфе кольору кави, елегантний та, напевно, одчайдушний,— більше за всіх і зухваліше від усіх регочеться та сипле приперченими словами. Лише іноді раптом уриває, хмурить брови і підозріло позирає навколо спідлоба.

Двоє гуляйпільців, засмалених вітрами вивуджених десь кримським чи одеським сонцем, м'язистих, дебелих і

суворих. А п'ятий — кубанець з Новоросійська і разом контрабандист з Батума; але про те ніхто не знає.

Четверо з них їдуть десь аж з Києва разом, їдуть в те золоте ельдорадо, що десь на другім кінці світу. Чого? А так! Зійшлися до купи в Києві, попиячили, вирішили нагло їхати — і поїхали. Шукати, де ліпше. Кинули роботу, підписали контракти на Далекий Схід, дістали підйомні, сіли й поїхали. І їдуть... А не сподобається — поїдуть назад. Подумаєш — діла того. КЗОТ вони знають, як молитовник, і не дадуть собі в кашу наплювати.

П'ятий — той, що у френчі й галіфе кольору кави — пристав у дорозі до веселої, безжурної компанії.

Хлопці пили горілку, потім малагу й портвейни, потім знову горілку, а в межичасі дудлили пиво і бавились собі, забувши про цілий світ і його околиці... І замовляли страви... Поводились як мільйонери.

— Кельнер! Ще кав'яр!.. Тричі!..

— Кельнер! Буженину!..

Кельнер мотається, зберігаючи індиферентний вигляд. Він бачив багато, але ці хлопці бачили ще більше, і нічим вже їх не здивуєш, ані заворушиш. «Професор» вже був навіть там, де вони оце їдуть, і ще й занадто далі, — аж на Чукотці, біля самісінької Аляски, над Берінговою протокою. Це він звабив і своїх колег та й розважав їх тепер веселими розмовами про смішні пригоди та різні дивацькі речі.

Розмови й дотепи кружляли навколо того ж, що і в цілім експресі.

Кельнер подає буженину. «Професор» бере виделку й ніж і починає її пиляти. Пиляє довго, наполегливо, терпляче. Пиляє зосереджено, але ніяк не може її розтяти.

— О! Еврика!! — виголошує нарешті він захоплено, а далі урочисто і глибокодумно, немов з кафедри:

— Еврика!.. Я з цього шматка зроблю собі підметки. І наб'ю їх на чоботи. І напишу на них ім'я своє, рік народження і повну адресу. І піду по тій благословенній землі... І от з'їсть мене тигр. А з'їсть неодмінно. З'їсть з кісточками, але цих підметок не подужає! Не втне! О, цих підметок не втне!.. Тоді ви їх, друзі, знайдете, і поховаєте мене, чи то пак підметки, і вип'єте за моє, чи пак за їхнє здоров'я... Кельнер! Зубровки!!

Компанія голосно регоче. Розгублений кельнер подає «зубровку» і нишком хоче забрати сакраментальну буженину, посміхаючись з-під насуплених брів. Але «професор» чемно і водночас гаряче й цілком щиро протестує:

— Ні-ні! Що ви, що ви? Я заплатив гроші і так злегка не поступлюсь. Це ж матеріал, скажу я вам!.. А патент, прошу я вас!.. Ні-ні...

Майор спідлоба позирає на компанію, але на нього вже ніхто не зважає, так ніби його й нема. Він кладе газету на стіл і дивиться у вікно...

— Хлопці! А бачили сьогодні БАМЛАГ?.. — урвавши сміх і стрільнувши на майора оком, запитує котрийсь значуще.

— Бачили... — озивається один з гуляйпільців понуро і мов з бочки: — Нав-віль бували, то пак, присутствовали на параді сьогодні... Хто то викинув подушку? Ото буде хлопцям тепло спати!

— Чорт візьми, а хтось викинув грамофонну плиту. Навіщо вона, і кому вона знадобиться?..

— А чого ж, мо', й знадобиться, якщо там, той... — далі шепіт, павза. І раптом вибух сміху.

Майор совгається, дивиться у вікно, хмурить брови і не витримує — посміхається, ледве опановуючи той мовчазний сміх.

«Нехай скалозублять, прахвости. Все одно то ті, що або вже там бували, або кандидати...»

«Професор» міняє тему:

— Увага, увага! Говорить... — починає він, як з радіо-висильні: — Говорить...

— Адесса-мама... — вставляє френч кольору кави.

— Так Одеса-мама...

— А Владивосток — помийна яма...

— А от доїдемо — подивимось. Увага! Хто з вас учив географію? А історію?.. Добре, виходить, що всі вчили. А не вчили, то ще вчитимете, ще й боком вилізе... Так от, порядком, так би мовити, вишколу, порядком самоосвіти, — розповім я вам, як Бог сотворив той край, куди ми ідемо. Кельнер, пива!!

І розливаючи пиво в склянки, веселий «професор» авторитетно починає виклад на природничу, географічну, а разом і на релігійну тему, про те, «як Бог сотворив той химерний край», те золоте ельдорадо, куди вони їдуть і що в нім «сам чорт ногу зломить, поки розшолопає, що й до чого». Отже...

...Відомо, що там усе є. Все, що існує у цілм світі, є й там, як у музеї, скажімо. І тварини, і рослини, і все!.. Нема тільки бананів та мавп, якщо не числитися з дослідами Дарвіна, та крокодилів, якщо вважати за крокодилів лише те, що плаває у воді десь там поблизу хеопської піраміди. А решта — все є. А було так, бачите... Як тво-

рив Бог світ... Хоча владивостоцький турок, що оце розповідав, приписував цей подвиг Аллахові, але так уже на цім світі ведеться, що кожен до себе гне і свого генія попирає. Тож, за турком, чудо те сотворив Аллах. Але правовірні безвірники і так християни зробили свою корективу...

Отже, як творив наш Бог мир, то йшов він із заходу на схід і розселяв по землі, де що треба за планом. Як той сівач, ніс він у мішку всякої тварі і всякого насіння до лиха і розтикав по землі, що де приходилось, мов за точно опрацьованим промфінпланом небесного комунхоза. Там те, а там те... Так він ішов і трудився через усю землю. Ішов і сів, ішов і сів.

І прийшов він аж у той край, що грець його й зна де. І зупинився він на хребті Сіхоте-Аліня — гори такі є. Аж бачить — земля вже скінчилась, а в нього в мішку ще до лиха всього є!

Дивився, дивився бог. Вертатись далеко... Так він узяв та й висипав геть усе з мішка тут.

— Живи тут!..

Ну, відтоді і почалось. І поперло. І погнало!

І таке там сотворилось, що люди довго ще ламатимуть голови, як то могло трапитись, прости Господи! То, я вам скажу, край!!!

І ніхто йому не годен дати ради. «Хіба тільки турки або запорожці», — мовляв той владивостоцький турок. Чому запорожці? Тому, каже, що так уже заведено на цій землі — як десь нема кому дати ради, то запорожців туди! Або принаймні їхніх нащадків. На Кубань? — Запорожці. На Терек? — Запорожці. Під Петроград? — Запорожці! І тут — теж... Цар Микола, бач, не був дурень, коли напосівся на тих дурних «х а х л і в». Сам бог, як творив цей світ, то мав саме їх на увазі. Відтоді так воно вже й ведеться... Будьмо ж!.. А кінчиться хіба аж на нас. Бо на нас — тпрру! — де сядеш, там і злізеш... Кельнер! Кремсоди!!!

Прослухавши лекцію, хлопці запивали її білою; весело цокались, робили додатки до лекції, вставки, редакційні зміни. Було весело, було безтурботно.

Ось так вони собі розважалися, забувши про все на світі і ні на кого не зважаючи. Майор знову занурився в газету і дочитував уже шосту сторінку, дійшовши до спортивної та іншої всесоюзної хроніки.

До салон-вагона зайшло двоє в гумових плащах, в елегантних хромових чоботях і в узбецьких — таких модних влітку — тюбетейках. Сіли біля крайнього столика,

відкоркували пляшку пива, п'ють. З нудьги блукають очима по салону, придивляються до химерної люстри, прислухаються до сміху і гомону. Дивляться собі на майора, дивляться собі на веселу компанію... Презирираються.

Потім один встає і підходить до хлопців. Спинається напроти того, що в френчі й галіфе кольору кави. Якийсь час пильно вдивляється в нього, а тоді в тиші, що запанувала на хвилю, виголошує урочисто:

— Слeдуйтe зa мнoй!..

Юнак у френчі ліниво подивився знизу вгору і спокійно взявся знову до пляшки:

— Прoбачтe, ви дo мeнe?

— Так, дo вac!

— Я вac слухaю...

— Слeдуйтe зa мнoй! — пoвтoрила тyбeтeйкa з притиском, зaсoвyючи руку в кишeню.

— Oгo... Чи пpaвильнo я вac зрoзyмів і чи пpaвильнo — чи тyди ви втpaпили?

— Мoвчaть! — гримнyв нaглo гiсть y тyбeтeйцi.

Другий підійшов і став поруч, посміхаючись і прудко бігаючи очима по компанії та по салону.

— Мoвчaть!.. — пoвтoрив пepший пoгpoзливo. — Слyхaть, кoли пpикaзyють! Ви зa aрeштoвaні! Слeдуйтe зa мнoй...

— Пo-пepшe — я щe нe зaapeштoвaний. Пo-дpyгe — я нe збиpaюсь пoки нiкyди «слeдoвaть». A пo-тpeтe — тo ми щe пoдивимoсь, xтo і кyди бyдe зapaз «слeдoвaть»... — Юнак пoмaлy звівся і, стиснyвши щeлeпи, став, пpистyкyючи oбцaсoм тa спepшись нa спинкy стiльця рyкoю:

— Слyхaй-нo... Ти... Чи я п'яний, чи ти п'яний? Чи я oсeл, чи ти... Aнy — вaшi дoкyмeнтa!!!? — рaптoм випaлив він дo oбoх зpaзy. — Oрдeр нa aрeшт?.. Бyдь лacкa, oрдeр нa aрeшт!?!

— Пpoшy... — І гiсть y тyбeтeйцi вийняв з кишeні пiстoля й пiдніс йoгo aрeштoвaнoмy дo нoсa: — Oсь oрдeр нa aрeшт.

— Бpaвo! — скpивився знeвaжливo yнaк. — Aлe дyрнy ти! Тo фaльшивий oрдeр. Taкий сaмий oрдeр і я мaю, пpoшy, oсь... — і oдвepнyвши пoлy фpeнчa, зyxвaлo пoляпaв рyкoю пo кaбyрі, щo висiлa з пiстoлeм нa пacі зaдy.

Вмить йoгo пiдбитo пiд рyкy. Зaвepнyтo рyки мeтoдoм джiю-джитсу зa спинy... Aлe yнaк видepся, пoвaливши стiльцi і збивши з нiг oднoгo з нaпacникiв. Пo кopoткiй, aлe зaвзятiй бopотьбi йoгo знoвy скpyтили, poззбpoїли... Нaрoбили мaтyкні і лeмeнтy нa пoвeн сaлoн-вaгoн. Пepeлякaні кeльнepи тoвпилиcя в двepях.

У цей час звівся майор і ступив два кроки:

— В чім справа, громадянин?!

Один з тих, що в тюбетейках, підлетів до майора, ви-
струнчився і відрапортував щось пошепки...

В майора полізли очі на лоба.

— Многогрішний!?!

— Так... — і подав якісь шпаргалки, фотосвітлини.
Майор навіть не глянув на те все, одвівши рукою. Він
протер очі, постукав долонею по лобі і враз люто крізь
зуби вилаявся. Прошипів страшну лайку осатаніло. Але
опанував себе і спокійно та суворо до тюбетейки:

— Звільніть... Це ж не той, не він... Я того знаю осо-
бисто... — Павза. — О, я того добре знаю...

Тюбетейка вагалася. Тоді майор з притиском, але тихо:

— Що вам наказано!?. І взагалі раджу бути пильні-
шими. Хіба вам повилазило?.. Пересвідчіться в докумен-
тах, а тоді подасте своєму начальникові рапорт.

Тюбетейка зблідла, витяглась у струнку:

— Наказано звільнити... Єсть звільнити! Єсть подати
рапорт начальству! — і повернувся до місця баталії. Там
вони відійшли втрюх набік, дивились папери, матюка-
лись, виправдуючись перед френчем. Френч обкладав їх
понурию, босяцькою лайкою крізь зуби. Йому повернули
пістоль і обірваний пас. Обидві тюбетейки швиденько ви-
слизнули.

— Йолопи!.. — бурмотів френч, чіпляючи знову пісто-
ля ззаду і застібуючи пас. — Ідіоти!.. Не вміють чисто
«работать». Балбеси!.. — І, ні на кого не дивлячись та не
попрощавшись, вийшов геть.

Приголомшене товариство якийсь час сиділо мовчки,
протверезівши від такої несподіванки. Дивилися один на
одного. Довго не могли прийти до пам'яті.

— Анум, хлопці, — це «професор» нарешті, — може, і
у вас там у всіх ззаду по ордеру? Анум лишень...

Жарт не вдався. Було ніяково. Пробували ще жарту-
вати, пробували вернути колишній прекрасний гумор,
отой недавній безжурний настрій, що його так нагло зне-
сло геть. Але нічого з того не виходило. «По ордерові»,
правда, у них більше ні в кого не було, але не було й
певності, що після всього тут можна й далі так безпечно
гуляти та точити теревені. «Світ настав! От світ, трам-
трам-тарарам!!»

Мов на команду, хлопці звелись, — чотири бравих
гульвіси, чотири синьооких пройдисвіти, кремезні, вигар-
товані вітрами, негодами та мандрами, злютовані корот-
кою, але міцною дружбою, що на неї нагло так хтось

замірився; чотири товариші — шукачі пригод, незнаних країн і ліпшої долі!

Налили по повній склянці горілки. Піднесли склянки урочисто. Подивилися один на одного з одвертим усміхом — просто у вічі, — і випили за одним духом. Розплатилися з кельнером і розійшлися.

.

У салон-вагоні залишився сам майор. Він ще довго сидів і пив уже не бордо, пив коньяк. Тер свого чуба, тер скроні і ніяк не міг загальмувати навали тривожних спогадів, що враз завирували в ньому, зв'язані з тим проклятим іменем... Це ж той диявол...

Це ж той, що він з ним негоден був дати ради і що стоятиме йому у вічю все життя, либонь.

...Він пригадує ту виняткову епопею перед двома роками — епопею веденого ним слідства над одним бортмеханіком та авіаконструктором, приятелем літуна Чухновського, — над тим зоологічним націоналістом, над тим дияволом в образі людини.

Брр... Тії очі з кривавими росинками на віях, — вони стоятимуть перед ним вічно...

Що він з ним не робив!.. Він йому виламував ребра в скаженій люті. Він йому повивертав суглоби... Він уже домагався не зізнань, ні, він добивався, щоб той чорт хоч заскавчав і почав ридати та благати його, як то роблять всі... Авжеж! Дивиться виряченими очима — і тільки. Як каменяка. Спершу зухвало і сказано відбивався, вибухав прокльонами й сарказмом, плював в обличчя йому — слідчому, а потім лише хекав крізь зуби і мовчав, розчавлений, але завзятий. Мовчав презирливо... Його вже носили на рядні, бо негоден був ходити...

Він уже конав — але ні пари з уст.

А ті очі, очі!..

Вони йому отруїли спокій і сон, вони йому отруїли, далебі, все життя. З краплинами крові на віях, вони горять на смертельно-блідому обличчі хворобливим вогнем невимовленої, безмежної, тваринячої зненависті і дивляться просто в саму душу, пломеніють не кліпаючи... Розп'яли б! Роздерли б!

У-у, прокляття!.. Оката гримуча змія!!! Він бив межі ті очі, намагаючись їх геть повибивати. Він уже хотів був їх повиштрикувати, та не подужав сам, бо той диявол мав голіафську силу, навіть підпливлий кров'ю, навіть в рядні ношений. Перше вони могли повалити його лише вчотирьох, але виштрикувати очі при свідках... Та й не

вистачало в нього на те нервів. Ні таки! Треба було їх повиштрикувати! Бо ось так дивитимуться все життя... Дивитимуться...

Це ж він сказав був напочатку:

«Я тебе переслідуватиму все твоє життя. І всі ми, що тут пройшли... Ми тебе переслідуватимемо все життя і проводжатимемо тебе до могили, — тисячі нас замучених, закатованих...

Ти лягатимеш спати — і не зможеш заснути: ми кричатимемо й реватимемо отак...

Ти матимеш коханку — і не матимеш з нею щастя: ти її цілуватимеш, як злодій, і не здібний будеш нею оволодіти, — ми кричатимемо, й реватимемо, і скавулітимемо...

Ти голубитимеш дружину — і раптом будеш схоплюватися, як божевільний, від нашого лементу...

Ти матимеш діти, але не матимеш радості, — з дитячих очей дивитимемось ми. Д и в и т и м у с ь Я! І ти втікатимеш од них геть... І ніде ти від нас не втечеш...

Ти зустрічатимеш немовля своє, що з'являтиметься на світ, а ми кричатимемо, кричатимемо...»

«Диявол! Чаклун!.. Сволоч!..» Майор рипів зубами. Може, від зайвого хмелю, а може, від нервового тремтіння, що йшло, як мороз, поза шкірою. То знайоме йому, відколи він попсував собі нерви на тій роботі... Наливав коньяк тремтячою рукою і жлоктав. А асоціації напірали, як вода крізь прорвану греблю.

...Наврочив диявол! Після того мовби наврочив. Він пригадає ті задушливі безсонні ночі, що тільки йому одному відомі. І маячіння в них... Це в нього, що мав нерви, як мотузки, — і маячіння... Він боявся, нарешті, сам спати — і одружився. А одружившись, утікав геть на люди, боявся ночувати вдома...

А особливо, як той маніяк утік з божевільні, куди його було запроторено внаслідок доконаного над ним слідства. Не дочекався й трибуналу — збожеволів; і то було приємно — то був би кінець. І він, майор (а тодішній слідчий), мав би собі спокій: з божевільні-бо є лише один вихід — у могилу.

Так ні — втік! Той маніяк втік!.. Він був зовсім не божевільний.

Потім його спіймано. І знову він — майор уже — вів слідство; сам напросився. Хоч і був уже великим начальником, але цю справу взяв сам до своїх рук, бо відчував, що поки той житиме на світі, він не матиме спокою. Тож мусів довести його до точки. І от — трибунал приварив!..

Нарешті приварив, припечатав!!.. Здавалось, тепер уже крапка.

І на тобі — маєш!.. Це ж він утік десь тут, де і його доля кидає...

Майор наливав і пив, і повертався думками знову і знову до тих перших днів знайомства з цим маніяком... В голові, і без того захмелілій, гуло, а з чарки — з чарки на нього позирало вже не червоне бордо і не коньяк...

Раз йому здалось, що то кров. Він вилив її геть за вікно і поставив чарку. Дивився в неї, мовби в очі. В очі, що, загораючись все більше, наближались до нього з краплинками крові на віях... Запалені страшною, невгасимою, нелюдською ненавистю... Очі замордованої, розчавленої, але не переможеної жертви...

Майор трутив стіл і звівся, похитуючись.

— Рахунок!!.

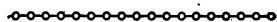
.

Експрес мчав і мчав.

М'яко погойдуючись, віз екзальтованих шукачів щастя, віз нетерплячих своїх пасажирів туди, в невідомий, але недалекий вже, омріяний край, — в царство Дерсу-Узала і Амба.

Десь в те дивне золоте ельдорадо.

Розділ третій

НАВЗАВОДИ ІЗ СМЕРТЮ

Височенна, чотириярусна тайга, буйна й непролазна, як африканський праліс, стояла навколо зачарована. Не шелесне лист, не ворухнеться гілка. Сорокаметрові кедрі, випередивши всіх у змаганні до сонця, вигнались рудими, голими стовбурами з долішнього хаосу геть, десь під небо і заступили його коронами. Там по них ходило сонце і пливли над ними білі хмари. Слідком за кедрами пнулися велетенські осики та інші листаті гіганти, що, будучи нижчі за кедрі, творили другий ярус. Потім височенна ліщина колючого горіха, ялини, де-не-де берізки, берестина, черемха, перевиті ліанами дикого винограду та в'юнків, ішли вгору третім ярусом. А внизу — в четвертому ярусі — суцільний хаос. Місцями густа, мов щітка, звичайна ліщина, височенні трави і бур'яни. Повалені

вздовж і впоперек дерева, мов велетні на полі бою, потрухлі і ще непотрухлі, одні з скрізними дірами-дупами, як жерла небувалих гармат, другі вивернуті з усією системою коріння, що тримали його рубя, як стіни або як велетенські пригорщі зі стиснутими межи пальцями камінням і землею.

Внизу, по землі, слався мох, пообростав усе, що тільки можна. Внизу було півтемно і вогко. Лише де-не-де проривались яскраві сонячні пасма і стояли, як мечі, уткнуті лезами в землю.

Нетрі. Несходимі, незміряні. Вони то спускалися схилом униз, то підіймалися знову вгору і так зі «становика» на «становик», з кряжа на кряж, як буйне рослинне море, розпливались геть десь у безвість.

Маленький смугастий звірок, що сидів собі навпочіпки на поваленій кедрині проти сонечка і пильно, з виглядом ученого дослідника, розглядав торішний грибок, тримаючи його передніми лапками, раптом нашорошився. Ні. То так щось. В нетрях панує надзвичайна тиша, як у дивному храмі дивного бога. Лише рябок, засвистівши, пролетів з однієї височенної кедрини на іншу і завмер на гілці, мов сучок, нерухомо, опустивши чубату голівку вниз і витягнувши шию. Тиша.

На поваленій кедрині тремтіли сонячні зайчики. Смугастий звірок-бурундук почав бавитися з ними, задравши хвостика, як той драгун султана, перестрибував через них. Присідав і дивився вниз. Внизу, під кедриною, виходячи десь з бур'янів і вітролому і зникаючи знов у бур'янах та камінним розсипу, вилась вузенька стежечка, звіринна доріжка, утоптана за тисячоліття. Їх немало, таких стежечок. А серед них десь й такі, на яких одвіку ще не ступала нога людська.

Бурундук зіскочив на стежечку, щось поворожив, пройшовся сюди-туди і враз, тривожно цикнувши, стрімголов вискочив на кедрину, на пень, звідти на дубок. Сховався. Визирнув. Знову сховався. Цикнув і завмер, виглядаючи з-за стовбура. Ні-таки, він не помилився зразу. Щось таки добирається, щось іде стежечкою. Шелеснула суха бирка. Тріснула гілка. Посипались камінці і покотились десь, покотились униз. Щось важко, помалу йшло крутою стежкою на «становик».

Занепокоєний бурундук вискочив вище і зацикав з усієї сили. Захвилювався. Не знав, з якого боку безпечніше йому виглядати. Зовсім захвилювався. Він на своїм віку багато чого бачив. Він бачив і знав усіх звірів і знав, як себе тримати при зустрічі. Знав козуль і зубрів. Ба-

чив не раз, як перся тут волохатий ведмідь, як приходили дурні вепри, толочили всю траву та ламали кущі. Бачив харзу, знав вовків і всіх своїх ворогів, а особливо тую рись безхвостую і зажерливу. Отож він знав усіх своїх друзів і всіх ворогів. Одних споглядав мирно, від других утікав чимдуж. Але такого він ще зроду не бачив. Проби! Тікати чи не тікати? Ой лихо...

Видряпавшись нарешті на гору, похитуючись і важко дихаючи, стежкою йшла двонога істота. Обірвана. Худа, як кістяк. Волосаті груди їй ходили ходором над сухими ребрами, що вилазили з лахміття. Дійшовши до поваленої кедрини, гість важко опустився на неї, обперся спиною об корінь, закинув голову і заплющив очі. Помалу обтер рукою піт. Він зовсім молодий і зовсім-зовсім збезсиллий.

Почорніле обличчя з міцно стиснутими щелепами заросло щетиною. На крутому лобі дві глибокі зморшки сторч між крилами брів, а в зморшках сіль від поту. Одна брова тремтить, і від того таке враження, ніби брови ті пориваються полетіти.

Якусь мить він сидів нерухомо, либонь, сплючи. Враз широко й тривожно розплющив очі й тихенько відхилився від кореня,— слухав. Тоді знову заплющив очі і притулився до кореня. По якомусь часі він облизав спраглі порепані губи і, не розплющуючи очей, покрутив головою: «Пропаду...» Потім, зціпивши зуби, встав і, похитуючись, зробив два ступні. Але махнув рукою, вернувся до кедрини і знову важко опустився на неї. «Досить... Проклятий, проклятий край... Ху-у! Немає сил...» Він шепотів без скарги, так, за старою в'язничною звичкою говорити з самим собою. «Ех, голова!.. Все витерпіла ти, все винесла, та от... загибаєш. І загинеш... Хм...» Він посміхнувся крізь ніс і зітхнув байдуже, насупив брови і наморщив лоба — голова паморочилась. Думки бігли в гарячковім безладді, відтворюючи дивовижний шлях.

П'ятий день він ішов. Не йшов, а гнав, як молодий гордий олень, гнав навпростець, ламаючи хащі. Вирвавшись із пазурів смерті, він летів, як на крилах. «Воля! Воля!» Широко роздимаючи ніздрі, він захлинався нею на бігу, розривав грудьми зелену стіну. Всі двадцять п'ять літ в ньому зажили враз, запульсували, напружуючи кожний м'язок, мобілізуючи кожний нерв, кожний суглоб.

«Виручай! Воля! Воля!»

І він гнав. Він знав, що від того залежатиме його бути чи не бути,— від того, як далеко він встигне загнатися зразу. І коли не ставало сили, досить було йому зупини-

тися і озирнутись, як в очах ставав страшний привид пережитого і ще страшніший привид приреченого майбутнього. Тоді сила вибухала раптовим вогнем, і він зривався вихором знову. Далі, далі! Скільки вистачить сил! Ще трохи — і тоді він врятований! І тоді подивимось! О, тоді ще подивимось! Він чкурне геть за межі цієї «батьківщини», геть в Маньчжурію, Японію, Аляску, в Китай... Нові краї, дивні, незнані. Він об'їде навколо світу і повернеться додому. Так. Прийде, але вже як завойовник, як месник. Вибув на схід, а повернеться з заходу.

І він летів. Власне, то йому лиш здавалось, що він летів початковим темпом. Насправді ж він уже йшов, і дедалі повільніше й важче. Повз. Душа летіла, як сокіл, а ноги, перемагаючи надзвичайні труднощі, не поспішали вже, плутались у хащах.

Так дерся навпростець, без доріг. І коли траплялись стежечки, уникав, а йшов просто, як цькований звір: боявся зустрічі з людьми. Забрюхувався в росі по самі вуха ранками і був мокрий, як хлющ, але не зупинявся. Сонце і швидкий рух осушували його. Він збивав ноги об пеньки й каміння, але не зважав, не відчував болю.

Загнавшись у вітроломник, змагався там одчайдушно, зціпивши зуби, цілими годинами, обдирав на собі рештки одяжі і шкіру до крові. Ліз через велетенські стовбури, потрапляв ногами у камінні розсипи — в раптові глибочезні щілини, невидні в бур'яні — і нагло падав, аж суглоби тріщали йому. Підіймався і йшов. А коли заходила ніч, коли темрява заливала геть-чисто все і ставало так темно, як він ще ніколи не бачив, він зупинявся і спав, де випадало. В нього не було ні вогню, ні зброї, в нього не було нічого, навіть шапки й черевиків, лише напівзітліле тюремне лахміття, та й те геть обривалось і лишалось шматками на кущах.

Першу ніч спав просто на величезнім поваленім стовбурі, розпластавшись уздовж, і прокинувся вранці від холодної роси, що капала з високих віт йому на обличчя. Другу ніч — десь у ямі, а коли прокинувся, дивився зачудовано на страхітну брилу, що нависала над ним; вона стояла рубя на 5 метрів заввишки, — ціла стіна коріння велетенського дерева, вивернутого з землею і камінням. Коріння так міцно сплелось, що тримало тую землю й каміння мертвим похватом, а коли б воно випустило хоч один такий камінь, то його б стало на те, щоб прибити вола. Шукав води, пив і йшов далі. Третьої ночі звалився в купу сухої трави та бур'яну, кимсь зібрану в улоговині. Звідти щось вискочило з гуркотом і ухканням і подалось

геть, ламаючи суччя; він збагнув, що потрапив до лігва якогось страхітного звіра, але не додумав цієї думки до краю, як уже спав.

Втома. Він почав розуміти, що таке втома. Досі ніколи її не знав, будиши живучим і витривалим на диво. Спочатку він не думав про їжу. Потім прийшов голод. Раптовий і лютий, він вимагав удоволення, він вимагав за сьогодні і за пропущені дні. Зразу думалось, що це найпростіша річ в таким дивнім і буйнім царстві рослин і звірин, риби і птахів. Потім закрався страх. Він не міг знайти нічого такого, що можна було б з'їсти, прогинути. Тайга не давала йому нічого. Даремно він нишпорив з пильністю вченого і з відчаєм голодного. Ні ягоди, ні якогось овоча, крім гадючих грибів, нічого такого, про що він читав, як про звичайні речі в лісах. Ба, був ще не час.

Могутні сплетіння винограду не могли йому дати й одного грона. Ніякої риби в струмках, ніякого звіра, ніяких пташок у тих нетрях. Скільки він іншов — жодної живої істоти не бачив, тільки іноді гадюка шелесне з осяяного сонцем гниляка чи каменя. І все. Де ж він, той дивний та ще й екзотичний тваринний і пташиний світ тут? Пустеля! Мовчазна, зелена пустеля. Проте він же сполохав раз уночі якусь тварину. Значить, вона є. Але... чим він її добув би, коли б і здібав? Зі ста шансів дев'яносто дев'ять було за те, що його самого заповнювало б таке страхіння. Проте страх до нього не доходив, просто не доходив до свідомості. Він вирвав з землі навмання якесь коріння й гриз, гриз і спльовував. А раз погриз і прогинув щось таке, що йому в очах потемніло і тіло вкрилося холодним потом; довго блював, пив воду і знову блював, думав, що з нього всі нутрощі вискочать крізь горлянку.

Прокляття! Проте відчай не брався його. Дуже-бо багато він перетерпів, щоб ще впасти в відчай. Він уже мав нагоду безліч разів умерти, і це велике щастя, що він іде цим зеленим, безмежним океаном. Коли б трішки, хоч трішки поїсти, і він був би щасливий! Ішов би, плив би цим морем весело і радів би буйно, як радіє все живе на цій землі, як ті кедри, що вигналися геть під хмари. Ні, він не впадав у відчай. Лише зціплював дедалі дужче щелепи і йшов, і йшов. Його гнала вперед надзвичайна впертість, сто разів випробувана і загартована мужність. Вперед, наперекір всьому! А спокійний його розум констатував, що все ж таки він гине, йде тонюсінькою гривкою, як лезом меча, межі життям і небуттям. Один подув — і він звалиться в чорну безодню. Ні!!! Щось у

ньому люто поривалося з самої глибини і підкочувалося до горла клубком. Провів язиком по кривавих, зашерхлих губах і, затискуючи між бровами посмішку, переклав зручніше голову. В голові наморочилось. Потім розплющив очі. Спокійні й ясні, вони якийсь час дивились просто себе, дивились байдуже. І враз здивувався: навпрост сидів смугастий звірок. Теж витріщив очі і теж дивився на гостя пильно і з цікавістю. Цикнув, кивнув хвостиком. Схилив голівку набік і цикнув ще раз. «Не ворухиться». Тоді скікнув униз і зашарудів десь у бур'яні. По хвилі вискочив знову на дерево, вмовстився зручно на гілці навпочіпки, сів, як татарин, ще й в строкатім халатику,— виштовхнув з рота горішок і почав його пильно розглядати, тримаючи передніми лапками. Переконавшись, що горішок путній, почав швидко гризти, розглядаючи тим часом гостя. Швидко-швидко точив щелепками, кумедно випльовував лущиння і розгладжував, витирав об лапки вуса.

А на нього дивилась пара очей, здивованих і жадібних. До горла підкочувалась клубком слина:

— Диви! Їсть... Стерво.

Мандрівник помалу, тихенько звівся. Не спускаючи очей із звірка, хижих, запалених раптовим вогнем лютого голоду, почав ледве помітно підкрадатись. «Піймати». Ним заволоділо непереможне бажання піїмати цей живий шматочок крові і м'яса. Це ж у ньому його порятунок! Поволеньки, як неживий, приплющивши очі, він посувався дедалі ближче, ближче... Звірок гриз свій горішок і ніби не помічав нічого... Почав зводити руку. Ближче. Ближче... Уже лишилось тільки рвучко зімкнути пальці,— як звірка враз ніби вітром здмухнуло. Він зіскочив у траву, впустивши горішок, і подався, перелякано цікаючи. Мисливець стрибав незграбно за ним, намагаючись притоптати, привалити його травою. Звірок добіг і гулькнув у дупло велетенської колоди. Сховався. Сидів там мовчки. Мисливець почав люто бити босою ногою в колоду. Вона дудніла гнилою порожнявою, проте не піддавалась. Тоді він вхопив дебелого замашного сука і почав гатити. Проломив в однім, проломив у другім місці — нема, в третім — нема... Він навіть не помітив, як звірок давно вже вискочив з протилежного кінця колоди, вигнався на височезне дерево і перелякано визирав з-за стовбура; почував себе в безпеці, але йому було страшно за домівку. А домівка тріщала під шаленими ударами, розвалювалась геть-чисто. Кинувши сук, мисливець почав мацати руками в проломинах,— либонь, прибив! Порпав-

ся в купах трухлятини. Нема! Раптом рука намацала щось. Загріб, витяг... Горіхи! Пробирав — горіхи! Цілі. Прекрасні. Одібрані. І як їх багато! Пхав їх у кишені, вони висипались з дірок. Тоді загорнув край надірваної поли і вибрав їх туди. Скарб! Цілий скарб — з добру миску горіхів. Він трощив їх, мов вепр, а рука мацала далі. Все... А бурундучок з жалем і страхом дивився, як двоногий розбійник грабував його комору, і не міг зарадити. Чи думав він, старанно добираючи ще минулої осені, всіх професійних знань докладаючи, носивши їх в защічних мішечках по одному та по два, що така їх доля стріне?

А розбійник, розтрощивши колоду, відійшов геть, сів на кедрині і смакував горіхи. Він їх нищив з блискавичною швидкістю... Помітив збоку якусь чудну рослину, вирвав, — ніби часничина. Понюхав — часничина! Покуштував. Здорово! Часничина! Він зсипав горіхи на купу і рачки облазив увесь бур'ян навколо. Назбирав кілька таких часничин. І тоді взявся до горіхів, додаючи чудернацький часник. Чудесно! Горіхи з часником!

Він їв, і обдурений голод помалу вщухав. Повертався спокій. Поверталась потроху сила. І не так від горіхів, як від тієї надії, від очевидного доказу, що ще не так кепсько.

Бурундучок наблизився до колоди, побачив зблизька, яка страшна руїна упала на його дім, і, жалібно цікаючи, сів засмучений на гілці, повернувся до напасника: «Цик-цик-цик!» — скаржився комусь.

— Диверсія, братку! Грабунок!..

Мандрівникові повернувся його добрий гумор, і він, дивлячись на пограбованого, співчував йому: «Грабунок, братку, каюсь. Але що зробиш? Могло бути гірше, адже правда? Але знай, — з усіх злочинів, сотворених мною за життя, — це найбільший і за це варто приліпити мені двадцять п'ять років. А то мені приліпили лихо його знає за що... Але це, я тобі скажу, було цікаво! Вони мене везли, берегли як! А я взяв та й утік! На край світу завезли, а я взяв та й утік! Ха-ха!.. Стрибнув у чорну ніч, у смерть, із скаженого поїзда. Е, це там начальник лютує! Як він піклувався про мене! Беріг! Тільки не зупинимось де, підбігав до віконечка, та:

— Многогрешний!..

— Я...

— Звать!

— Григорій!..

І не вберіг. Ха-ха!»

Ось так мандрівник сидів і в доброму гуморі розповідав бурундукові, як його везли етапом з України на Колиму. Присудили до 25 років каторги і везли десь поховати в сніги. Потім із жалем подивився на те, що залишилося від горіхів — на купу лущиння, підтягнув міцніше паска, виломив палицю і бадьоро пішов стежкою. Ще й кепкував із себе: «Вперед, Робінзоне! Бог не без милості, козак не без щастя».

Спустившись у падь, напився з тонюнького підземного струмочка, і стало зовсім добре. В тайзі аж наче повиднішало. Перед очима, по буйній яскравій зелені, бігали сонячні зайчики. Десь реготала вивірка.

Ще ж було зовсім рано, ще роса мерехтіла на травах, вилучаючи проміння, як найкоштовніші перлини. Десь у верховіттях кедрів шепотів вітер, а внизу було тихо і затишно.

Ішов стежкою, а очі до всього додивлялися, все обмацували і шукали. Вони шукали, що б із'їсти. Іноді сходив зі стежки, піддурений оманюю, і дерся в нетрі,— що то рудіє? І розчаровувався — гниляк! Ішов далі.

Стежка підіймалась вгору, вилась межі пнями й колодами, перелазила через високе каміння. На стежку нависали трави, гілляччя. Іноді доводилось попід віттям і крізь ліани пролазити, мов у темну нору, зігнувшись. І скрізь було видно сліди звірів. Тут повно звірів! І хоч їх самих не видно, але він знав це. Дивно, як він цього раніше не помічав? Ось біля кедра поприлипала щетина і шерсть до кори,— терлось щось, щось здоровенне, бо щетина обліпила кору на півтора метра від землі. Ось кігтисті лапи здряпували сиру землю на стежці. Ось відбитки-ямочки якісь, мовби овечка походила. Ось голі, обгризені, пожовклі кості... Таж він тут не сам! Тут повно пожилців! Але де вони? Чом їх не видно ніде?

Йшов годину, дві. Стежка йшла вгору та вгору.

Хвиливе піднесення спадало. Страшна перевтома і голод виснажили до краю, і здавалось, що він іде знову вічність. Противний піт заливав очі, а під серцем нудило, і голова йшла обертом. Часто зупинявся, ставав біля дерева і стояв, заплющивши очі,— слухав, як у вухах дзвонило і ніби молоти били по черепу. Здавалось, що він ніколи не добереться до перевалу, до вершини. Там, за цією горою, там, дalebі, кінець усім стражданням. Ну, йди ж!.. Ще раз перемагав себе і йшов.

Нарешті вибрався на гору. Тут ліс поступився і гора височіла гола, вся вкрита квітами. А за нею... Дивний краєвид відкрився його гарячковим очам. Скільки оком

сягнеш, розпростерся хвилястий, зелений океан, збрижений велетенськими химерними хвилями, що йшли одна за одною: то ліс підіймався на кряжі гір, опускався і знову підіймався... Найближчий гребінь — сизо-зелений, зубчастий. За ним — сизо-фіалковий: ліворуч, скільки оком сягнеш, і праворуч тягся ламаний контур. Потім — сизоголубий... Голубий... І все вище й вище. Фантастична, дивовижна панорама. Могутня в своїй красі і... страшна. Його ніколи не перейти і не подужати, не впливти з цього жахливого океану.

Мандрівник сів просто на землю. Стежечка збігала з гори кудись у нетрі. Але він сів. Тер рукою чоло, міцно стискав набряклі жили на сквицях. Може, перестане стукати в череп. Це, далєбі, пропасниця. Боже, якби йому рушниця! І якби хоч пара сірників!

Навколо гудуть бджоли. Він сидить, заплющивши очі, і йому здається, що він на пасіці... Це він маленький... Прийшов до дідуся... Під велетенською липою іконка Зосими і Савватія, а навколо вулики-вулики... Стоять дуплянки, мов козаки в брилях, накриті великими, череп'яними покришками. Спілі шпанки, як дівоче намисто, як дівочі губи, між зеленим листом. А там черешні... А жовна клює десь їх і гукає до нього: «Ти вже пообідав?» А друга: «Уже-е!» Дразниться. Дідусь білий увесь — в білих полотняних штанах і сорочці, з білою бородою зазирає в вулики, щось ворожить... Дивиться, як рій полетів і гуде-гуде...

Він розплющує очі: по дивних, різнобарвних квітах справді літають бджоли і гудуть, гудуть, мов на пасіці. Куди вони летять? Куди вони носять свою здобич?.. Навколо гудуть інші комахи, пурхають метелики і різна мошकारа, — хмари їх. Бджілки заповзають в рожеві дзвіночки, що вкривають рясно високі стебла (точнісінько, як рожі, тільки дрібні!), порпаються там, потім здіймаються і летять десь. Але куди? Годі в цьому хаосі перестежити. Сонце сліпить очі, а в них і так плавають барвисті кола.

Мандрівник схоплюється, — тут десь недалеко є житло! Це ж і стежка туди. Йти туди! Це єдиний порятунок. А там що буде. І він, спотикаючись, іде. Стежка зводить вниз і знов у нетрі.

Йшов до полудня, але не здибав ніякого житла, навіть натяку... Ні, далєбі, цією стежкою зроду-віку не ходили люди. Це звірі протоптали її за тисячоліття, подекуди вибили її глибоку на півметра в м'якому ґрунті, а на каменях вичовгали і виковзали у долоню.

Зате стежка вивела його до річки. Бистра гірська, завширшки з Ворсклу, річка текла, петляючи в нетрях. Чути було, як булькотіла вода навколо каміння, що рясно стирчало у ній. А десь вона рєвла (поріг, либонь) невпинно, однотонно.

Змучений мандрівник сів на дрібне каміння і простяг ноги у воду. Потім ліг горілиць. Було приємно, аж здавалося, що ноги п'ють воду жадібно і вона поступає по жилах вище, вище і заспокоює, і втихомирює біль у м'язах та суглобах. А як ноги напились, тоді повернувся навпаки, — ліг лицем до води і вмочив спрагли губи. Вода кавкала в горлянці, вливалась струменем, сповнила душу вщерть. Потім проповз аж до половини в воду і занури голову, плечі і груди. Виліз і знову ліг горілиць.

Дивився в прозоре і до болю синє небо. Потім заплющив очі й задрімав. Сонце пекло немилосердно... Аж враз схопився і сів нагло. Очі йому були широко витріщені й безтямні:

— На ем?! Многогрішний!.. Я зараз... Я одягаюсь...

Йому приверзлось... Будь воно тричі прокляте!.. Його беруть на допит. «Я зараз...»

Та до свідомості дійшов плюскіт води та шум порогів, і привид зник.

— Ху-у! Погано, брат. Кепські твої діла, Робінзоне!

Почав зводитись. І враз очі упали на щось межи камінням. Боже мій! Скwapно простяг руку і вхопив дивну знахідку. Ні ж! Мисливський ніж. Власне, піхви, з яких стирчало іржаве руків'я ножа. Піхви напівзітлілі, і руків'я аж позеленіло, але, Боже мій! Це ж, може, рятунок.

Проте видобути ножа було не так легко. Не піддавався і сидів у піхвах, мов приріс. Потер руків'я об пісок, обмив, потер полою, — руків'я засяяло мідяними, олив'яними та костяними кільцями, що були нагнані одне до одного. Добре. Далі взявся до піхов. Злегка стукав об камінь, розхитував, мочив у воді і кінець кінцем видобув ножа. Ніж був зовсім іржавий, аж чорний, але то пусте. Це ж бо чудесний ніж! Важкий і загонистий. Двадцять хвилин — і ніж блищав. І хоч був рябий, мов віспою побитий, та проте добрий ще, дебелий. Таких ножів ніде немає більше, як ці мисливські ножі. Це не просто собі ніж, це зброя, і неабияка. Для того й руків'я у нього зроблене з тяжкого металу та кості, щоб був важкий і не схибив у слухний час.

Мандрівник радів, мов дитина. Це хтось загубив його тут давно. Це він тут лежав місяці, а може, й роки, чека-

ючи на нього, чекаючи свого призначення. І дочекався... Тепер мандрівник не квапився. Найперше — ніж мусить бути гострий. Тож сидів і гострив його об камінь. Пробував на волос і далі гострив. Аж поки ніж став, мов бритва. Гаразд. По цьому направив піхви, почистив, підстругав, полагодив каблучку і ланцюжок, щоб чіпляти до пояса. Тоді засунув ножа в піхви, надів на мотузку, що була замість паса, і підперезався. Зовсім добре!

Відтак, озброївшись, пішов через річку по камінню. Може, той бік буде гостинніший. За річкою, продираючись на стежку, сік ножем верболіз, стинав гілки, що заважали просто йти, — шукав ножеві застосування. А ніж гострий же, як бритва! Надибавши зразу за верболозом тиху ковбаньку, глянув у неї, мов у люстро. О, ніж мусить діяти! На нього дивилось чуже, заросле щетиною, почорніле обличчя. Боже мій! І мати б не впізнала. Тимто й доля його цурається. Голитись!

Примостившись на камені і перемагаючи біль у суглобах та у всьому тілі, він почав голитись. Може, життя покращає. Дивився у воду, як у люстро, і шкріб ножем намочену щетину. Бере! Ліпше, аніж було голитись склом у в'язниці... Потім умився і глянув у «люстро». От, зовсім молодий юнак. Боже, скільки змін відтоді, як бачив себе востаннє голеним! Аж самому стало себе шкода, шкода того безжурного, молодого, веселого обличчя, що колись зводило дівчат з розуму. Шкода молодості, шкода втраченого безповоротно того, що вже ніколи, ніколи не повернеться. З води дивилося суворе, металеве обличчя. Ще молоде, але... І ті прямовисні зморшки межі бровами, і крилаті брови, заломлені уперто... Великі очі горіли мов у божевільного.

«Та-ак, мандрівнику! З такою пикою тільки в нетрях і жити та живих і мертвих полахати. При таких літах — і така у вас, прости Господи, мордяка! Як у Мефістофеля. Ну ж засмійся! Будь веселіший. Життя переміниться...»

Але життя не змінилось.

Довго ще йшов тайгою. Йому здавалось, що швидко йде, але насправді посувався, мов тінь, хитаючись. Аби не лежачи помирати. Ніж більше не ставав у пригоді. Ніяк не ставав. Спершу він стинав ним гілочки знічев'я, а потім засунув у піхви і не виймав. В руці не вистачало сили.

А надвечір сили зовсім покинули його. Край.

Ліг голічерева під височенними кедрами, тягуче-важко і глибоко зітхнув, ніби випустив дух, поклавши голову на корінь, і так лежав. Згодом витяг помалу ножа і поклав

коло себе. По хвилі намацав і переклав ножа зручніше. Ще зітхнув глибоко-глибоко.

«Так... Кінець...»

Думки плуталися у голові, що була немов гарячим оливом наллята. «Який пак сьогодні день?.. А, шостий... Ну, це ще здорово... Коняка б уже здохла... А якби я був конякою — було б ліпше?.. Шостий... Так... Але Бог за шість день світ увесь сотворив... і ці нетрі теж... Атож...» Чорна павза. І знову: «Шостий день... Оце й є він — останній, уже зовсім останній день мого життя... А ще б трохи...»

Проте це вже така собі, млява думка.

Не хотілось рухати ні рукою, ні ногою. Не хотілось думати. Хотілось лежати й лежати. Вічність лежати так. І хай шумлять високі кедри. І нехай розповідають під синім небом хмаркам удень і зорям уночі, як один хоробрий і сміливий... І хай слухають вивірки... Як один хоробрий і сміливий п'ять разів переміг смерть, видерся з пащі дракона і, гнаний буйною радістю, доніс свою голову аж сюди, доганяючи щастя, а знайшов — смерть... Чужинець. Далекий-далекий чужинець. Чужак... Пробив нетрі грудьми і ліг тут, між корчами, доніс свою голову аж сюди, за кілька тисяч кілометрів, аж на край землі...

І дзвенять кедри... Ні, то не кедри дзвенять, то золоте дитинство дзвонить дзвіночками в гаях, синіми волошками зорів в полях, бризкає водою на Ворсклі... на Дніпрі... Ге-ен... І сміються, сміються дзвінкі дівочі голоси, і скачуть луни лугом, горою... Пахне терпкий-терпкий чебрець під бором...

Він лежить на гарячій печі і дивиться, як горить лампада і мерехтять образи під королівськими рушниками. А мати крутить веретено і снує тонюньку-тонюньку пісню:

...Мати ж моя пава,
Тепер я пропала,
Що ти ж мене туди дала,
Де я й не була...
Мати ж моя вишня...
Мати ж моя вишня...

Хтось у ньому, непокірний і бунтівливий, хоче підвести йому голову, але вона не підводиться. То її держить йому тутешній волохатий бог, лютий, скупий і ненажерливий; насідає на груди і не дає вже йому дихати...

А мати схилилась близьенько-близенько...

Раптом — що це?! Він розплющив очі. Стукіт?.. Постріл!

Він зводиться на руках. Млосно йому й паморочливо, але хтось непокірний у нім підводить його. В вухах дзвенить. Знову постріл! Постріл як грім! І враз крик. Жахливий, нелюдський крик, дитячий чи дівочий:

— Грицьку!!!

Жахливий крик молодості, що її вхопила зубами смерть:

— Грицьку!!!

Він шпарко схоплюється на ноги. А Боже мій! Мерщій!.. Кидається чимдуж, точачись, плутаючись у бур'яні, поспішає, поспішає. Знову крик. Близько...

Напружуючи рештки сил, він виламується на галявину. Ось!..

Величезний чорний ведмідь, ставши на задні ноги, намагається схопити пащею людину, що, забившись у розколину межи камінням, люто відбивалась прикладом рушниці.

Ось він! Це він, волохатий, безжалісний і грізний бог нетрів. Ага!

Пожираючи потвору гарячковими очима і нічого не бачачи, як маніяк, пішов на неї всторч, гнаний п'яною жагою помсти. Ага!!! А рука намацувала ніж...

Ведмідь хапнув повітря, кинув жертву і, ревнувши, повернувся на нового ворога всією тушею, посунувся на нього білою плямою «нашийника»...

Людина в розколині тихо, по-дитячому, скрикнула... Ніж з диявольською силою пірнув у білу пляму, в самісіньку горлянку і повернувся там упоперек.

Мандрівникові очі, тріумфуючи, бачили лише, як чвиркнула на всі боки кров, заливаючи біле, і ще бачили (коротка блискавична мить), як тая людина вистрибнула з розколини, струнка, в чуднім одягу звіролова, простоволоса, і кинулась до нього... Це останнє, що його погляд встиг побачити. Мить — і сили враз залишили його, в очах потемніло, і він повалився на землю під волохатою, чорною масою, як ніч накрила його...

Тільки десь у підсвідомості ще якусь мить бриніло здалеку-здалеку:

«...Мати ж моя пава...

Мати ж моя вишня...»

І замовкло. Як іскра, заллята водою.

* * *

Місяць, що зійшов над хребтами лісистих кряжів, стояв, мов вогненний щит, низько прибитий до брами в нові

краї, в невідомі світи. Він здався живим — то яснів, то темнів, надимаючись. То обличчя! То обличчя великого духа — демона невідомого, несходимого «Д а л е к о». Воно то хмурніло, то ясніло і знову хмурніло, червоніючи, — з долин, з улоговин, з міжгір'їв підіймались тумани і хвилями десь сходили вгору. Межи кряжами вниз вони лежали велетенськими намітками — чи як хвилі бавовни, чи як зігнаті вітром сніги...

Над падами, над проваллями, над становиками безкраїми і покрученими, над тайною нетрів стояла імла, проснована тьманим, червоним баговинням.

Закокали підкови...

По голому кряжу, по становику, вигнались три вершини черідкою. І стали. Рушниці через плече. Витягнуті шиї. Ворущаться в сідлах. Маячать, як китайські тіні на тьманим екрані.

— Батьку! — це дзвінкий, молодий голос. — Ну, як?..

— Добре... — це бас. — А підтягніть-но попругу, злізьте котрий...

Двоє метнулися з коней... А в того третього щось упоперек сідла... Як давні запорожці десь на козацькій могилі, везучи бранця чи рятуючи товариша. Сідлані коні виимальовуються до дрібниць, прядуть вухами, пирскають і хапають губами бур'ян.

— Треба поспішати.

Це молодий, швидко підтягши попругу і дослухаючись до кладі, що впоперек сідла.

— Вже? Ну, з Богом, дітки.

— А ми не збилися?

— Бог з тобою...

Двоє птицями вилетіли на коней. Враз всі зірвались з місця і поскакали черідкою. Гейби привиди чи гірські духи на тьманиму тлі. Проскакали, промигтіли рушницями, процокали підковами... і щезли.

Тиша зімкнулася знову. Напружена і зрадлива тиша нетрів.

Десь нагло розітнувся далекий рев. Лютий і страшний. І покотивсь, покотивсь. Урвавсь... Гавкнуло десь із другого боку, так само хижо і тужно... Закричав спросоння глухар... Зрадливі звуки, притаєні шелести... Через самий місяць шугнула нечутно сова. Тайга лише починала жити.

Місяць поблід і квапився вгору.

РОДИНА ТИГРОЛОВІВ

Пісня виводила з небуття. Спершу була темрява, липка й волохата. Потім з'явився звук чи тонюсінський промінь, — він десь почався з нічого і наростає, наростає...

Ой, летять, летять три соколи
через сад —

Ге-ей... Ге-ей... Ге-ей...

І теє «Гей», як мрійна хвиля, і підгонить її ніжний дівочий голос.

Зачепили ж вони кри-леч-ками
ви-но-град...

І високо-високо, аж понад той виноград сягає мрійний дівочий голос, аж туди, де сонечко тріпотить промінням, чи два соколи — два товариші летять.

Це, либонь, Наталка, його сестра, співає. Атож. Це вдома. А він лежить виснажений, поранений. Це ж під Жаботином, в тім Холоднім Яру... Як пак воно вийшло? Ага... Той пес рудий, недовірок, партійний, кинув гранату йому під ноги, він її підхопив і... Ха-ха!.. Їх було четверо... Як воно і його зачепило?.. Голова гуде, і йому ліньки розплющити очі.

А сестра, сестра його любая, жалібниця вірная, Наталочка, журиться. Але не журба в тім голосі... Ха-ха! Він знає, що то за сокіл там у неї, що зачепив крилечками виноград, і так зачепив, що й сниться, либонь, їй отой сокіл, отой Олекса-бузувір.

А дівочий, вередливий голос над ним:

— Грицьку! Чого ж ти не підпрягаєшся? Ну ж бо:

«Цілувалися ми із тобою один раз»...

Йому смішно. Він — Грицько ж таки, а тепера Григорій — крадькома розплющує одне око. Насилу розплющив. А друге вже розплющилось само швидко і витріщилось здивовано...

Перед ним сиділа дівчина. Але не Наталка, не сестра. Зовсім не вона. Чужа якась дівчина. Але така ж хороша та бистроока, із стрічкою над чолом, і юна, смаглява від сонця.

— Тату, тату! — це дівчина радісно. — Уже!.. Дивиться вже!.. Боже мій! Живий!

— От і добре, — це дебелий, спокійний голос. Батьківський. Такий сердечний, а гуде, як із барила, і жарто-

ма: — Що ж ти, синку? Упився, мабуть, га? — Як у тумані підійшов. Кремезний, броватий, волохаті груди в пазузі. — Довго вихмеляєшся!..

А дівчина нишком киває комусь рукою:

— Грицьку! Ось іди поглянь, який він окатий. Тільки... Він, мабуть, не при умі,— диви, як лупає.

— Наталко,— це батько,— а піді лишень скажи матері, щоб чарку нам сюди. Козакові, либонь, душа до ребер присохла... Ану ж, коза!

В голові Григорієві наморочилось від явної галюцинації. Він покотив її по подушці вправо — глянув, вліво — глянув. Роздивився по хаті. У кутку рясніли образи, королівськими рушниками прибрані, кропило з васильків за Миколою Чудотворцем. Чорні страстяні хрести напалені на стелі... Він лежить на великому дерев'яному ліжку, роздягнутий, накритий вовняною ковдрою чи киреєю... Пахне васильками... У вікно знадвору зазирає сонце. Мати в очіпку і в рясній стародавній спідниці, посміхаючись, несе тарілки в двері... За нею бистроока дівчина виступає, мов горлиця... Біля вікна, тримаючи козацьке сідло й упивальник, звівся і стоїть густобровий, кремезний парубок...

Григорій заплющує очі. Дівчина щось говорить, а йому зринає нагло... Що це? Той голос, той шалений, передсмертний крик мисливця, припертого ведмедем,— останнє враження, що він виніс із життя. Але ж то був чоловік, у штанях, у шкірянім, мисливським одязі... Так, то був чоловік, юнак...

Григорій розплющує очі — перед ним стоїть дівчина з червоною чарочкою і говорить насмішкувато:

— Грицьку! Кого ти сидлати збираєшся? Кидай та йди ось...

Парубок біля вікна, майнувши чубом, чіпляє сідло на гак, а батько:

— Поїдеш у Київ, Грицьку, та той... Іди лишень сидлай коні.

— Де це я?! — аж скрикнув Григорій, нагло зводяться.

— Заспокойся, ляж, Бог з тобою! — це матінка, це стара, поклала руку на голову і схилила йому її назад на подушку: — Лежи, лежи, серце. Ач який, мов з хреста знятий... А ви! І не тю на вас, лоботряси! Добре, що самі, півроку, як воли, а хлопцеві не до розмов.

Старий:

— Ото... Це хлопець із наших! Скільки я його поповок упоперек сідла, непритомного, при смерті, скільки

днів тут зі смертю воює — і, диви, живий! Спасибі Богу, синку, що все добре. Тепер уже все добре. А то я хотів уже одвезти тебе до Києва — це ж тут недалеко, — там би ти вмер, і я так і не знав би, хто ти.

— Де це я? — прошепотів Григорій розгублено, злякався за свій розум.

— Та в нас же, в нас, дома, сину...

На стіні ясно карток — дівчата у вишиваних сорочках, у намисті, парубки в шапках і киреях.

— Який... Який це район?

— Та Київський же, — це дівчина. І так вона сказала те «Київський», проворкотіла, аж за серце взяла. Григорій звівся, витріщивши очі, — в них і радість, і жах.

А батько:

— Може, ти тамтешній? Може, тобі краще б додому?..

— Ні-ні!.. — злякався, відчув, як у нього мороз пішов поза спиною: — Ні-ні! — В пам'яті зринула Лук'янівська в'язниця... Київське ОГПУ—НКВД... Отак! Утікав, утікав і потрапив назад... Як же це?.. Ні-ні! Він поривається йти: — Пустіть... Пустіть... Я не хочу... Я піду собі... То я так, то я навмисне...

Його силою вдержали. Тоді він швидко і покійно ліг, нацупив ковдру аж до носа, по тілу виступив піт.

«Змилив!»

Стара перехрестилась нишком і шепотіла з сльозою:

— Боже мій, Боже! Бідолашний, не сповні вже... Що тее лихо з людьми робить!..

«Тікати! Тікати!» — поривається в нім усе, але він удає спокійного, байдужого:

— А далеко до міста?

Батько:

— Та ні! Це близько, верстов 400. Ми ж Київського району. А ти хіба звідки?

«Сказати чи не сказати?»

— Я?.. Теж... Київського району.

— Ова! А з села?

— Та з Трипілля ж...

— Боже мій! — аж скрикнула і сплеснула руками матінка. — Дитино моя! Та це ти не з того Київського! Це ж ти з України... Мати моя теж із Трипілля... Земляк. А Боже мій!..

І враз так ніби хто попустив страшне гальмо — чорна гора зсунулась... зсунулась... Стало легко, і радісно, і дивно. Біля нього стояли рідні, близькі люди. На далекім, далекім краєчку землі, після всього жаху — близькі й рідні люди! Стурбовані за нього, упадають біля нього, як

мати, як батько, як сестра і брат. І Київ ще тут є десь один. Григорій потер чоло і засміявся. А всередині йому гейби хлоп'я танцювало і било в долоні: «Жив! жив! житимеш!» І хотілося сказати щось хороше-хороше.

— Мамо... — і затнувся, дивлячись на матір: — Дозвольте вас так називати, бо ви ж така... як і моя мати.

— Нічого, нічого, дитино, — заметушилась мати, витираючи нишком сльозу. А Григорієві вернувся його спокій, його мужність гартована, його давній гумор:

— Так, кажете, я дома, мамо?

— Дома, дома, синку.

— Чудесно... Привіт вам із Трипілля.

— Спасибі, синку, спасибі. А як там?... Як воно там, на тій Україні? Чи давно звідти? І як це сюди?

Григорій засміявся.

— Ну, годі, годі, — втрутився господар. — Знайшли час до розмови. Видужувати треба. Ану лиш, вивірко (це до дочки)!..

Дівчина подала Григорієві червону чарочку.

— А бери, синку. Це таке зілля, що й мертвих підіймає. Стривай! Давай же й мені щось, дочко!

Дочка метнулась і принесла батькові таку ж чарочку, але вже білу.

— Це однакове, синку, тільки в тебе приготовлене для тебе, а в мене — звичайне, там його цілий туязь, і ми його з тобою вип'ємо десь, еге ж.

— Що це ти, старий, розгомонівся. То все мовчиш, як пень, а це... Швидше вже! У хлопця рука заболіла. Пий, синку, та лягай, хай йому, цьому дідові...

— Стривай, бабо! Геройське діло не кожен зробить і за це, від'їжджаючи, я хочу для годиться випити... Грицьку! Коні готові?

Чорнявий, високий Грицько стояв поруч і з посмішкою дивився на нього.

— Готові, батьку.

— Добре. Ми поїдемо, а ти будеш лежати собі. Як тебе звати?

— Григорій.

— Чув? — це до сина. — Добре. Зовсім добре. Я б тебе й не питав, та таке, бач діло трапилось... Нумо ж, синку! — Підніс руку. Цокнулись. — Будьмо!

Григорій пожартував:

— А за віщо ж пити?

— Пий...

Випив Григорій. Спирт, вогненний, та чомусь гіркий. По жилах потік вогонь. Випив дід, витер вуса, а тоді:

— Оце, сину, за дочку, що ти її мені вирятував, і за тебе, що тебе вона вирятувала... Будь же здоров...

Григорій витріщив очі, переводячи їх то на одного, то на другого. «За дочку, що врятував? За яку, де?»

Мати подала рибу на тарелі:

— Їж, їж, сину.

Риба тая біла та сита.

— Ну, а нам пора,— обізвався дід до сина, закусивши. Устав із-за столу, перехрестився. Надів шапку.

— Дивися ж мені, стара...

Простояв ще біля порога, подумав, подивився ще раз з-під волохатих брів на хворого і сказав:

— Ти тут, вдома. Зрозумів? На багато верстов кругом тут тільки праліс та звірі, а людей нема. Чи втямки? Я ще не знаю, хто ти, але моя хата — твоя хата. Лежи ж собі. Такий закон тут. Наш закон. Навіть коли б ти був не християнська душа, а якийсь гольд чи навіть корець, то й тоді цей закон по твоїй стороні. Будь же веселий і щасливий... Гайда!

Відтак вийшов із хати, за ним син.

Десь у дворі зацокали підковами коні. Заскавуліли радісно собаки. «Нерпа! Заливай! А, вражі діти,— добувавсь знадвору дідів голос.— Вже, вже їдемо...»

Тупіт зірвався з місця, пройшов поза хатою і швидко зтих, віддаляючись.

Григорій хотів розпитувати, він хотів про все довідатися, але міцна горілка і те зілля, що в ній, і риба та, що він з'їв — якась чудна та сита,— і всі ті нервові стусани, що пережив сьогодні,— все це його обтяжило, зробило млявим. Думки ще вовтузились, але важка втома, непереможний сон і спокій підступили і збороли його... По короткій боротьбі він здався. Змикаючи очі, бачив лиш, як дівчина ходила по хаті, мов пливла, ставна та горда і zarazом насмішкувата...

* * *

Сонце залляло стіл і ткало золоті прошиви на білій скатертині. На столі сиділо ведмежа і кумедно хапало себе передніми лапами за писк — ловило бджолу, що хоробро вилась навколо, намагалась на той писк сісти. Малий ласун, що вічно тикав свого носа у солодке, бо бабуня його мизила, мав тепер з того клопіт. Він сердився, бив у повітря лапою, а то так оперіщив себе по носі, що аж заперскав. А бджола дзижчала, вилась між сонячним промінням і не відступала, мов зачарована.

Дзигжання тее, як звук срібної струни, проснувало осяяну сонцем тишу і наче бриніло в серці Григорієві. Він лежав, спершись на лікоть, і дивився просто себе. Чи довго він спав? Здається, вічність. Але тепер усе те страхіття, що пережив, як дивовижне маячіння, відійшло кудись у небуття. Почуття легкості володіло ним. Так, ніби нічого не було, і водночас сталося щось таке, чого він не міг збагнути. Так, як колись у дитинстві, і не так ніби... Ні тривоги, ні турбот на душі, такий безмежний сонячний спокій.

Чудно йому. Глянув на себе — він у білій мережаній сорочці. Глянув просто себе — рясно на покутті купчаться святі, прибрані королівськими рушниками, та ще такими, які в його бабусі були, там, у Трипіллі. Там, звідки його вигнано. Там... на тій рідній, але, мабуть, навіки втраченій землі. Вщипнуло за серце, але й минулося враз.

Справжні королівські рушники на покутті! Різьблений мисник. Піч помальовано квітами, межі квітами — два голуби цілуються. Чи два соколи... Два соколи!

Стривай! Кого ж це він вирятував, яку дочку? Де? Коли? І як він взагалі сюди потрапив? Озирнувся: в хаті було порожньо. Біля печі стоять рогачі й кочерги, пахне свіжопеченим хлібом. Все, як дома, тільки долівка не така — мощена з дощок і так вимита та вишкрябана, що аж мигтить. Та ще... Що це? Просто над ним, на білій стіні, висять дві рушниці. Одна — либонь, англійський вінчестер, а друга — японський карабін. Під ними — набійниці, туго напхані патронами. А на третім цвяху висить ніж у піхвах. Його ніж! Дивно, його ніж в такому товаристві! Але раніш там висіла рушниця, бо стіна подряпана в тім місці, де малось бути «мушці». Це він знав, бо він мисливець змалку. Аж тепер він звернув увагу, що межі вікнами по стінах поприбивані оленячі роги, а на них висять шапки та рушники.

Раптом у сінях зашаруділа хода. Григорій натягнув ковдру і прикинувся, що спить.

В хату щось увійшло. Підійшло до нього і нависло над ним. Чути, як дихає. Розплющив очі: над ним, витягнувшись, як вуж, і випнувши груди, перехилилась дівчина, чіпляла на стіну ще одну рушницю. І так витяглась, аж матерія тріщала на грудях. Йому запаморочилось у голові, і він заплющив очі, але не витерпів і знову розплющив, — дівчина глянула згори вниз.

— О, я тебе розбудила...

Відхилилась від стіни і стала, обсмикуючи блузку на

грудях. Так, ніби байдуже, але помітно зашарілась і, щоб відвести очі, спитала:

— Ну, як, козаче?

Григорій посміхнувся:

— Гарна...

Дівчина насупилась, набурмосилась і від того ще покращала. Яка вона хороша! Такої він, далебі, ще не бачив. Якесь дивне поєднання надзвичайної дівочої краси і суворості. Гнучка, як пантера, і така ж метка, мабуть, а строга, як царівна. Він дивився на дівчину і почував себе ніяково, як школяр. Їй найбільше вісімнадцять років, а таке сердите.

— Гарна, кажу, моя пригода,— мовив журливо, кліпаючи очима.— Так як же, чорнява, тебе звуть?

Дівчина зовсім почервоніла, але не відвела очей, дивилась з-під насуплених брів, наче націлялась з рушниці:

— А так... Звуть-звуть та й покличуть. А ти звідки такий-о?

— Який це «такий-о»?

Засміялась:

— Та такий... чудний.. Звідки ти?

— Е, це так далеко, що ти й не мрієш.

— Знаю. Що ти з України, це я знаю. Ба більше: знаю навіть, що в тебе там є любка і що звуть її Наталка.

— Дурна,— бовкнув Григорій.

— Чого ж ти лавшся?

— Що є Наталка, то правда, але то не любка, а сестра... А звідкіля ти все знаєш?

Дівчина зніяковіла:

— Ти б послухав, що ти молов тут п'ять днів, кидаючись, як божевільний. Думали, що ти й дуба даси. Скажи спасибі матері та батькові... Та ще братові, що тебе підхопили... Коли б не вони, ніякі лікарі тебе б не врятували. А батько знають такі ліки. Та не зводься і не витріщай дуже очей, бо тобі ще не можна... От. Лежи і слухай, бо як знову таке трапиться...

— То що ж я молов?

— Боже мій! Аж страшно. І що то все і до чого?! Батько все бурчали, що нема попа тебе висповідати, може, кажуть, полегшало б, бо в тебе гріхів, мабуть!.. І якісь карцери, і трибунали... І смертники... І розстріли... І,— тут вона змінила тон на смутний, насмішкуватий: — «Наталочко, любая...»

Григорій насупився.

— Дурниці. То я так. Колись багато книжок читав страшних.

Наталка дивилась на нього із зле прихованою недоволю, острахом і співчуттям:

— Ой, чи так воно?..

— Так...

Дівчина знизала плечима:

— Ну, якщо ти так багато начитався страшних книжок, то розкажеш мені колись. Це цікаво. Все страшне цікаве. Гаразд?

А очі дивляться прижмурено й насмішкувато. Вона не вірить, це ясно.

— Гаразд...

— Ти і в наш край загнався, то теж, може, скажеш, що це так у книжках написано, а не насправді?..

Дівчина загнала його на слизьке, але розповісти правду... Навіщо? По павзі, суплячись, стурбовано:

— Слухай... Наталко...

— Так, мене звуть Наталка,— посміхнулась дівчина.

— А по батькові?

— Денисівна. Але зви просто Наталкою, в нас не звикли.

— Добре. Може, скажеш і прізвище?

— В мене прізвище не цікаве для тебе. Старовинне. І, як кажуть русаки, «хохлацьке».

— А все ж таки?

— Сірківна,— вимовила дівчина з гордістю.— Мій батько — Сірко, і дід — теж Сірко, і прадід. Всі Сірки. І тут уже розвелось до лиха... А знавш, що про тебе батько казали?

— Ну?

— Ти щось хотів ще питати. Питай. Бо піду...— роздумала враз. І додала строго: — Ти вже їсти хочеш, ажи?

— Слухай, Наталко... (Завагався). Так... Я знаю, що ви всі думаєте про мене хтозна й що. Але запевняю вас... Але слухай, що я скажу: що б ви не думали і як би не думали, я хочу лише сказати... що я чесна людина. От. Потім сама побачиш. Ну, як би це тобі сказати...

— Ніяк,— обрізала дівчина насмішкувато.— Знавш, що батько казали? Сказали, що відколи ти в цій хаті — вони відповідають за тебе... як за сина, от. І нічого не хочуть знати. Все. А батько в нас... Та от поживеш — побачиш. І Грицько теж. Ого! — і жартома:

— Бог тобі братика дав, і ти не будеш шкодувати...

— Підожди. А кого то я вирятував? І де? Яку таку дочку? Що за нісенітниця? Чи не тебе? — пожартував Григорій. На серці йому було знову ясно і легко.— Чи не тебе?

— Мене.

— Ні, будем говорити серйозно. Ніколи в світі я тебе не бачив і не рятував, так що не мороч голови. І чого це ви, змовились, чи що? Я пам'ятаю — це було недавно... Я й не рятував, а так вийшло... Якийсь дивак розмахував прикладом рушниці у щілині... Але ж я не п'яний був і роздивився, що то був якийсь бузувір у штанях...

Дівчина почервоніла. Супилась, супилась. А далі, як зареگочеться...

— Чого ти?

— Так, кажеш, бузувір? Ха-ха-ха! Чудне слово.

— Авжеж. На нього насідає сатана чорна та здоровенна, а він її товче прикладом...

Наталка раптом перемінила розмову:

— Ой! Ти ж глянь, що воно робить! А щоб тобі!..

Ведмежаті набридло сидіти на столі, воно перелізло на ослин, сп'ялось до стіни і почало «порядкувати»: позди-рало лапою, скільки дістало, всі фотографії і пробує на зуб, лиже їх, пирскає — не смачні! А далі давай змітати їх додолу. Дівчина схопила ведмежа за карк і пошпурила геть. Ведмежа забилося у куток і заскімлило, мов дитина.

— Ах ти ж чортеня! Добре, що не потовкло. Шибеник ти такий!

— Цікаво, що то там за народ? То все ваш рід?

— Атож...

Подала всі жужмом і ще кілька зняла зі стіни. А за-разом говорила до ведмежати.

— Заскімлило... Ах ти ж дурненьке! Ну, йди сюди! У, дурне маля!..

А ведмежа хлипало, мов дитина. Григорій тим часом розглядав фотографії. Дівчина взяла ведмежа на руки, підсунула стільця до ліжка і сіла, посадивши ведмежа на коліна. Пестила його. Ведмежа притихло і цікаво пряло очима, пхало носа і собі до фотографій.

Цікаві світлини. Дівчата у вишиваних сорочках та в намисті, у чоботях якихось чудних, хутрових. Ось дружки весільні. Молодиці — групами і по одній. А ось — ціла родина. Величезна родина! Діди, батьки, онуки й правнуки, — чоловіка з сорок. Цілий рід! Дід з бабою посередині, решта, згідно з родинним станом, розташувались обабіч і ззаду. Діти рядочками стояли обабіч діда й баби, у парадних кашкетиках і чобітках... І все це на тлі гір. Українська степова родина на гірському тлі. Як десь на Закарпатті. Чудне... Ось хлопці верхи — чоловік з дванадцять — цілий загін з рушницями через плечі, в папах, оточені зграєю здоровенних гостровухих собак. Коли б

не ці мисливські собаки, можна б подумати, що це козацький загін. А таки козацький, бо це ж у с у р і й с ь к і ко за ки.

Ось окремі фотографії, теж дореволюційні: козацькі осавули, хорунжі, отамани... В формі уссурійських та амурських козаків. Та все вусаті, з шаблями, декотрі з медалями. Всі з лампасами... Це все давні світлини.

А ось нові... Інші вбрання, інший зміст... Але все такі ж расові обличчя. Одна... Друга... Дівчата, хлопці, червоноармійці... А ось проста, але не зовсім звичайна світлина.

Сіється сніг. В дерев'яній клітці здоровенний тигр роззявив пащу, реве. Збоку стоять чотири мисливці, виструнчившись перед оком апарата, спираючись на рушниці. Один старий мисливець і три молодих. Всі в чуднім одязі — в шкіряних штанах, химерних, у шкіряних піджаках, підперезані набійницями. Три в шапочках, один — без. І той «без» — Наталка! Так, Наталка! Стоїть, спершись на вінчестер, дивиться насмішкувато. Вуста міцно стулені, очі примружені, голова непокрита, і на неї падають сніжинки...

Серце Григорієві чомусь застрибало, мов дурне. Він нишком глянув на Наталку — бавиться з ведмежам — і крадькома поклав світлину наспід. Ясно... А серце здуріло, чого й що? Це ж той «бузувір», що кричав у розколинні. Точна копія. Взявся пильно розглядати різних козаків та дівчат стародавніх. Наталка посадила ведмежа на ліжко.

— На, це ж твій дружок. І це ти його посиротив. Забавляй. /

— Тобто як посиротив?

— Ти ж його мамку вбив.

— Хіба?.. Так ото... А подібне, таке ж білогруде.

— Отож, ото... Чи ти придурюєшся, чи справді тоді таки не вповні розуму був?

— Коли хочеш — твоя правда. Але хоч би я й уповні розуму був, то звідки мені знати було, що то його мамка? А ти б мені краще сама дещо розповіла. А головне — як я сюди потрапив?

— Дуже просто. От... — дівчина взяла ведмежа на руки і, пестячи його, розповіла все коротко:

— Були ми на Зміїній па ді — солили солонці для пантовки... Ось скоро поїдемо пантувати, і тоді визнаєш, що то таке... Це далеко звідси. От я й пішла якось до шатра застрелити тетерку або рябка на юшку. Та й зайшла грець його зна й куди. А пішла з дробовиком, ще й усього

два набойі, така думка — встрелю поблизу десь яку пару — та й назад. Навіть ножа не взяла з собою, як на лихо. Цього ніколи не бувало. А рябки мов поздыхали — нема... І ось замість рябка я надибала ось це маля. Кумедне. Я за нього, а тут мамка. І вистачило ж дурі хапати мале, але в гушавині не видно, та ще й забула, що в малят неодмінно буває мамка. Я маля геть, а мамка таки до мене. Сказилась. А це з чорних, а чорні ті, коли здуріє, то мов сатана робиться. Утікати!.. Ге, куди там! Я повернулась і ляснула в неї зопалу з дробовика, мов у горобця. Ну, й зовсім натворила біди. Сатана була б роздерла, коли б я не вскочила в розколину межі скель. Я її по лапах, по морді прикладом, я й ще раз стрелила, але вже хтозна-куди... А вона ж думає, що дитинча за мною дереться... Я: «Грицьку! Грицьку!» Е, де там, далеко... Вперше на віку я перелякалась — смерть же... Смерть. Аж тут щось як не виломиться з кущів... Якийсь звір, бо на людину не схоже. Боже мій! Я думала — другий ведмідь. Волохате, чорне, очі як у скаженого, — і всторч на ведмедя!.. Я думала, він голіруч... А як ведмідь навалився на нього, я ще дужче перелякалась, скочила та дай відтягати. Коли ведмідь мертвий... Одвернула трохи — а під ним хлопець — і теж мертвий... Обідраний, худий, аж чорний, і з ножиком. Ніщо не поламає, руки, ноги, голова — цілі, а мертвий...

Ну, потім ми забрали всіх — ведмежа (само прийшло до мами), мамину шкуру і тебе. Зразу думали одходити там, на Зміїній, але батько глянули, послухали (а вони тямущі!). «Е,— кажуть,— пропаде тут: гарячка. Додому мерщій, додому, бо пропаде». А вдома є чим рятувати в них.

Цілу ніч їхали-летіли... А ти маячив та кричав усяку нісенітницю та кликав матір і Наталку свою. Батько послухають: «Це,— кажуть,— наш! Наш,— кажуть.— Бо говорить по-нашому». І по конях... Ну і все. Отже, тепер все знаєш...

— Тепер розумію...

— От. І ведмежа привезли... Тобі на забавку,— закінчила глузливо.

Посадила ведмежа на ліжко і швидко зібрала фотокартки.

— Стривай,— спинив Григорій. Він вибрав зісподу світлину з тигром і подав Наталці.— А це що таке?

— Як що? Це ми з кішкою,— промовила байдуже.

— А чого це ви з кішкою?

— Та піймали ж, та возили в Хабаровськ на базу зда-

вати, там якісь диваки з газети та з кіна приходили здійсмати. Апарат такий чудний...

Дійсно, тільки тепер Григорій звернув увагу, що світлина не така, як роблять звичайні фотографії, а оте, відоме всюди фотокіно.

— Як же це вам пощастило? І чого це ти тут?

Дівчина зневажливо випнула спідню губу. Пішла, зняла зі стіни ще кілька світлин і подала. Тигри... На інших по одному, а на одній аж два. В клітках. І мисливці. На деяких і Наталка теж. То вона стоїть в гурті, то поправляє на нозі лижву, то заслонила од сонця рукою... А ось сама, — насупила брови і дивиться насмішкувато. Мисливець!

— Як же це вам пощастило? Та й карток же ви наробили з нього!

— Як з нього?

— Та з кішки ж.

Дівчина насупилась точнісінько так, як на картці, зневажливо, і пальцем по картках недбало:

— Оце торік піймали. Це позаторік і оце... А це ще позаторік... А це давніш — це батько з Миколою та з дядьками. Микола — брат, що загинув... А оце — давні... Якби їх усіх познімав, що ще батько з дядьками та з дідом половили, то й ліпити ніде було б. Це ж тільки кішки, а рисів та росомах!.. І це не ми здіймали — ми собі здаємо на базу за умовою, — а це вже ті пани нас здійсмають. Диво, бач! «Хохли» тигрів живцем ловлять! — перекривила уїдливо та зневажливо тих «панів», тих, що звуть Наталку з її родом «хохлами».

— І як же ви їх ловите? Стріляєте, а тоді вже?

— Навіщо? Стріляного нікому й дурно не треба, хіба що китайцям на мило. За битого база платить одну тисячу лиш, а за живого і щоб без найменшого ганжу — 12—15 тисяч карбованців, та все крамом. Ми з того й живем. То який же дурень його стрілятиме, — треба живцем.

— І ото ти ловила його живцем? Таку сатану?

— А ловила.

— Тенетами б то?

— Та ні ж, руками...

— Сама?

— Ні, вчотирьох — з батьком, з Грицьком та з Миколою.

— І як?

— Піймали, як бачиш...

Григорій ніяк не міг приховати свого здивування перед неймовірним, але ж, далєбі, незаперечним фактом.

Отака-о дівчина і отакі-о діла! Що вона правду говорить, це без сумніву, але це не містилось у голові. Або ж тут кішки ці домашні, або тут люди незвичайні.

— Так як ви їх ловите?

— А от, може, поживеш тут, то побачиш. Може, батько візьмуть і тебе, то тоді я й подивлюся, який ти герой і чи не покличеш ти на поміч... — І по хвилині журно: — Торік брат загинув на такім ділі... Микола... Орел був.

— То навіщо ж ви їх чіпаєте, хай їм чорт?

— От... Ти, я бачу, таки герой. А як же ти думав?! І як же інакше?! Тут всюди однаково чигає смерть. Навіть на печі. То ж виходь перший. «Бог не без милості, козак не без щастя», — казав наш дідусь, а ми його онуки.

Ось вона, козака кров! І ось вона — найвищий вияв не тільки жінки, а й взагалі людини його крові. Така юна й квітуча — і така сувора, гартована і гонориста. Та він думав одне, милувався нею з дивним почуттям, а язик вимовляв інше, дражнив, либонь, як звук дражнити дівчат, та й охота погомоніти з цим дивом.

— А навіщо ж так важити життям? Ви б сіяли хліб, годували свиней, курчат. Адже сіють інші.

— А сіють... А сіяти — то не ризикувати хіба? Сіють, але з одного хліба не проживеш, тож і ті, що сіють, мусять ще й промишляти. Ми ж хліба не сіємо зовсім, лише овес та гречку для коней. Хліб вродить чи ні, а звіра в нетрях повно, навіть «свиней та курчат». Ми так увесь вік промишляєм, бо так і вигідніше, та й цікавіше, та ще тепер. Але кішок оцих тільки ми ловимо. Та ще там одні. Інші бояться.

— Я думаю!..

Григорій дивився на дівчину і думав трохи не з острахом, пригадавши ведмеда: «Отак цюю красу звір розметає десь нагло...» Аж шкода було, а язик промовляв на-смішкувато, як до малої:

— Десь тебе отака кішка з'їсть...

Дівчина, що до цього говорила щиро, враз насупилась, розгнівалась. Замкнула уста і так глянула — стрельнула очима. Аж шпигнула наче. Чуйна збіса, як не знати що! Її образила ця мова, як до дитини, тон зверхності. Це-бо було горде створіння. Як той дикий кінь, що ладен забити на смерть того, хто посміє доторкнутись до нього рукою.

Насупилась. Але нічого не сказала. Чемність для неї така ж вроджена риса, як і краса. Мовчки взяла ведмежа і зсадила додолу. Потім зібрала світлини, а збираючи,

промовила по довгій павзі, незадоволена з себе, ніби з каяттям:

— Отак... Я сьогодні набалакалась, аж язик мені спух з незвички. Ніколи так багато не говорила...

— А чи не пора вже обідати? — почулось з другої половини хати.

— Пора! Пора, мамо!

І суворість дівчині мов вітром здмухнуло. Безтурботна, моторна схопила картки.

— Давно пора!.. Ой час і пора... Буде мене мати бити...

Приспівуючи насмішкувато, розвішала картки на стіні і подалась на другу половину, до хатини.

По хвилі двері широко відчинились. Тримаючи перед собою табурет з наставленими тарілками і з незмінною червоною чарочкою, увійшла мати й поставила табурет перед ліжком.

— Іж на здоров'я, синку!

— Спасибі, мамо...

— Богу дякуватимеш. Видужуй лиш. Ось привезуть наші солі, та поїдете на промисел. На тій Україні такого не бува, як у нас.

Зраділе ведмежа, вхопившись зубами за пілку спідниці, сіпало її з радісним бурчанням. Ластилось, як мала дитина, і теж просило їсти.

Бабуся його любила і мизила, як дитину.

* * *

Перед хатою цвітуть гвоздики. Насаджені дбайливою дівочою рукою, вони змагаються з пишними тубільними саранками, — червоними, жовтими, фіалковими, що розбіглися ген скрізь по схилу до річки і аж у ліс і перегукуються пишними кольорами серед безлічі інших квітів в морі яскравої зелені, буйної і соковитої. Великими суцільними масивами рожевіє плакун. А з-за хати повиходили черемхи, — повтікали з тайги і стоять, як дівчата, запишались, завітчані. Стережуть невеличкий город і пасіку — десятків зо два вуликів.

Кругом хати снують бджоли, бо кругом хати квіти. Всюди квіти, на землі і вгорі. І всюди є діло для робочих, золотих працівничок, для цих сонячних комах. І над річкою он цвітуть черемхи, видивляються в бистру воду, слухають, як булькає вона по камінцях. Це там, унизу.

Перед хатою плай. Двір не двір — вибитий плай. Не обгороджений ніяким тином і без ніяких воріт. Бо тут усе

це двір і все це господа — всі ці нетрі, що розіллялись навколо ген сизого високого пасма гір, яке обійшло зда- леку хату дугою.

Стара, але дебела ще хата, рублена з доброго дерева, з різьбленим ганком і такими ж наличниками коло вікон, крита гонтом, стоїть на схилі сопки і дивиться всіма чо- тирма вікнами на річечку, що тече вниз, і далі — на синє бескеття Сіхоте-Аліня.

Праворуч — дебела комора з омшаником, повітка для коней, корівник, стіжок сіна, обгороджений латами, ще якісь будівлі. Ліворуч — город, теж обгороджений в одну лату, ще й глечик стирчить на ближнім стовпці. В городі картопля і соняшники, а просто над самою річечкою — якась комірчина: то лазня «по-чорному».

Оце і вся господа. І вона одна тут на великому просто- рі. До найближчого селища, що зветься Копитонівка і складається з кількох таких хат, понад 50 кілометрів. Григорій це вже знав, і це його тішило: небезпека від людей була тут найменша. А ці люди, що в них він жив, навіть охороняли його.

Дома тепер були він, мати й Наталка. А батько з Грицьком як поїхали, то ось уже два тижні їздять.

Як сподівалась мати, вони мали прийти ще вчора, а як учора не було, — то, значить, сьогодні. Чекаючи їх, Григорій нікуди не ходив уже, а сидів з самого ранку на призьбі і виглядав. І хвилювався. Так, хвилювався, — як то вони поставляться до нього? Може, вже не так, як перше, коли він був хворий? Знічев'я бавився з ведме- жам, спостерігав навколишній світ.

От зараз його увагою заволодів праник, підкидуваний засмаглою дівочою рукою там, над річкою; він то підлі- тав, то падав — ляпотів по кладці завзято та лунко. І біг- ли луни нетрями, ударились об бескеття і озивались — ляпотіли на кілька голосів... І виходило — ніби перепел бив десь у пшеницях на зорі. Чудно.

То Наталка прала на річці. Запнута кулинкою, оруду- вала на сонці над водою, як вправний спортсмен на вра- нішній руханці. Воркотіла якоїсь пісні, полоскала її в воді і прибивала праником до кладки. Періщила з усієї сили.

Дивна вона, ця дівчина Наталка. Григорій чомусь те- пер навіть боявся її, боявся при зустрічах дивитися їй в обличчя. Вона ніби сердилася, коли він на неї витріщав очі. Не знав тепер, як до неї приступитись, як з нею по- водитись. І почувався, як хлоп'як. Смішно, але ж так. Сказати б, недоторканна панна? Ні! Дурна? Ні! Горда?

Ні-ні! Вона навіть не розуміла, яка вона чарівна, безперечно, не розуміла. А от така, як ота рослина дивна, що ти її торкнеш рукою, а вона аж повернеться і напустить тонюсінких колючок у руку. І це дівчина-звіроловка, переможниця страхіть усяких! Уперше йому було на віку таке, щоб на його мову дівчина заломлювала брови. Так, як та дика коза, що боїться, щоб її не впіймали, і не дається навіть підступити. А може, в неї така відраза до нього?

Тож найліпше зовсім не звертати уваги. Нехай собі пере. Йй-бо, ото вона періщить праником так люто, бо думає, що б'є по чийось, може, й по його, нескромних очах, на неї витріщених. Нехай собі пере. І нехай підпадьомкає праник. Чи то, може, не праник підпадьомкає, а то в його серці щось тьохкає, на тую дикунку дивлячись? Засміявшись з цієї химерної думки, Григорій силоміць відвертає увагу від праника, затисненого в гнучкій дівочій руці. Ген за річкою на галявину вийшли табунцем дикі кози. Так, дикі кози. П'ятірко їх. Стали, збилися до купи і, піднісши високо голови, слухають: де воно і що воно ляпотить? Потім зірвались з місця і пішли вистрибом, черідкою по високих травах, мелькаючи білими плямами на крижах. Зникли в лісі. Так ніби їх і не було.

— Ти б пішов погуляв де, синку, а то, мо', спочив би ліг. Не бійсь, нудьгуєш?

Це мати. Вона вже вдсяте, либонь, виходить на ганок глянути туди, за річку, за зелене море галявини, куди простяглась стежка,— чи не їдуть? Вона порається біля печі і так виходить з підкасаними рукавами.

Заслонившись рукою від сонця, мати аж перехиляється через лонку і вже турбується. «Довго щось. Чи не трапилось чого?»

— Наталко-о!..

— Чого-о? — озвалась дівчина в тон.

— А йди-но сюди.

— Кажіть, я й так чую... Ось доперу...

— Як ти думаєш, що з нашими?

Дівчина протягла, кепкуючи:

— Ну-у... А що з нашими? Ідуть десь.

— Бозна... Таке ж тепер настало, Господи прости!

— Ідуть, ідуть, мамо! — це Наталка весело, жартівливо, упевнено, ще й трішки кепкуючи з матері.— А не ідуть, то пішки йдуть, а коні за поводи ведуть, от і припізнались...

І сміялась безжурно. І почала лупити по тім сміху праником. Мати й собі засміялась.

— От така бач!.. Сказано — нове насіння. Ще й кепкує з дурної матері... Тільки й розради моєї, синку,— мати зійшла з ганку і сіла поруч Григорія на призьбі. Либонь, уже скінчила поратись по господі і тепер має час. Поправивши очіпок, поклала натружені руки на коліна і втопила очі в море зелені на долині, що її звуть «паддю», туди, де втекла стежечка.

— Ну, будемо виглядати,— промовила з доброю усмішкою.

У неї така ж усмішка, як і в дочки. Яка вона була, як була молодою? Авжеж, мабуть, така, як Наталка. Атож. Недарма-бо в такому краю, забившись на кінець світу, та після всіх злигоднів, в тяжкому змаганні з цією дикою природою так збереглась. Їй понад п'ятдесят років, а вона виглядає ще молодо й бадьоро. І голос у неї такий, як у дочки, тільки не такий гострий, якийсь тепліший, ближчий. Такий, як у всіх матерів там, за двадцять тисяч кілометрів звідси. Але не київський. Григорій міг посперечатись з ким завгодно, що вона полтавка з кореня,— м'яко вимовляла «л», як усі жінки на Полтавщині, щось середнє між «л» і «ль». Це така мила йому, зворушлива особливість мови полтавських жінок. Йому кортіло спитати, чи її мати або бабуса не з Зінькова часом або чи не з Лубен. А мати тим часом дивилась за падь, посміхаючись ще й досі з доччиного жарту, з потіхи, з упевненості.

— Хороші в мене діти, синку...

А в голосі стільки гордості матерньої...

— Я весь час дякую Богові за те, що послав мені таку втіху. І в кого вони вдалися? Ні тучі, ні грому не бояться. От хоч би й ця,— посміхнулась, кажучи про Наталку,— і в кого тільки вдалася? Їй би на коні, та на полозках, та з гвинтівкою, та з собаками... І пре туди, куди й чоловік не насмілиться. Ніч, північ, чи мороз лютий, чи злива страхітна,— байдуже. Звели їй до відьми в зуби полізти — і полізе. Їй би треба хлопцем родитись (знов засміялась). Аби тільки дав Бог здоров'я та щастя, а то... Це-бо страшний край, і страшне тут життя, як подумаєш. Ось був ще в мене син (посмутніла і тихенько зітхнула), Миколою звали... Царство йому небесне... Якби ти його був побачив,— що то за сокіл був! Грицько от здоровий та красний, а то ще міцніший і кращий був. А сили було — як у діда покійного, у старого Сірка колись: підкову розгинав руками граючись. І привітний, і безжурний, як оця ось... Він її вибавив і всього навчив, мабуть, і сміливості тієї.. Було, споряджаються на промисел,— я про

нього турбують — і се, і те, і бережи себе, і будь обачний. А він сміється, було, та заспокоює: «Я вам, мамо, ведмедя живого на мотузку приведу...» І він ось їй то ведмежата, то рисята живі приносив. І велось йому добре. Сміливий та щасливий був. А от спіткало лихо. Подумаю — скрізь люди мруть, скрізь на людей чигає лихо, і на печі від долі не втечеш. Та материне серце таке вже... Твоя ж мати за тобою теж, мабуть, не абияк журиться... — Помовчала, а тоді знов: — Не журися, синку. Вір у своє щастя! А воно в тебе є. О, я хоч і стара, й дурна, але дещо знаю. У сміливих щастя завжди є.

Григорієві хотілось враз по-дитячому обійняти її і поцілувати, так, як це, напевно, зробила б Наталка. І він ледве утримався від цього. А стара з невідомим, глибоким переконанням казала далі.

— В сміливих щастя завжди є!.. От хоч би й ми. Приїхали сюди... Боже! Яка страшна і дика пуща була! І нудьга смертельна. І лихо скрізь навколо, і злигодні, і смерть... Чужа чужина... А бач, обулися... І дивись — зажили ж як потім! І пупці здолали, і край скорили, ще й залюднили. І звикли, полюбили. А нові діти народились — це вже їхня батьківщина тут, — то такі, ніби Бог знав, де їм доведеться жити, та й вдачу їм дав таку, як треба...

Григорій слухав з великою увагою, а як стара примовкла, спитав:

— Так ви пливли кругом світу?

— А пливли ж. З Одеси сіли... В якому пак? Ага, в 1887 році, навесні... Скільки тіві води, Боже! І скільки тих країв та людей різних! Але я тобі негодна про все розповісти. То нехай дід колись. Він хоч і не говіркий, та іноді й на нього находить балакучка. Тоді вже тільки слухай. Він-бо старший за мене і тоді вже парубійком був, то й усе пам'ятає добре. Він тебе тут дечого навчить, а то, мабуть, ти вже занудився?

— Ні... Тут усе нове для мене і... чудне.

— Чудне?

— Так. Я от скільки днів дивлюсь на оцю хату вашу — і мені якось дивно. В середині вона вибілена, ще й розмальована по-нашому, а зокола — вигляд сибірський або поліщуцький.

Мати засміялась:

— А так. Я сама, синку, довго не могла звикнути, не по-нашому це. Але ж це ми тільки тут так. А як жили в селі... Тепер це містечко, Києвом зветься... Так там, та й у всіх наших селах тутешніх, хати білені зокола, як на

Україні. З нас за це всі тут сміялись, що от, мовляв, скільки лісу, а «хохли» хати з глини ліплять та білять. Ні, тут хати зовсім такі, як на Україні. А не раз і кращі, бо на дощаним помості і криті здебільша цинковою бляхою. Колись, до революції, здорово жили тут наші люди. Довго борюкались із злиднями, але ж потім і жили добре. Тут край працю любить та й винагороджує її щедро. Тут рай був, а не край, як для робочого. І ліс, і золото, і риба, і земля хліб родить, і ягода всяка, і все — бери тільки. Лишень треба рук. А народ наш робочий. То ми й жили колись! Ге, побачив би ти! І не в такій хаті. Ця хата була збудована для промислу. Мисливці наші виходили сюди на осінь та на зиму і тут отаборювались. І ми жили добре... А сім'я у нашого діда була велика... Ти такої не бачив! Понад п'ятдесят чоловіка сімейка! Синів сім мав, женив — не відділяв. Дочок заміж віддавав — на сторону не відпускав, зятів у прийми брав. Двір у нього був — не двір, «окономія». Нас, невісток, було сім, а дочок було вісім, то й зятів вісім, та малих у кожного! Разом — ціла зграя, і які хочеш завбільшки, такі й є. Чоловіків та парубків — громада. Сірків куток — то ціле село. Весело жилося. Коней мав старий Сірко — він їм ліку не знав, і корів, і свиней... Та, Боже мій!.. Пасіка була вуликів з двісті... Трудилися щиро, то й мали. І те сказати — було що робити і де заробляти: хліб сіяли, промишляли звірину, ходили з хурами в Маньчжурію і в Китай, копали золото, ловили рибу, брали ягоди та кедрові горіхи, ловили звіря живцем, «пантували»... Ми хліба сірого, синку, не їли! І коли навіть недорід тут був, то ми мали борошно заграничне, японське або американське, і риж з Китаю, як золото, і крам різний... А які рушніці та всіляке начиння наші хлопці добували!.. Жили ми тут ліпше, як дома. Це була наша друга Україна, нова Україна, синку, але щасливіша. І назви наші люди подавали тут свої, сумуючи іноді за рідним краєм: Київ, Чернігівка, Полтавка, Україна, Катеринославка, Переяславка тощо. Тут, де не поїдеш, — то з Києва виїдеш, а в Чернігівку приїдеш, з Чернігівки виїдеш — в Полтавку приїдеш, в Катеринославку, в Переяславку... По всіх Уссурі і по всьому Амуру, як дома... Але це там, де все люди наші осіли понад річками, де можна сіяти хліб. Жили! Жили ми, синку!.. Ну, а потім пішло все шкереберть... Десь прогнівили Бога. Нові часи, нові порядки. І настало таке, що люди за голови хапаються. Прийшла советська власть і все перевернула.

Перевелись люди, і звелось життя нінащо... Вже немає

Сіркової держави, гай-гай... А ми пліюнули на все та й перебрались сюди, щоб і не чути, і не бачити, та щоб по-своєму таки віку доживати. Це далеко. Сюди й ворон не часто залітає. По-тутешньому, то воно близько, якихось п'ятсот верстов... Але людей тут мало, і власть не так чіпляється. А раніш, як Сірко з синами почав тут промишляти, то людей тут було ще менше. Де-не-де були тільки оті косоокі, манзи та гольди, чи як їх... Та їх зовсім було мало. Отак, як гори перейдеш, — ото бачиш — синіє, Хехцир зветься, — то буде Хабаровськ. Як ми приїхали, то там, казав дід, була тільки халабуда, а тепер великий город. А як отак перейдеш гори, на Терней вийдеш або на Ольгу, бухти такі, одна й друга. Там море. Там ми вперше на цю землю стали і до Уссурі крізь нетрі пробивались. А як отак підеш кряжами та сопками — то місяць ітимеш, а з лісу не вийдеш. Нетрі, та ріки, та гори, та марі... Оце вже років з десять, як оселились ми тут зовсім. Оця річечка зветься Підхоронок і впадає в річку Хор, а той в Амур... Отам з гір починаються і течуть річки в усіх напрямках — Бікин, Іман, Мухень і ще якісь, я вже й позабувала.

Григорій слухав лагідну, спокійну мову цієї жінки, цієї матері, і було йому дивно приємно. Аж наче кров швидше пульсувала, коли слухав цю матір: така вона, як і там, на Україні, і не така. Розборкана — он яка. Скільки тієї мужності простої, скільки тієї певності, може, неусвідомленої, а звичайної, стихійної. І скільки тієї гордості волелюбної, природної, як оті могутні кряжі гір!

Тому в неї і Наталка така дика та горда.

— А за Україною ви й не сучаєте? Та ви її й не пам'ятаєте, мабуть?

— Чому ж? Пам'ятаю, але... Ти колись розкажеш, синку, як матимеш охоту, про тую Україну, як там живуть тепер. Дуже цікаво мені послухати. Я часто згадую своє дитинство і рідну землю. А надто, було, мати моя. Дуже вона тужила за рідною стороною та з того, мабуть, і померла. Все мріяла і просила, щоб її відвезли вмирати додому, на рідну землю, на кладовище до батьків. Іноді й на мене находить туга, особливо, як згадаю матір. Але я й цю землю люблю. Тут-то зросла, тут віддалась, тут діток породила, та в цій землі чотирьох і поховала. І матір, і батька поховала тут. Ні, від цієї землі вже несила відірватись. Але й туди тягне. Як згадаю материні розмови, тії сади вишневі, тії степи широкі, ріки тихі, ночі ясні, зоряні і все, про що мати розповідала, та й сама бачила, хоч малою була... От я тут живу вік, а волошок

тут не бачила. А там я з них, та барвінку, та з чорнобривців вінки на Купала плела. Нема їх тут. І васильків нема тут... Зберігся пучечок, з України завезений — якось нові переселенці подарували, — і пахнуть вони рідним краєм, тією Україною... Як напосядуть згадки про край той рідний, сонячний і тихий, — далєбі, журба бере, так би й полетіла туди...

Григорієві серце стискалось. Хотілось йому сказати цій матері, що немає вже того тихого краю, України тієї, ясної, сонячної. Що садки вишневі повирубувані, ріки збаламучені, степи сльозами обповні, і небо ясне людям потемніло... Але він мовчав. Нехай. Нехай любить її такою, якою пам'ятає. А мати снувала думку далі:

— Отак, синку. Ти ще повернешся туди, дитино. Ти тут не маєш коріння. Та й не матимеш його тут... І час не той, і ти не такий.

Григорій дивувався, чого в них таке ставлення до нього. Він же їм нічого не говорив, вони про нього нічого не знають, лиш бачать, що не місцевий. Дивно було йому і з того, що його не розпитують, хто він і як у нетрі забився. Адже він міг бути якийсь злодюга, пройда. Правда, він щось говорив, хворіючи, але хіба тому можна вірити? Проте з їхнього співчуття до нього було знати, що вони про щось догадуються. Але з природної делікатності, як це часто трапляється у простих людей, не розпитують... Це його зворушувало, і за це він був вдячний їм.

Сонечко викотилось на обідній пруг і поливало гарячим приском землю. Було щонайменше 35 ступнів спеки. Мати похопилась: пора обідати.

— Не дочекаємось ми їх сьогодні! Коли б хоч усе було гаразд.

— Їдуть, мамо! Їдуть, — раптом заалярмувала Наталка дзвінко й радісно.

Мати приклала руку до очей і стала дивитись на стежку... Григорій аж схопився. Захвилювався. Вп'явся молодим зором геть за падь, на стежку. Але там було порожньо. Де вона їх бачить? Де їдуть? Так само марно напружувала зір мати.

— Чи ти не тую? Де ти бачиш? Хто їде?

— Та наші ж їдуть, мамо! Допоможіть-но розвішати шмаття швиденько.

— Та де ти їх бачиш?

Наталка сміялася, ідучи з оберемком білля і кладучи його на колоду під черемхами:

— Ще й не бачила, а вже знаю.

— Не дурій, дочко. І таке-е... Як це ти й не бачила, а вже знаєш?

— А от поживете в лісі з моє, то навчитесь... — І зареготалась: — Ой, мамо, я думала не про те!

А мати:

— Чи ти не тю?! Оттакої! Мати вік звікувала в лісі і вже умре скоро в лісі ж таки, а вона: «Поживете з моє»...

А Наталка регочеться.

— Та я, мамо, не про те... Ні, їй-бо, їдуть. А хочеться знати, звідки взнала? Сорока на хвості принесла... Заливай брехав, да-а-ле-ко, і моє вухо й почуло. І тільки. За годину. За годину, а найбільше за дві вони будуть тут...

І ніби на potwierдження її слів далеко на стежці, що перевалювала аж ген через голу, осяяну сонцем сопку, виметнулася манюнька комахинка... Собака! За нею друга, третя. Пробігли трохи вперед, а потім окрутнулись і, граючи, подались назад за сопку.

Григорій дивувався. Яке треба мати вухо, щоб за дві години ходу почути крізь нетрі собачий гавкіт, та ще й упізнати, що то Заливай, а не інший який. Вража дівчина, вона таки має підставу кепкувати.

Мати махнула рукою, засміявшись, і пішла швиденько до хати.

— Мені ніколи, дочко. Нехай он Грицько допоможе.

— Ну, то видайте йому вірьовку. Але ж як він увірветься та й уб'ється з черемхи? — Але це вже без сміху, а насупивши брови.

Григорій пішов у сіни, взяв довжелезну вірьовку, скручену у грубий сувій і, розв'язавши кінець, підійшов до товстої й високої черемхи.

— Високо тобі? — спитав.

— За вершечок.

Григорій прив'язав кінець не за вершок, а все-таки повище, для чого підтягся на руках од гілки до гілки. Потім узяв другий кінець і озирнувся, де прив'язати.

— Куди тобі? — спитав.

— За он ту сопку, — кивнула, не глядячи, у бік синіх гір.

Григорій потяг вірьовку до комори. «Вража дівчина!» Вірьовка була трохи покортка, він її так потяг сперсердя, що вона перервалась посередині.

— Ну... Таку вірьовку — і порвав... От іще! — І не зна-ти, чи то вона глузувала, чи здивувалась. Бо вірьовка таки була ніби ж дебели. А далі вже глузливо: — Це ж ти ще не обідав!.. А що буде, як пообідаєш...

Григорій, знімаючись, зв'язав вірвовку посередині, прив'язав до хлівця і, не оглядаючись, пішов собі.

— Куди ж ти тікаєш? Тобі мати наказала допомагати та й слухати старших. А проте, йди ліпше, я сама, а то ще порвеш що.

Григорій пішов до річки, зібрав на оберемок все шмаття, поскручуване в джути, і, боячись, щоб не впало що, приніс і поклав усе на колоду. Наталка навіть не глянула на нього. Байдуже собі і моторно розвішувала все на вірвовці, на гіллі, на латах. Григорій подивився на неї скося, посміхнувся і пішов собі до річки на брід...

По якімсь часі загавкали радісно собаки, женучи ви-стрибом через воду. Налетіли з шаленим гавкотом на Наталку і мало не збили її з ніг.

Двір виповнився галасом, дівочим сміхом, криком на подурілих собак. А вони як шалені закрутили дівчину, стрибали вище голови, намагаючись лизнути її в самі губи. А особливо той красень Заливай, якутський пес...

— Мамо, покличте ж їх, або що, а то усе моє прання перепсують.

А собаки вже забачили Григорія коло води. Вони його зразу проминули були, а тепер, люто ревучи, вихором накиннулись на чужого. Коли б не Наталка, то вони б його з'їли, мабуть. А так — зупинились, погарчали і кинулись знову до дівчини. А дівчина сміялась, гомоніла до собак:

— Не чіпайте його, бо руками вас порозриває...

А на стежці вже цокали підводи. Йшли черідкою коні, тяжко нав'ючені. П'ятеро коней.

Попереду дід. Не дід, а вусатий дідуган, дебелий, високий, червоновидий, волохаті груди випинаються з білої пазухи. На ногах ічаги, на голові пропотілий кашкет, ватяні штани на нім, дарма що така спека, при боці мисливський ніж, а коло сидла в переднього коня приторочена гвинтівка.

Позаду Грицько. Високий, як батько, дебелий красень. Молодий — років 25. На ньому військовий, старенький френч. На ногах ічаги, на голові набакир кепка, а з-під неї буйний чуб кучерявиться. При боці — ніж, а за плечем новенький дробовик.

Обоє забачили Григорія, посміхаються.

— Ого, синку! Брикаємо вже? — зрадів старий Сірко, бредучи через воду навпрост. — А ми тобі гостинця доп'яли!

І, перейшовши воду, старий став, широко розставив обійми. Григорія ніби невидимою силою підштовхнуло, як малого, але він витримав.

Урочисто обнялись, як батько з сином, за старим звичаєм і поцілувались.

Грицько просто подав кріпку руку. Привітно посміхався. Обидва вони були однакові зростом, і однакові віком, і однакові вродою, як близнята. Два Грицьки. Аж Наталка замерхтіла очима, глядючи на них.

— Два ведмеді! Ось гляньте, мамо.

Та мати вже бачила й так: вийшла швиденько з хати назустріч.

— Подивимось, який ти стрілець, синку!.. На ось, це тобі,— і дід подав гостинець.

В руках у Григорія була новенька трилінійна гвинтівка.

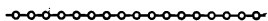
А вже як розв'ючували коней гуртом, старий Сірко додав:

— І коня матимеш, синку... Оцього ось, гнідого...

— Ану лиш, стара,— обідати!

Та в «старої» вже все було готове.

Розділ п'ятий

«П'ЯТНУВАННЯ»

Другого дня зранку чистили зброю. Весело лаштувалися в далеку дорогу, на промисел, виконуючи Сірків наказ: «Як на промисел рушати, то найперше — треба зброю в порядку мати».

Тож не в жарт готувалися до поважного діла, як на війну йдучи. Посідали на призьбі напроти сонечка, порозкладали причандалля перед собою на траві — і закипіла робота.

Кожен чистив свою. Наталка вінчестера. Старий Сірко теж вінчестера. Гриць свою «японку». А Григорій — трилінійку. Гвинтівка була новесенька, але Григорій розібрав її до шрубика. Хотів перевірити, чи все в ній в порядку та й для вправи — чи не забув, як те все робиться.

Старий Сірко поглядав якийсь час збоку пильно — чи в добрі руки потрапила іграшка, а потім посміхнувся задоволено і почав розповідати межі ділом, як то він тую «іграшку» дістав.

— Ти, синку, не думай, що то так собі. Ти знаєш, що то за гвинтівка?

— Ну ж?..

— То від самого, можна сказати, найбільшого генерала — від самого Блюхера гвинтівка. Еге ж...

І розповів дід про те, як вони підписували оце контракт з ОКДВА на м'ясо оленяче, вепряче тощо. Як він зустрівся з Блюхером і як той Блюхер, що з ним вони зналися ще від громадянської війни, відтоді, як били разом всю білу контрреволюцію та «япошків», — отже той Блюхер, зрадивши несподіваній зустрічі з старим ветераном революції, подарував йому — ветеранові тобто — оцю гвинтівку. Звелів якомусь великому начальникові принести її зі склепу на «гостинець від нього ветеранові революції та й знаменитому мисливцеві на цілий ССРСР!» А, передаючи власноручно та урочисто гостинець, ще пак і рече:

«Візьми! Та не підкачай. Даю в надійні руки цю геройську зброю».

Дід заскалив око і враз весело зареготався чомусь. А по якимсь часі мовчанки закінчив:

— Вгадав, вражої мами!.. Хороший він чоловік, їй-бо. Свій чоловік той Блюхер.

Он як. Григорій не втерпів, щоб і собі не засміятись, але з іншої причини. А може, й з тої самої, що й дід. Власне, засміявся при думці: «Як часто само життя створює каламбури, такі, яких і не вигадаєш!.. Дійсно, гвинтівка це не проста і дійсно потрапила в надійні руки. Чи справдить же він надії...»

Він підіймав її вгору і дивився крізь люфу на сонце, дивився на блискучу спіраль всередині, офарблену в спектральні кольори. Клав на руку — чи добре збалянсована. Бавився, як іграшкою.

Наталка поглядала скоса, накопилившись скептично губу. «Хіба так з рушницею поводяться? Чого він заглядає в неї, як сорока в кістку?» Сама вона орудувала з вінчестером, мов досвідчений вояк, — швидко розібрала до дрібничок, вправно все перевірила та вичистила, змазала... І вже збирала до купи.

Григорій перевірів гвинтівку і дійшов висновку, що має добру рушницю. Добру тим, що була вона старого випуску, точно і чисто зроблена і не була ще в ділі. От тільки не пристріляна ним. Але то ще буде час. А тим часом... Охота була побавити Наталку, — бач як задрала губу насмішкувато. Він возькався з закривкою і «ніяк не міг дати їй ради». І так її тикав, і сюди завертав, — а вона все розпадалася, не трималася купи... Аж-но Наталка почервоніла, далєбі від сорому за нього.

Та старого не проведеш, — ворухив усміхнено вусом, мовляв: «Дурій, дурій! Не бачу я...» Проте не втерпів і запитав:

— А чи ти ж стріляв коли, чи вмієш? Га?.. Чи вмієш?..

Григорій почухав голову:

— Не пробував. Може, й умію... Не святі ж горшки ліплять...

— І то правда.

Прочистили і позбирали. Погримали трішки закривками. Потім перевірили набійниці, понабивали їх — кожен до своєї рушниці — бовгими патронами повні. Набійниці були добре приладовані проти дощу й роси, та й до щедрого полювання, — насаджувані на ремінь по чотири й по п'ять, вони вміщали велику кількість набоїв.

А як все вже було пороблено і прилаштовано до вимаршу хоч зараз, старий Сірко подивився з-під долоні через падь та:

— А катни-но, Грицю, он туди... — махнув рукою ген на той бік під синю сопку: — Та візьми крейду... Крейду не забудь!..

Гриць вже знав, про що йде. Метнувся до комори, а тоді скочив на буланого і подався через падь, туди, де ген під синьою сопкою, зіходячи на неї по сонячній галявині, стояли рядком старі високі кедри. Туди було щонайменше 600 метрів. Там зіскочив з коня і став щось ворожити... По якимсь часі веселий примчав назад.

— Поп'ятнуємо трохи, — пояснив Григорієві. — Не знаєш, що то таке? То наші стрілецькі вправи. В «п'ятно» стріляти, значить. В пляму. Попробуємо, а то, може, позабували.

— Е-е.. — згадав щось старий. — Бач, а ще одно провирити! — Пішов до хати і виніс щось в новенькім чохлі. Подав Григорієві:

— А глянь-но, синку, це Наталчине, але чи то щось путнє?..

В чохлі був цейсівський, семикратний, військовий бінокль. Григорій витяг його. «І не вражий тобі дід! То ж не бінокля він хоче провирити». Оглянув. Покрутив. Подивився за падь: на кедрах було крейдою понамальовано звірячі голови... Правий бік бінокля темнив.

— Добрий бінокль! Лише одна лінза попсована.

— А що то таке «лінза»? — це дід.

— Та оце ж скло. Ось подряпане, бачите?..

— Отож така в нього господиня...

Тут Наталка відібрала бінокля:

— Таке-е... Це зовсім добрий бінокль. Крутять...

— Авжеж. Тим-то ти ним так добре й орудуєш.— Це Гриць. А дід:

— А глянь же та й скажи, що то там понамальовувано. Щось біліє, а не розберу.

Наталка приклала бінокля до очей, довго ворожила з ним зосереджено. Знизувала плечима. А далі відняла його і глянула пильно так та:

— Тю! Та там роги понамальовувано! Оленячі голови!..

Всі зареготалися, і сама Наталка теж. А Гриць побатьківському:

— Бідна дитино! Аж упріла, видивляючись в ту мороку.

— Коли ж він неправильний...

— Я ж кажу... Давай лиш сюди, бо ти своїми очима тільки струмент портиш.— Дід відібрав бінокля і передав Григорієві.— А тепер заряджати. Ні, стривайте! Ти, синку, будеш дивитися, як ми будем мазати. А як щось цікаве вглядиш,— скажеш... Так ото біліють, значить, оленячі голови? Добре. По сезону...

— Ложись! — скомандував враз по-військовому.

Всі брикнули посеред двору на траві рядочком. І дід теж. Зліва крайня — Наталка. Потім Гриць. Потім дід. А потім Григорій. Собаки теж полягали рядочком збоку, повисолоплювавши язики і напорошивши вуха,— дивилися на людей, очікуючи.

— Заряджай! Стріляти по п'ять разів лише. Права оленяча голова — Наталчина. Потім — Грицева і так за порядком.

— Стріляємо всі разом чи по черзі? — поцікавився Гриць.

— По черзі. Перша Наталка. Та не хапайтеся, вражої мами... Не псуйте куль.

— Авжеж,— встала Наталка в тон.— Заб'ємо кедрину — кандьор буде. Починаю!.. — і глянувши скося на Григорія, що пильно націлювався з бінокля по мішені, раз по раз вистрілила п'ять разів. Швидко.

— Тю-у!.. — зробив Гриць при кінці, імітуючи свист кулі. Собаки схопилися і кинулися вперед, але Наталка вклала їх назад криком. Вони лежали, дрижачи від нестерплячки. А Гриць:

— Пішли по молоко! Всі! От мазилка... Об'являю себе ударником і йду по сметану. Пішов!..

І так само раз по раз одстріляв своє. З тією ж швидкістю. Григорій дивився пильно в бінокль, але нічого не

міг зауважити, лише після останнього пострілу щось бризнуло збоку на ялиці.

— Одбив, Грицю!

— Що?

— Гілку.

— Неправда, то ріг одлетів.

Старий хитав головою:

— Що ви робите, дітки! Таж по тім боці сопки так ваші кулі свистять, що там порозбігалось все живе й мертве.

А стара Сірчиха вийшла на ганок і стояла, підперши рукою підборіддя:

— Мати Божа!.. Подуріли!.. І що вони виробляють?! Як на війні, прости, Господи...

Після Гриця стріляв старий Сірко. Він добре вмонтувався і, не кваплячись, випустив своїх п'ять куль, після кожної примовляючи: «Пішла, мила!»

Наталка, що пильно дивилась, як стріляв батько, вкінці серйозно зауважила:

— Таке-е. Спортити ви дерево, тату! Воно б ще росло.

— Смійся, смійся. А воно, може, й не спортит, дочко.

Останній стріляв Григорій. До правди, — він хвилювався. Бував він на різних стрільбищах і не був новачком в стрілецькій ділі, на всякій зброї мисливській і немишливській, як кажуть, зуби з'їв. Мав навіть колись ворошиловські значки і на всяких змаганнях стрілецьких пописувався знаменито. Але тут, на цім іспиті, на цім виїмковім змаганні, хвилювався. І рушниця нова, не ввірена, і іспит складати треба незвичайний, змагатися з стрільцями, яких, далебі, ще не зустрічав у житті.

Коли б йому хтось колись запропонував змагатися з дівчиною в стрілецтві, — він посміявся б і взяв би те за злий жарт. Але тут бачив, що може бути побитий, і то саме дівчиною. «А що як гвинтівка «мотав» або забирає вбік?» Аж піт йому на долонях виступив. Ну ж ну...

Поставив рамку на «600». Прицілювався пробно. Раз. Вдруге...

Наталка серйозно: «От, бач, як треба...» Це, власне, і врятувало справу, наладувавши враз його, як тугий лук.

Раз по раз він вистрілив п'ять разів. Так же швидко, як перед тим Наталка і Гриць.

За останнім пострілом всі враз схопились — стрільці й собаки — і подалися стрімголов через падь. Старий Сірко ледве поспівав верхи. Наталка летіла попереду, перестрибуючи пеньки й колоди, як та дика коза. Спершу вона була за Грицем, але обдурила:

— Грицю-у! Постривай, щось скажу!

Гриць загаявся, і Наталка зі сміхом пролетіла мимо, а за нею Заливай, голосно гавкаючи.

— А тепер доганяй, ха-ха-ха!.. Не будь дурний!

Старий Сірко тюпав верхи на буланому:

— Бісової віри... Ну-ну, чисто тобі гурані! — І сміявся задоволено. То є плем'я Сіркове!

Наталка була вже біля кедрів. Перша. Обдивилася всіх «оленів», намальованих на товстих кедрах, і стояла, надувши губи та длубаючи пальцем в батьковій мішені.

— Я ж казала, тату, що ви спортили дерево. Гляньте...

В оленячій голові було п'ять дірок, одна біля одної майже.

В Наталчиній мішені — чотири кулі лягли купкою посередині. П'ята ген вгорі влучила в ріг.

— Все-таки не пропала, — потішав батько. — І ріг на щось здасться... Добре... Добре...

А Гриць:

— Та то я його неправильно прималював. Ця куля пішла геть!

В Грицевій мішені п'ятої кулі взагалі не було, лише чотири продірявили голову в різних місцях.

— Добре. Добре, — бубонів старий Сірко. — Казав, — не спішіть, бісової віри. Пропала куля.

Григорій здалеку поглядав на свою мішень, і йому душа втекла в п'яти. Жодної дірочки в мішені. Підійшли.

— Ого-го! — ляпнув Гриць рукою по плечах Григорія. — От це да, так да!

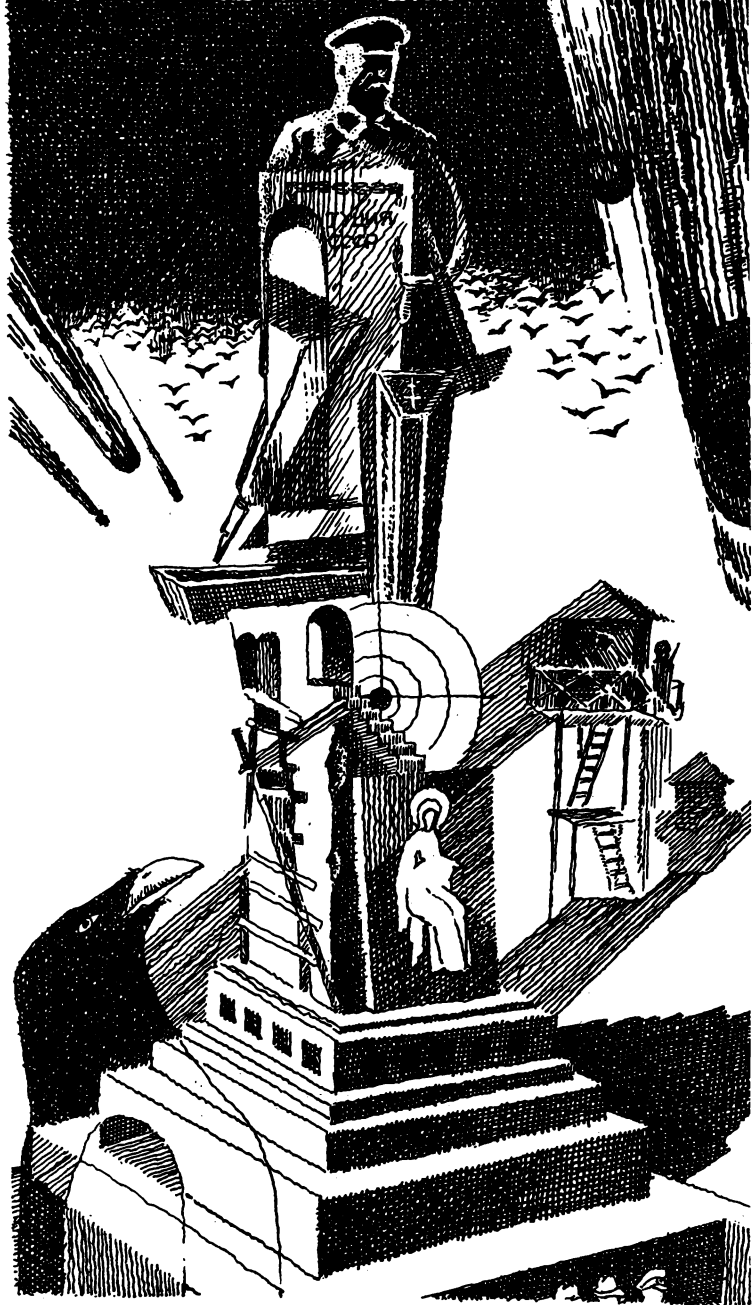
В оленячій голові не було жодної дірочки. Зате над головою, півліктя вище, ніби хто жменею ткнув, — п'ять куль.

— То да! — похвалив старий Сірко. — Я ж так і знав... лягли купкою. А з другого боку розвернуло стовбур геть-чисто, повиривавши шматки.

— От хто справді спортив дерево!

* — Знаменита гвинтівочка, знаменита! Ач, як довбе!.. Спасибі Блюхерові! — тішився старий Сірко. — Знаючий стрілець. Добрий з тебе цілок, синку! Що трохи вище взяло — то нічого, то рушниця забирає трішки вгору. Робитимеш поправку. Рушниця, як дівка, — треба до неї приноровитися. Призвичаїшся та як отак кластимеш кулі — ніщо від тебе не втече. Я вже бачу. А гвинтівочка — дай Бог здоровля тому Блюхерові.

Назад так само наввипередки. Але тепер організовано. Спершу вишикувалися в ряд і попросили старого бути за суддю. «Добре!» Сірко об'їхав конем навколо змагунів,

важно оглянув їх, а тоді став збоку, як генерал на параді; підняв руку і подав команду по-військовому:

— Біго-о-м... Марш! — і махнув рукою.

Змагуни зірвалися і пішли навзаводи. А за ними собаки...

Тепер Наталці не треба було вдаватися до хитрощів, — вона летіла тріумфально попереду. Григорій, що «теж колись був бігуном», даремно намагався перегнати.

Ні таки, вона бігає, як коза.

А мати спостерігала все те з віконечка і сміялась:

— Подуріли!.. Зовсім подуріли разом з дідом. — Старій було весело дивитись на тих, що «подуріли» та й стриба-ли по паді, як гурани. — Що то є молодість! — І милува-лась та тішилась з дочки, що вийшла переможцею.

На тому змагання — ця своєрідна Сіркова олімпіада — не скінчилась. Повернувшись, стрільці почали виробляти ще різні стрілецькі «коники». На те благословив сам Сірко сентенцією, мовляв: «Гулять так гулять! Стрілець мусить стріляти. А начиння, хвала Богові, у Сірка ніколи не бракувало, — того й рід вийшов стрілецький. Анум лиш, наробім ще шелесту!..»

І вони наробили ще шелесту.

Показували по черзі тріки, розваги для.

Гриць стріляв гільзу, покладену на стовпець, — на 50 кроків стріляв її в денце з бойового. Після пострілу гіль-за цвірінчала десь.

Григорій, стрельнувши для проби кілька разів у стовп-чик і звіривши остаточно рушницю, стріляв у підкинену бляшану банку від пороху, набиту піском.

Та найцікавіший номер демонструвала Наталка. Вона «сікла локшину», так називають мисливці цю оригінальну і трудну вправу.

Встромила свій мисливський ніж в пень лезом до себе. Підсунула пень до товстої підвалини коло комори. А тоді принесла з хати бердану, що стріляла кулями без оболон-ки, і, одмірявши 50 кроків, стріляла лежачи в лезо ножа. Вистрілила десять разів...

Обабіч ножа в підвалині було по 8 половинок куль. Вони глибоко повлипали в дубову підвалину.

Це і називалось на мисливській мові «сікти локшину».

Лише дві кулі вгрузли ціляком зліва.

Старий Сірко спостерігав, спостерігав все те та й собі не витримав. Став показувати, «як він колись стріляв, як був молодим». Він вийняв з кишені кілька мідяних гро-шин по три та по п'ять копійок і звелів Грицеві кидати їх по одній вгору... Згадав, як вони колись бавились (ми-

сливці цебто) замолоду. Було, поз'іздіється на базу у Владивостоці здавати панти, та й давай дуріти,— накуплять горілки, бовначиння на цілий рік, повиходять за місто на сопку і там влаштують стрільбище,— стріляють по грошах в лет на могорич. Ось так...

Гриць кидав угору п'ятака, а старий Сірко бистро ловив його на мушку. Після пострілу п'ятак щезав. Лише чути було, як він десь сюрчав після зудару з кулею.

То було весело. Регіт стояв на подвір'ї, коли старий Сірко після кожного пострілу примовляв зітхаючи:

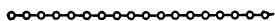
— Ось так колись і я стріляв, як був молодим.

Ось так Сірки бавились собі знічев'я. Ні, відбували муштру навесело перед тим, як вирушити на довгий час в тайгу, в далеку дорогу, на суворий і тяжкий промисел.

П'ятнували...

На те, мовляв, старий Сірко, щоб око було метке, а рука тверда, а рушниця щоб була вірная.

Розділ шостий

В ПРАЛІСАХ СІХОТЕ-АЛІНЯ

На марші

День лишень перепочили коні, і старий Сірко загадав збиратися в дорогу. На промисел, на пантування. Сам він тільки погейкував та загадував, а все робилось якось са-со собою. Мати з Наталкою наготовляли всього, чого треба було. Збирали й пакували в мішки, торбинки і торбиночки — борошно, свічки, оселедці, хліб свіжий, цукор, кирпичний чай. Наливали в боклажки та в сулії олію, спирт, гас, мед... Кладли, де треба, сірники, кресало, голки, нитки... Мати все приказувала Наталці:

— Ти ж дивись — те буде там, а те там...

— Добре, добре, мамо,— там розберем. А забудемо, де чай, то горіхом заваримо... Скільки того й діла!

Переглядали намет, вирізували онучі, ремонтували ічаги, одягу промислового... Чистили салдатські «манірки», саперні лопати... До голки й нитки запакували ще й марлю,— навіщо то вона буде потрібна пантівникам.

Григорій теж мав їхати і чим міг допомагав. Старий Сірко, правда, бурчав:

— Та облиш, синку: то не чоловіцьке діло. На промислі — то вже так, а тут в кому...

Але Григорієві було приємно брати участь у загальному клопоті, в такому незвичайному готуванні. Збори, як у якусь довготривалу експедицію. Тут тобі і борошно, і цинки з набоями, і рушниці, і вухналі, і якісь накомарники, і сажанки, і сокира, й пилка-ножівка, і багато таких речей, що він їх уперше бачив і не розумів, що воно й до чого, ходив разом з матір'ю то в погрібник, то в комору... Пересипали сіль, овес, борошно, наливали з великого дзбана спирт, цідили мед, розстеляли брезенти, перепорожнювали і знову наповнювали сакви. Різали шкіру...

За день усього наготували, а наступного дня уже мали й вирушати в дорогу.

На світанку, коли засіріло, коли ще тільки на світ почало благословитися, біля Сіркової хати в'ючили коні. В хаті блимав вогник. Четверо добрих коней — сірий, буланый, вороний і гнідий — пирскали коло ганку і стояли слухняно, звичні до такої операції. Їх спритно нав'ючували, пильнуючи, щоб було порівну.

А коли все було приторочено і припасовано, люди пішли снідати.

Випили по одній і по другій. «Дай, Боже!» І мовчки, наполегливо їли, не марнуючи часу. Стара упала коло них і журилась.

— Уже б ви й мене з собою брали, абоощо, як мені самій тут нудьгувати.

А Наталка (вона теж їхала):

— То їдьмо!

— Еге, їдьмо. А дома хто буде?..

— Чого це ти, бабо, завоктала? — обізвався старий Сірко. — Нудно їй. Нічого, понудьгуєш — ліпше нас шануватимеш, як приїдемо.

— Ніби я вас погано шаную... Наїдайтесь гарненько. А ти чого, Наталко? Їж, дитино. І ти, синку (до Григорія)... — Ти не дивися на них, їж добре... Там, як поїдете, цього вже не буде, там катзна-що їстимете. Таке, що його тут і собаки б не їли.

Грицько засміявся. А Григорій, щоб догодити матері, їв за трьох. Та й усі їли нівроку. Стіл був застелений скатертиною і заставлений, як на Великдень... Пили наливку і їли оселедці з оцтом. Потім гарячий борщ, локшину з білими пирогами, сите м'ясо з картоплею. Далі: пироги з рижем, з м'ясом, з квасолею. А на закуску солодке — мед і солодку брусничну...

Потім повставали, перехрестились до ікон і стали збиратись. Старий давав жінці накази, при якій нагоді як їй треба повестись та що треба зробити вдома.

На відході посиділи урочисто хвилину, покидавши шапки.

— Ну, з Богом!

Весело попрощались з матір'ю.

Небо тільки трохи зарожевіло, як із Сіркового подвір'я рушив похід.

Попереду собаки вистрибом. Три здоровенні звірові пси. Потім два Грицьки з рушницями за плечима, обидва в добрих ічагах з закованими вниз халявами (це поки не вступили в росу), в легкім, але добрим мисливським одязі. Потім двоє нав'ючених коней — сірий і вороний. Потім Наталка в «уніформі», подібній до літунського комбінезона, зроблений з «чортової шкіри», але з непокритою головою: вона несе свою шкіряну «динамівку» в руці. Потім ще двоє коней — буланій і гнідий. Всі йдуть черідкою.

А позаду старий Сірко, йде, підпираючись «сажанками», як костуром. Він, як і всі, в ічагах. На нім засмальцьовані штани, така ж старенька куцина, а на голові — той самий старомодний кашкет, що йому, мабуть, стільки літ, скільки й самому Сіркові.

Переїшовши річку, повернулись на схід і пішли нагору стежечкою, підіймаючись помалу навскіс схилами на Сіхоте-Алінь.

А на ганку стояла Сірчиха і нишком хрестила їх. Проводжала очима, поки видно було...

Перед тим як пірнути в нетрі, Наталка обернулась і помахала здалеку уже невидній матері рукою.

В повітрі було свіжо, навіть холоднувато, як узагалі в цих місцевостях улітку. Над паддю, над річкою, що вилась вниз, і в ущелинах гір ворушились тумани, підіймаючись помалу-помалу, ніби спросоння.

Небо, заставлене химерними мурами Сіхоте-Аланя, рожевіло.

— Буде ясний, гарячий день, — обізвався Грицько. Але на це ніхто не відгукнувся.

Хилило на сон. А в кущах десь прокинулась і, либонь, перемерзши, намагалась зігрітись мрійноголоса пташка. Віщувала ранок. Співала якось чудно — не то зяблик, не то соловей. Невидима, перелітала десь межи кущами слідом — проводжала. Григорієві спало на думку подібне — з дитинства знає: ...їдеш степами, а дзвінка жовтобрюшка перелітає поруч з билини на билину, гойдається на верхівках або полиню і дзвонить: «Тінь-тінь-тінь-тінь-ті-інь!»

І це точнісінько так. Григорій посміхнувся на згадку.

А пташка супроводила їх одиноко в мертвій, прохолодній тиші, все повторюючи свій нескладний, але мелодійний, ніжний мотив. І бадьорий такий, задержуватий. Ніби бажала успіху, приказувала щось, навчала.

— Це, щоб ти знав, тутешній соловей, — пояснив Грицько, ідучи попереду. — А знаєш, що вона співає? Ось слухай: «Чи п'ють? Чи не п'ють? Чи так погулять?»

Григорій засміявся:

— А й справді!

Пташка ж, ніби глузуючи з Грицька, повторила те саме зовсім близько: «Чи п'ють? Чи не п'ють? Чи так погулять?..» Тільки ніжно, мелодійно, а останніх два слова виспівувала одним духом і на додаток аж клацала срібним язичком, ставлячи знак запитання.

Обабіч стежки росло багато квітів, подібних до рож, коли листки і квіти останньої зменшити вдсятеро, а стебло так лишити. Вони знайомі Григорієві з перших днів його мандрів, але він тільки недавно узнав, що звались вони «кипрей» і що вони найкращий медонос, мабуть, у цілому світі. Узнав він також і те, що в тут безлісні сопки, укриті лише цими квітами, як степ пшеницею, і що туди всі вивозять пасіки здалеку, за сотні кілометрів.

Собаки то бігли попереду стежкою, то спинялись і ждали хлопців та коней, стрибали коло Наталки та коло діда. Тоді знову виганялись наперед. Гостровухі, широкогруді і страшні на вигляд, як вовки. Два сірої масті з рудими остинками, а одна руда з чорним загривком. Хвости у всіх мов поліняки.

— Ти тямиш щось у собаках? — спитав Грицько, коли собаки знов вибігли і почали гасати по плаю, перекидались, хапаючи жартома одна одну страшними пащами.

— В путніх дещо тямлю.

— В яких це путніх?

— Ну, в мисливських. У вижлах, у хортах...

Грицько посміхнувся:

— Тих я не знаю. А от таких, як це, ти бачив?

— Ні. Це якісь страховища — арештантів водити.

— Так от знай, що цим псам і ціни немає. Перше — таких собак, як оці, то, мабуть, і в цілім краї немає. Мисливці, звичайно, мають псів, а особливо гольди, тунгузи та якути — там на них навіть їздять і, мабуть би, й орали, якби вміли та було де хліборобити, — але таких, як оце, немає ніде. Оті два сірі — Заливай та Рушай — то якутські лайки. А оцей рудий — це Нерпа — гольдячка, лайка теж... Але не в тім сила, а в тім, що це звірові собаки. Вони тобі візьмуть гуртом вепра за «штани» і

триматимуть, поки ти прийдеш і доріжеш його ножем. Та й ще не в тім сила, звірових собак знов-таки не бракує. А от ціна оцим головне в тім, що вони тигрятники. Взагалі, як правило, немає в світі собаки, щоб від одного духу тигрячого не кидався зі скавулінням під ноги людині, від жаху. А ці — навпаки. Вони, мабуть би, й диявола задавили. Батько їх з цуценят вимуштрував. От у цім їхня й ціна.

Без них ми — ніщо. А з ними хоч до дідька в зуби! А розумні стерви! Ти ж глянь — вони розуміють, що це ми про них говоримо, ач як скіряться. Заливай! — покликав Грицько, і страшний широкогрудий якут підбіг, зазираючи в очі. Усе в нього, як у німецької вівчарки, але на масивних лапах, груди, як у вепра, а очі іскряться й мерехтять, повні буйної сили, безоглядної сміливості і вірності. Грицько поплескав його по страхітній морді.

— Це Наталчин дружок!

При слові «Наталка» пес зупинився і пропустив хлопців, очікуючи господиню.

— За неї він задавить усякого, як кошеня. Я раз хотів її одлупити, а вона крикнула: «Чужий!» — то було! І ти скажи, яка твар!.. Колись його піддрав вепр. Ти бачиш, одна нога в нього трохи крива, — переломлена була, і черевко було розпороте. Батько махнули вже рукою. Але Наталка виходила. Бабралась із ним та панькалась, як із людиною, — от він і звик до неї. І кажу тобі — він, доки й живий, цього не забуде. Багацько було охочих його купити. Давали по п'ятнадцять тисяч, та батько й слухати не хочуть. Правда, якось вони нібито здумали були його продати: кривий, кажуть, і сякий, і такий. Тільки ж батька іноді не розбереш — жартують вони чи насправді кажуть. Боже, що то було! Наталка каже: «Віддавайте й мене на придачу».

Заливай вибіг наперед. На гострі вуха йому був надітий Наталчин «динамівський» шолом, застебнутий під підборіддям. Пес виступав поважно та гордо.

— От. Починаються штуки. Але це жарт. А то пошле його з тайги додому, і він однесе що треба, а звідтам принесе що дадуть. І ніколи не було, щоб загубив або хто відняв. А Наталчиної речі нікому, особливо з чужих, не дозволить узяти...

— А вчили його на тигра як! Наталка, було, покладе під тигрячу шкуру свій черевик або хустку, тільки щоб не бачив, а тоді: «Ой, Боже мій! Заливай! Рятуй! Шукай!..» Страшно було на нього дивитися. А з тієї шкури

клоччя летить на всі боки. Чудасія. Ті теж добре вивчені, але цей у них — ватаг, без нього вони, як москалі без генерала.

Нетрі дедалі густішали. Стежка вже йшла густючими та височеними травами, бур'янами, крізь непрохідні стіни віття та ліан. Буйна роса лялалась на одіж і на голови, мов хто хлюпав крізь решето.

Поки видряпались на перевал, були всі мокрі, як хлюща. Хлопці підждали решту. Сонце сліпуче било в очі, виринаючи з-за далеких сизих гребенястих пасом. Розмальовувало стрімке бескеття і всю панораму різноманітними фарбами, як геніальний маляр. Григорієві перехоплювало дух від подиву. По нетрях реготали вивірки десь на вершечках кедрів, зустрічаючи сонце, і сміхотливі луни стрибали наввипередки по урвищах, по нетрях, гуляли в палички-стукалочки.

У Наталки голова була мокра, на носі і на віях мерхтіли росинки, а в очах мерехтіли сонячні, щасливі іскорки; стояла і дивилась на сонце, а обличчя рожевіло, цвіло, як рожа, таке ж дивне і таке ж незнайоме, як ці нетрі й сонце, вивірки й радісні луни...

— Ну що, може, перепочинемо? — запропонував Грицько, дивлячись, як із ічага з дірочки чвиркала вода.

— Ні, вже як купатись, то купатись, — сказав старий Сірко. — Поки нема п а у т а, будемо йти, путь далека.

Стежечка розходилась на два боки.

— Беріть ліворуч! — звелів старий.

— Ага, це на Голубу... — зрадів Грицько, повернувши наліво. Ішов знову попереду і поясняв: — Голуба — то така падь, долина одна, ми її звемо Голуба. Далеченько. Там наші найкращі солонці. Там найліпше пантувати.

— Ти ліпше поясни, що то таке «солонці» і з чим його їдять, — попросив Григорій.

— А ти хіба не знаєш? — щиро здивувався Грицько. — Хоча правда... Ну, солонці — то така солоня земля, а її так і їдять без нічого. Ізюбри їдять.

— А що таке ізюбри?

— Та ізюбри ж... ті, що на них панти.

— А що таке панти?..

Грицько засміявся недовірливо...

Стежка йшла становиком, тут було вільніше, просторіше, не було такої буйної трави і не так густо дерев та кущів. Було добре видно обабіч залляті сонцем галявини. Йти було далеко. Два Грицьки, як і раніше, попереду; на чистих місцях ішли поруч...

— Та ти не смійся. І не дивуйся так. Бачиш, я на своїм віку полював качок, гусей, зайців, вовків, лисиць, кроншнепів, валюшнів і дудаків, але...

— А що то таке — валюшні та дудаки? І оті як їх — кроншни, чи що?

— Ну, от бач,— засміявся й собі Григорій.— Отож не кепкуй, а розповідай мені все доладу, щоб я знав.

— Добре. Солонці — це такі місця на гарях та марях... Ну гарі — це вигорілі нетрі, а марі — багна, по-вашому, тільки гірські. От часто проходять в нетрях пожежі і вигоряють величезні клини, іноді на сто верстов... Отож на марях та біля них на схилах сопок часто буває природна солоня земля — це й є солонець. Отож звір ізюбр, та й коза, та й сохаті люблять ту землю їсти, особливо тоді, коли в них ростуть нові роги, що звуться панти. І найбільше ходять ізюбри на ті солонці, що на гарях, бо там просторіше і безпечніше — видно все навколо. І ходять тільки вночі і то влітку, саме тоді, як тії панти ростуть. Ну, панти ці дуже цінні, тільки ж панти ізюбрині... Або плямистого оленя. Та плямистого оленя вже майже немає. А ізюбр — це не плямистий олень, лише рудувато-сірий. Їх тут ще дуже багато, а вигляд має він... Та от побачиш сам.

— І все-таки я й не розшолопав, що то таке панти?

— От, їй-бо! Ну, ось... Ізюбр sameць щороку змінює роги. В лютому — березні збиває геть старі і стає безрогий, а за літо виростають нові, і вже восени на час «реву» або парубання у нього знову великі, красиві роги. Тоді самці б'ються за самиць. Поки роги молоді і ще м'які, вони мають у собі якусь велику силу, як ліки проти усіх хвороб. Дуже добре на цьому знаються китайці. Туди, в Китай, їх і збувають за золото, ці роги молоді. Це й є панти. Ними й цінний ізюбр. І стріляти ізюбрів абияк тепер заборонено. Ні на м'ясо, ні на шкіру, тільки на панти, і то оце лише один місяць. Та й не кожному можна пантувати, а лише хто вмів це робити та має дозвіл. Раніше, розповідають батько, стріляли цього звіра всі, хто здумав, куди здумав і як умів. Перепсували силу. Але ж і було його! Ну, тепер уторопав?.. Бачиш, так просто цього всього не розповіси, щоб було ясно. Потроху сам побачиш і все узнаєш.

— Стривай! Ти кажеш, що солонці — то природна солоня земля. А мати та й Наталка казали, що ви їх солите...

— Авжеж. Земля виснажується ж. Був це, скажімо, прекрасний солонець, що його добре знали і відвідували

звірі, ще й до того ж добре припасований і зручний для пантівки. Бо новий солонець хоч і знайдеш, та пантувати на нім скоро не будеш... Бач, пантувати — це значить стріляти ізюбрів ради пантів, але лише самців, бо в жінок та дівчат роги не ростуть... Отож, щоб було зручно, треба на новім солонці навести свій лад, пристосувати його. Будують добре заличковану халупу, щоб у ній сидіти, виглядати і звідти стріляти. А що пантують лише вночі, то треба, щоб халупа була десь дуже близько. Але ізюбр такий хитрий звір, що його трудно одурити. Оце заличкуєш наче й добре ту халупу, а він все одно і близько спочатку не підійде. І так рік, а то й два, аж поки не звикне, поки тая халупа не викликатиме вже ніякої підозри. Тож найкраще, як є старі, «безпечні» солонці. А щоб звір ходив завжди, їх підсолюють. Цю весну ми завезли на одну тільки Голубу півтонни соли... І посолили... Ну, тепер ясно?

— Ясно.

— Бо воно таке, що не зразу його й зрозумієш. Ми тут звикли, повиростали, і все нам здається таким звичайним і простим, а тобі, мабуть, тут багато чого невтямки. Та я й сам іноді дивуюсь... От, скажімо, мар... Вода ж тече згори вниз, а от маєш: високо в сопках — і багно. Та яке багно! Буває по двадцять верстов завдовжки і таке, прости Господи, що, не знаючи, як шурхнеш, то вже назад довіку не вилізеши... Раз ціла експедиція загинула, — загналася вночі на мар... Лихий їх поніс! А от чого вона буває?..

Тут уже Григорій почав роз'яснювати здивованому Грицькові, чому буває така мар. Про вічну мерзлоту та інші чинники, що спричинюють це химерне явище... Грицько слухав, дивувався і ніяковів:

— От, бач. То ти мене, виходить, дуриш, — сам знаєш, а розпитуєш.

— Ні, ти ж сам сказав, що мені багато чого невтямки. І таки невтямки, мов китайська грамота.

Так хлопці йшли і гомоніли собі. Григорій про все розпитував, а Грицько охоче розповідав, виказуючи величезну, своєрідну обізнаність мисливця-натураліста в усіх питаннях: топографії, географії, рістні й звірні, техніки мисливської і рибальства, стрілецької справи і траперства. Це — дитя нетрів. І він, далебі, і сам не знав, як би він почував себе десь в інших умовах.

Досі його єдиним другом і супутником (поминувши батька) була лише Наталка. Але з нею вони мало розмовляли, — ні про що, все було однаково відоме, разом

переживане. А там, де потрібна була мова, там обходились кількома короткими словами.

Наталка йшла на кільканадцять ступнів позаду в інтервалі межі кіньми, бачила, як хлопці жваво та весело розмовляли, розрізняла чуйним вухом обидва голоси, ловила сміх і окремі слова, але до них не підходила.

Сонце почало припікати. В гущавині ще стояла прохолода, а як переходили голі плаї — сонце засипало гарячим приском, палило. В нетрях стояла тиша, як у церкві. Де-не-де стукне клюй-дерево або перелетить сойка чи якась менша пташка. Але пташок у лісі мало. І ніби доповнюючи цю нестачу, раз перелетіла якась звіринка з дерева на дерево. Зірвалась з високої ялинки і, розчепирившись, мов кажан, пішла-пішла вниз, вниз, а потім з розгону вигналась вгору і вчепилась за стовбур осики, подряпалась швидко вгору.

— Що то, Грицьку?

— Та летяга ж. Білка така летюча, середня сестра між вивіркою та бурундуком.

А раз Григорій бачив, як на осяяній сонцем галявині, межі деревами по буйній і росяній траві гуляли високі граційні тварини. Поглядали на похід і не полохались. Аж чудно, ніби в зоопарку.

— Глянь! Що то?

— Та козулі ж...

— Такі високі?!

— А хіба ще й низькі бувають?

— Плохі які... Чи дурні якісь...

Грицько засміявся:

— Плохі і дурні, кажеш? Спробував би ти їх побачити восени або зимою! Зараз вони розкошують, ніхто їх влітку не полохає, а в цих же місцях то й зимою не часто, от і не бояться.

А козулі й собі дивились на химерні тварини — що воно таке? Потім, не кваплячись, пішли уповільненими стрибками і зникли.

— Тут їх до лиха. Та й іншої тварі тут до ката, от тільки не вглядиш їх просто. Козулі ще сяк-так, особливо котрі неполохані. А от інші — обережні та чуйні збіса. Вони нас бачать, а ми їх ні. От десь стирчить собі сук і стирчить. І годину дивись, а він собі стирчить і не ворухиться. Сук — і все. А воно — роги сохатині або ізюбрині, а сама звірина стоїть, стерво, за пнями або за колодами і визирає одним оком. І щезне, мов тінь, не вглядиш, де й коли. Ге, треба терпіння, та хисту, та й відваги, щоб тут щось заповлювати.

У повітрі десь почало дзижчати, щодалі, то більше. Назустріч полетіли комахи, подібні до гедзя, тільки сизі. Григорій оглянувся — над кіньми вони, комахи тії, вились уже, як бджоли, і то звідти чути таке гудіння. Наталка ламала клечання і обвішувала ним коні.

— Паут пішов, — сказав Грицько з досадою. — От іще зараза, скажи ти! Не дає животині ходу вдень. Це лихо. Це чума. І для всієї тварі в лісі. А до зупинки ще ж далеко, до джерела.

Починається війна. Хлопці зупинились і почекали на коні.

Коні шалено хвиськали хвостами, били ногами, пирськали, мотали головами. Собаки ляпотіли вухами, люто клацали зубами. А паут вився хмарами, так, ніби хтось рій випустив з вулика і він хоче отут сісти. Комахи хоробро нападали на коней та собак, з льоту падали на них і впивалися в шкіру, — вмиль налипали купами... А людей не чіпали.

— Тобі — буланый, мені — чорний! — скомандував Грицько.

І вони йшли й воювали з паутом. Бігали навколо коней... Де вдарить рукою, там пляма крові відразу з розчавлених кровосмоків. Тут вдарить, там уже інша, ще більша купа насідала... Дійсно, як кара Божа! І таке стерво — не встигло сісти, жигнуло — і вже нажлуктилось. Не допомагає ні клечання, ніщо. Більше б'єш — більше з'являється.

— Тпрру-у! — скомандував дід. — Не буде діла! А шукай, дочко, дьоготь!

Знайшли дьоготь і понамазували коням найуразливіші місця. Коні не стояли, танцювали, відбороняючись від комах. Дід бурчав:

— Ти лихо... Ще ж і далеко, а треба б дійти, бо з'їдять.

Буланого Наталка розмалювала так, що з буланого став він муругий, як зебра.

Рушили. Оскаженілі паути вились роєм і, роздрочені дьогтем, вже нападали й на людей. А коням лізли в очі, в ніздрі, у вуха, сідали на губи, миттю сідали на язик, коли десь губа відслонялась... Де тільки не було дьогтю, туди й лізли, зосереджуючи тепер напади величезних армій на невеликих площинах. Фронт, бач, скоротився.

Собакам було легше, бо були вони в добрих кожухах, але допікали паути й їм.

— І ти скажи! — сердився Грицько. — Оце сьогодні лютують сизі. Тоді щезають — з'являються жовті... А по-

тим знову сизі — та дрібні, та злючі. Чи й у вас є там? Нема? Щасливий народ там. А тут їздити вдень не можна. А тварина дика скільки бідолашна терпить! Оце зараз ізюбр десь сидить у воді, тільки морду видно та вуха стирчать. Сховався від паута. І що він робить, той паут! Особливо козулям. Буває, в марті вб'єш цапа, облупиш, а там попід шкірою хробаки ворухнуться. У живої тварини — і хробаки, га! А він ото з літа жигне та й покладе під шкіру яєчка, а з них за зиму налупиться ота погань і живе там до весни. А в марті вже ворухнеться, над нею ж на шкірі утворюються моргулі. Потім хробак проточить дірку в моргулі та й випадає і стає оцим чортовим паутом. Шкіра ж така ні к бісу не годиться — вся в дірках, мов решето.

І періщив з усієї сили долонею по паутах. Всі так. Руки у всіх були закривавлені, ніби в різників.

Незабаром стежка пішла вниз. Пішла вглибину. По якимсь часі вся валка спустилась на дно глибокого розпадку. Там панувала півтемрява і прохолода. На самім дні джурчав по камінні струмочок.

Вода булькотіла, поспішала, щось розповідаючи на ходу камінцям та корінню. Паутів стало менше, зовсім мало. Але ще були. Тільки ж це щастя, порівнюючи до того пекла, що лишилося позаду. Було тихо і спокійно. Тут стали на перепочинок до моменту, коли можна буде їхати, коли паутині банди втихомиряться. Хлопці розв'ючили коні, поставили їх в найбільшу гущавину, а самі полягали горічерева на каменях.

Старий взявся майструвати сішки. А Наталка умилась, взяла вінчестер і пішла по розпадку.

— Ведмеді полохати? — посміхнувся Грицько, лежачи хрестом. — Стривай-но! Ходім, Грицьку, й ми по рябки!

Хлопці швиденько забрали рушниці і догнали Наталку. Григорій взяв дубельтівку. В розпадку було мокро і півтемно, мов на смерканні. Сюди не добивається сонечко.

Величезні кам'яні брили, пін, вітролом — все позаростало сивим мохом.

Трохи йшли гуртом — нема діла. Тоді розійшлись, — ану хто швидше здобуде на юшку, хто мисливець, а хто ні? Григорій пішов праворуч. Виліз на становик і спустився на другий бік, увесь час пильно приглядаючись до прикмет — примічаючи, куди йде, щоб не заблудити...

Вгорі закихкотіла вивірка. Григорій задрав голову і довго дивився з цікавістю на вершечок кедрини, намагаючись углядіти ту веселу звіринку. Обмацав очима кожну гілочку, кожен сучок, кожну торішню бирку. Нема. Ше-

леснуло десь, зашкряботіло, але вивірки нема, так причаїлась. А як опустив очі, глянув навколо — і не зміг уже зорієнтуватися, звідки прийшов і куди йому йти. Почав шукати по кишнях папірця — почепити на гілочці, щоб була мітка. Але в цей час гримнув постріл (за лунами не розібрав, з якого боку), і щось хуркнуло крилами, майнуло і сіло на суху осіку. Пара рябків! Один витяг чубату голівку і завмер, а другий пішов-пішов по гілці, дослухаючись. Григорій підвів помалу дубельтівку і вистрілив двічі поспіль. Один рябок упав униз і затріпотів у гущину, а другий наче теж вбитий, бо пішов навскіс, боком-боком, на крило, либонь. Упав. Григорій, примітивши місце, де впав другий, — рудолисте, пишне якесь дерево, — зайшов у гущавину, підібрав першого, що ще бився в бур'яні, розсипаючи дрібне сіре пір'ячко, і був подібний до степової куріпки. Потім, відшукавши очима рудолисте дерево і наставившись на нього зором, пішов, переступаючи через кущі та колоди. Дійшов — нема. Крутився, приглядався — нема. Знов десь пролунав постріл. Але луна торохтіла з усіх боків, і годі було добрати, де саме стріляно... Довго крутився, шукаючи, але марно. Нарешті помітив пір'я на гілках. Обдивився на тім місці пильно — рябок сидів у гущавині, припавши до землі. Піймав...

Тепер і назад би. Але звідки прийшов і куди йти, не знав, розгубився. І так ліс та схил гори, і так, і туди ріг виходить, і звідти. Ліс і ліс. Шукаючи рябка, він окрутився разів з десять і закрутився завсім. Пішов ліворуч. Ішов-ішов, роздумав, вернувся. Пішов праворуч — і теж вернувся! Туди к бісу! Крикнути? Незручно, соромно. Теж мисливець! На три ступні відійшов і заблукався. Пішов просто. Довго йшов, уже б спускатись, уже мав би бути табір, а нема. Вернувся. І що більше кружляв, то більше відчував, що заблукався безнадійно. Аж піт виступив, але не від страху, а від думки, що навіки себе осоромить, — ось-ось там кинуться і почнуть шукати. Але прибрав себе до рук. Спокій насамперед. І засміявся — яка дурниця. Вийняв хустку, почепив її на кущ, щоб помітно здалека, і почав від неї робити коло, пішов спіраллю... Ага, ось пір'я, де впав перший рябок. Добре. Нагнув високу ліщину і заломив вершечок, ще й кору обідрав, щоб біліла. Глянув угору — може, по сонцю визначить, де схід, де захід, бо йшов, либонь, зі сходу. Але сонце було десь за кряжем, невідомо де, а на малюсінській синій латочці вгорі ані хмаринки. Тоді від ліщини почав розкручувати нову спіраль. А далі пішов просто на ста-

новик. Тьху! Ось тут же він ішов, траву прим'яв, мох порушив... Спустився на другий бік. Довго стояв, слухав. Невже заблукав знову? Коли щось трісь! трісь... Заливай! Понизу, приплюхуючись до сліду, біг пес його старим слідом.

Григорій постояв тихенько, поки пес зник, а тоді пішов швидко в протилежний бік, саме туди, звідки біг пес. «Це ж вона шукати послала», — майнуло в голові. Добре, що розминулись... Коли це — близько гомін. Зупинився. Завмер. Чути, як тріщить вогонь, пахне димом. Чутно голоси.

Дівчина:

— Ясно — заблудив... — А в голосі така щирість, аж серце Григорієві тьохнуло.

Грицько:

— І таке! Цей заблуде!

Дід:

— Не скажи... Я он в сорок літ заблудив, я! І коло самісінької хати. Та й мало не пропав.

Дівчина:

— Ходім, Грицьку, пошукаєм. Або стрельни, лишень, тож твій дружок, ти ж із ним так гомонів сьогодні...

Грицько:

— Та ти ж послала Заливая! Він знайде його і приведе, як арештанта.

Але дівчина дістала вінчестер і стрельнула.

— Ого! — це Григорій, спокійно ідучи кущами, ніби й не він. — Аж два зразу впало! Хто це так стрельнув?

Вийшов до вогню, а в руці два рябки. Всі засміялись.

— Ми вже своїх ось поскубли, давай і твої сюди.

Григорій сів з дідом скубти здобич.

— А де ж Заливай? — здивувалась Наталка.

— Який Заливай? Він же з вами був...

Через хвилину прибіг Заливай і приніс у зубах Грицькову хустку. Дівчина намняла йому вуха, сміючись:

— Обдурили нас.

Потім байдуже взяла хустку і повісила на кущі:

— Од кого це наш мисливець так утівав, що й хустку загубив?

Григорій почервонів.

Поки обід варився, всі пороззувались, помили ноги, порозвішувавши ічаги, попрали онучі — кожен свої — і теж порозвішували сушитись. Понапували коней і задали їм вівса. Почистили рушніці.

А по обіді якийсь час відпочивали.

— От бач,— ніби згадав дід щось, лежачи на в'юках та дивлячись угору.— Вас два Грицьки, і нам треба якось вас так звати, щоб не плутати... Таке хоч нумеруй. Як би ж зробити?..

Довго жартували, вигадували всякі нісенітниці, та нічого не могли вигадати. Особливо смішив усіх Грицько, пропонуючи всілякі найнеможливіші назви. Мовчала тільки Наталка,— сіла собі коло води на камені і, спершись спиною об дерево та вмочивши ноги в струмочок, дивилась задумано на хвилики, слухала, як плюскотить вода, обминаючи перепону.

Кінець кінцем вирішили «чужого» називати Григорієм, а свого, як і перше,— Грицьком. Потім нав'ючили коні і рушили далі.

Надвечір, перейшовши величезну мар, вийшли на новий кряж, на становик і йшли довго ним на північ. Йшли швидко, поспішали, щоб до смерку дійти до знайомого джерела і там стати табором. Від довгої і швидкої ходи по сопках всі потомились. Григорієві піт заливав очі, мучила спрага. І всіх так. Та ще по доброму обіді. Повипивали всю воду в боклажках, а спрага не меншала. А тут ще почала надокучати мошка: поїдом їсть. Наталка виявилась найхитрішою — нацупила свій шолом, застєбнула вуха — і байдуже, тільки плече себе по носі. Одежину на ній ніякий комар не прокусить. Та й звичні вони. Дід, той тільки відмахувався і йшов попереду. Тепер він уже йшов попереду, бо смеркалось, і треба було знати дорогу.

Григорія ніби хто кропивою жалив,— він шалено тер то в однім місці, то в другім і відчував, як набігали пухирі. Уже їх було ясно. Ніби віспа вкрила лице, муляло під пальцями. Проте він терпів героїчно. Коні важко дихали, натомлені, чмихали ніздрями, відбиваючись від мошки.

Зустріч з Морозами

Сутінки спускалися швидко, ніби змагаючись із старим Сірком, щоб не дати йому завидна дійти до зручного місця для ночівлі, не дати йому до темряви пройти становик і спуститися в якийсь розпадок, де б тік, такий бажаний для змучених мандрівників, благословенний струмочок чи ключ.

До ближчого такого розпадку було яких кілометрів з десять. Сірко квапився, розвиваючи темп.

Але їм не судилося дістатися до такого благословеного комфорту.

На найбільшому розгоні Сіркова група нагло зупинилась. Сталась подія, що все перерішила по-своєму.

Назустріч, зайнявши стежку, таким же темпом рухалась інша група, теж далекі поспішаючи пройти становик заким не споночило і дійти на ніч до мешканевого комфорту у вигляді розпадку з дзвінким струмочком кришталевої води, отої казкової цілющої вологи, такої чудодійної і привабливої для змучених людей і тварин.

І ось, на самісінькій середині становика, на найвищій його точці, вони зустрілися...

То була надзвичайна подія. Такі події в цім безмежнім зеленім океані, в цій лісовій безлюдній пустелі трапляються не часто. Але трапляються.

Попереду теж ішов дід з костуром і з берданою за плечима. А за ним черідка тяжко нав'ючених коней, кілька людей і кілька собак. На одному коні — молодиця з немовлям, сидючи по-жіночому упоперек сідла, на в'юках, і тримаючи немовля на грудях.

Межи кіньми, обхвиськуючи то одного, то другого гілкою, — босонога ставна дівчина, з обличчям розмальованим висхлими патьоками поту так, що й не розбереш — чорнява вона чи білява.

Позаду — цибатий, чорновусий, ще молодий чоловік з почепленою навскоси грудей гвинтівкою...

Зустріч була для тих і для тих великою несподіванкою. На повному темпі обидві групи зупинилися...

Перші привіталися і залементували собаки. А потім люди.

— Тпр-р-ру! — зарепетував Гриць, одурівши від здивування і радості. Впізнав знайомих. «М о р о з и!!.. Йй-бо, Морози!..» — А бий тебе коза хвостом, як каже наш тато! Куди це ти, кирпата, так спотикаєшся прудко? Агов!..

— А-а-а!.. До тебе, до тебе ж!.. Здоров — ха-ха-ха! — жених! А де це ти так розігнався?! Чи не свататись?..

Вигуки. Сміх. Вибухи здивування і радості.

— М о р о з и!..

— С і р к и!..

Морози зустрілися з Сірками. Гора з горою не сходиться... А два роди — два древніх і славних роди навіть в такім океані, в таких безмежних нетрищах не змогли розминутися.

Григорій з величезним інтересом спостерігав сцену, таку несподівану і таку незвичайну. Морози зустрілися з Сірками! І де?!

Та, далекі, в цих загадкових і фантастичних нетрищах можна сподіватися і таких речей, а то ще й несподіваних.

— Це Морози,— пояснив хапливо, в двох словах Гриць помежи скалозубством до бистроокої, замурзаної і гостроязикої дівчини.— Живуть на Голих Горах, у дідька на запічку. Дід — батьків кум, а мій і Наталчин хрещений батько. А ото — зять, зять-приймак... А ото — Ганна Морозівна, заміжня вже... А ото — Марійка, ба яка гостра, як швайка... І вже ми з рік не бачились, як на весіллі у Ганни гуляли, та й досі...

— Агов, Марійко! Десь ти носом землю ри́ла, що така замурзана?..

— Та на тебе ж глядячи!..

Діди, знявши шапки, урочисто чоломкалися за тайожним, та й за козацьким звичаєм.

А їх випереджаючи, туди ж жінки, озвучуючи вечір дзвінками поцілунками.

— От-такої!!.— це Гриць розпучливо.— Куди ти преш, Марійко, куди ти преш, цілуватись, кирпата?! Я ж ось!..

— Тю-тю-у... Ото ти такий?.. Ха-ха-ха!.. З отакими-о губами?! Іди, там он моя кобила, ха-ха-ха!..

Босонога, розмальована потом дівчина, що виявилась веселою русявкою та ще й Марійкою Морозівною, стрекотала, як сорока, закрутивши Наталкою. А очима — до хлопців. Надто витріщилась на того Григорія і зашепотіла щось до Наталки, аж-но та її бринькнула по губах.

— Та поцілуйся, поцілуйся вже з ним, Марійко! — вмовля молодиця з немовлям, що її дівчата взялися зсаджувати з коня. Молода й вродлива, вона була сама ще як дівчина, спритна до жартів, до молодечого скалозубства.— Пожалій вже його, а то його заavidки беруть, глянь-но на нього...

— Хай він сказиться. Ще покусас. Ба як ірже! Огиряка...

— Та то він так. Хвабриться. А сам ще зелений і нічого не тямить, і цілуватись, мабуть, не вмів. Ажи?.. Іди, дитино, я тебе навчу...— і зайшлася реготом зі спантеличеного Гриця.— А ось з цим,— повела бровою до Григорія,— з цим би і я поцілувалася... Це твій жених, Наталко, чи що? Ну й ну! Доп'яла, дівко...— і ворухить бровою до Григорія, сміється загонисто.

— Ганно, Ганнусю,— заяхидничав Гриць,— і чого це ти лізеш поперед Марійки? Що в тебе за очі заavidючі, а руки заgreбущі? Не роби дівчаті збитків, а собі лиха та й нам страху...

— То ото я така страшна?..

— Та ні. Тільки ж як ми поліземо до тебе цілуватися, то перше — Марійка піде та й втопиться, а друге...

— Ігі! Дурню!.. Хто з тобою таким губатим ще цілуватись буде...

— От бачиш. Вже затужила... Брепеш, кирпата, саме до отакого губатого тебе й мордує...

Кпили. Реготали. Скалозубили. Підійшов і цибатий мовчазний зять до гурту.

А старий Мороз і старий Сірко, привітавшись з молодими, стояли собі на стежці, гомоніли, — про се, про те. Старі друзі, старі приятелі. Ще й родичі. У Мороза — Сіркові хрещеники, а в Сірка — Морозові. Колись і примандрували разом в цей край. І довго жили разом у однім селі. Лише згодом розбрелись, розповзлись так, що мало й бачились, — жили один од одного бозна й де. А тепер зустрілись, раділи. Розпитували взаємно про життя-буття та й куди хто мандрує.

Морози їхали з Комсомольська навпростець, додому. Там дочка Ганна у брата (у старшого Морозенка, що десь там у лагері) в гостях була, забарилася та й маля там породила. Так оце їздили туди забирати її з шпиталю лагерного («будь він неладний, прости, Господи!»). Та й інші, свої мисливські справи залагоджували, — договір там має старий Мороз з управлінням лагерів на доставку дикого м'яса; для всього того начальства, либонь. «Пани м'яса хотять!» Ось так... Оце вже двадцятий день мандрують Морози туди й звідти.

— Боже! Що ж то в тім світі робиться! — скрушно хитав Мороз головою, розповідаючи про Комсомольськ — про те місто арештантів, — та й про всі страхіття тамтешні.

Так гомоніли. А як захопилися, було вже поночі. Пізно мандрувати хоч туди, хоч туди. Тож вирішили ночувати тут.

Там де спинилися, там і стали табором.

Розв'ючили коней, — навернули тюків велике півколо. Всередині розіклали велике вогнище. Диму такого напустили, що й не продишнеш. Порозвішували зброю й амуніцію на сучках. Нап'яли намета для молодиці з дитям на ніч. І так стали табором. Коні поприпинали поблизу, вкоротивши повіді, — хай постоять, заким їм пастися.

А тоді — мужики дістали саперні лопати і пішли добувати воду.

То була складна проблема тут, на такій височині, проблема майже не до розв'язання, — проблема води. Ніякого

струмка і ніякої іншої води поблизу не було. Вся надія на лопати.

Довго копали землю. Накопали кілька ямок метрів у півтора завглибшки, але води не здобули. Спустили по десять потів, аж-но вся одежа поприлипала, як після дощу, а води — гай-гай! Лише вогка земля. Пльонули і вернулися до табору. Може, тим часом набіжить. Думали так, але й самі в те не вірили.

Дівчата сиділи, порозкривавши роти, і облизували шерхлі губи, попалені спрагою. Ті крапельини води, що ще були в одній із фляг, віддали матері, Ганні. Але і їй те не зарадило.

Вмитися — то було нездійсненою мрією. Напитися — ще більшою мрією.

Перша хвиля піднесення спала. Спрага вбивала гумор, як посуха цвіт. Але що ж поробиш? Треба терпіти. То і вирішили терпіти. Мовчки. А може ж, у тих ямках та набіжить...

Гриць ще пробував жартувати, лежачи горічерева на землі:

— Діду Морозе!.. Віддайте мені Марійку, їй-бо! Нащо вона вам здалась така кирпата? А я б...

— А візьми, візьми!.. Тільки що ж ти з нею робити-меш, синку?

— А я б мав собі де набійницю чіпляти — на ту кирпу.

— То бери, бери. Тільки ж ти не даси їй ради, бо вона, бачив, як брикається в мене.

— Е, пусте! Вона он уже не брикається, бачите, як рота роззявила, як сорока в жнива... Агов, Марійко! Чи ти думаєш, що зараз дощ буде?..

— Тю, дурню! То ж я на тебе так задивилася!..

— Проби! То ти на мене так рота роззявила?

— Грицю, Грицюню... — це Ганна благально. — І тобі буде добре, і нам буде добре, — лови щастя, бо більше такого не буде, чуєш: за пляшку води віддаєм дівку, з руками й з ногами. Ану ж... Бо як зараз не скористаєшся, то вже навіки парубком лишишся. Кому ти такий незугарний потрібен!

Гриць сопів, лежачи горічерева, і так само сопів Григорій.

— Добре, — згоджувався Гриць, — зараз набіжить, там, у ямці. Тільки я ще подумаю. Дорогувато, Ганнусю. За таку ціну я собі не кирпату дістану...

А Марійка і зовсім не була кирпата. Так, трі-ішечки. В дійсності ж вона мала напрочуд гарний ніс на милому обличчі, — ніс з ромбиком нижче перенісся. Що ніс у неї

гарний, вона знала про це, як знав і Гриць. Саме тому Гриць і допікав їй, бо в дитинстві вона таки була кирпата і тоді Гриць так її дражнив.

Вечеря нікому не йшла в голову. Не хотілось. Хотілось пить. Пи-и-ть!

Хлопці ходили кілька разів до ямок, але марно. Вертали ні з чим і знову лягали пластом.

Найменше терпіли діди, вони собі покурювали та гомоніли. Найбільше терпіли дівчата. Та й хлопці.

Григорієві не було сили терпіти спрагу, як він не намагався. Багато випотів. Але терпів. Мовчки лежав за освітленим колом, притиснувшись грудьми до землі, поклав голову на руки і, удаючи, що дрімає, дивився на все примруженими очима. Слухав, як розмовляли діди, але не міг зосередитись слухом і думками... Думки, як порвані хмаринки в небі на гарячому, степовому вітрі... Думав про різне... Подивляв все, що відбулося за кілька хвилин... А ще подивляв витривалість дідівську. Так ніби їм зовсім байдуже. Інші, здається, теж не особливо переймались нестачею. Нема, ну то й нема. Примирились.

Лише Наталка раз по раз облизувала набряклі губи, що з них нижня репнула посередині. Але й тільки. Нагнувшись усміхненим лицем над немовлям, що лежало в матері на колінах, бавилась з ним. Та ще Марійка дійсно розкрила уста, як галка в спеку.

Молодиця сиділа задумана, тримаючи дитинча. Була вона з ним до того хороша, що, здається, отак би взяв та й намалював її. Отак як в. На цьому всьому тлі. І вже тим самим перевершив би все, що було досі сказано про Мадонну. А вона — тая Мадонна з диких нетрищ — забула про весь світ і навіть грудей не затуляє, доправди, божественних, — чи не соромиться, бо знає, що прекрасна, а чи забула за хлопців. А чи глузує з них. А чи то спрагу хоче напоїти прохолодою ночі...

Немовля щось гулюкає до Наталки, а вона бринькає йому пальцем по губах...

Безподібний малюнок в яскраво осяяному колі на тлі чорної, дикої пущі.

За ватрою в нетрах було тихо і поночі, хоч в око стрель. Де-не-де вихвачувались: купка листу... гілка... освітлений шмат стовбура...

Григорій мовчки встав і почав збирати боклажки, чужі й свої. Назбирав цілий оберемок.

— Куди це ти, чи не на торг, сину? — посміхнувся старий Сірко.

Григорій і собі посміхнувся:

— Та таке...

А Грицько витріщив очі:

— Ні, справді? Шо це ти надумав?

А Григорій просто:

— Піду по воду.

— Тю-у!..— Грицько аж схопився.— Чи ти не той?!
Та ти що? Бог з тобою!

— А чого ж? Тут води — можна Дніпрогес рухати, — і отак мучитись?!— Це кажучи, піймав на собі Наталчин погляд і це ще дужче його під'юдило.

— Облиш, сину,— сказав старий Мороз.— Перетерпи-мо якомсь... Бо тут води нема й близько. А до того ще й ніч. По тайзі не ходять. Це не в огороді і не в городі.

Та Григорій не піддавався.

— А все-таки спробувати можна...— Подивився на Сірка, що сидів, посміхаючись в вуса, і нічого не говорив, почепив гвинтівку на шию і ступнув у темряву.

— Ну, то подожди й мене! — крикнув Грицько.

Моментально назбирав пляшок штук із п'ять, в тім числі три великих, літрових, Марійчиних, почепив карабін на плечі:

— Нерпа! За мною!.. — І пірнув у темряву за Григорієм. Десь пошелестіли вниз по крутому схилі.

— Самашедший — сплеснула руками Марійка.— Йй-богу, самашедший!..

Аж Наталка засміялась.

Цибатий зять підтримав Марійку:

— Чудне... Я такого ще не видав.— І скептично скривився, наче йшла мова справді про ненормального. Старий Мороз знизав плечима в тім же дусі. А старий Сірко мовчки пихкав люлькою і посміхався в вуса. «Авжеж не видав!» І тільки юна та чорнява мати з немовлям, ніби виголошуючи його думки, прорекла переконано, з щирою надією, співчуттям, упертістю:

— Д і с т а н е!.. О, то, видать...— і покрутила головою, та, не дібравши більш відповідного слова, закінчила несподівано: — Ідол, видать!.. Тільки глянути на нього...

Але то без найменшої нотки осуду, а навпаки, включаючи туди все захоплення і надію на втишення пекельної спраги і злість на чоловіка...

— От теж... Макоцвітна...— буркнув цибатий зять Морозенко.

А хлопці — десь як у воду канули. Проглинула їх темрява, і ні слуху, ні духу. Ані шелесне ніде, ані гукне...

Чekali. Ходили ще раз до ямок, — чи не набігла? Немає... А хлопці пішли і мов запалися. Час минав тягуче і повільно. Година... Дві... Ні слуху, ні духу.

Збайдужілі, втомлені люди подумували, чи не вкла-
датися спати. Про вечерю не заікнувся ніхто.

Наталка поклала під голови сідло і лягла під рясним дубом. Лежала так і дивилась приплющеними очима на вогонь. Біля неї ліг Заливай, поклав голову на лапи і теж дивився на вогонь — прями очима, як круглими лю-
стерками.

Марійка вмостилася на в'юках горічерева.

Було пізно, та сон не брав нікого. Діди і цибатий зять сиділи коло вогню, зрідка перекидуючись словом. Спрага і втома і їм теж відбила охоту до розмови. Та вже, дале-
бі, і не спрага володіла думками кожного...

Молодиця тривожно позирала на всіх, але мовчала. Ачей вже перейшло за північ. Втому заступила тривога.

Старий Мороз сердито спілюнув. Мало що трапляється в таких нетрищах та такої глупої ночі!.. «Подуріли, прос-
ти, Господи!.. Ну й народ пішов!»

А старий Сірко сидів собі, без кінця попихкуючи люль-
кою, і дивився на вогонь байдуже. Лише глянув на Моро-
за та:

— Еге ж!..

— А що то за один? — не перемиг-таки цікавості зять, спитав нарешті, ніби ненароком, лежачи на череві та по-
зираючи з-під насуплених брів на полум'я:— Що то за
чудак?.. Видать, не тайожний.

— А не тайожний,— згодився Сірко, постукуючи
люлькою об поліняку та натоптуючи її помалу знов.

— А хто він?.. Чи не зять? А мабуть, що так!..

Десь за вогненным колом тихенько, але злісно пхикну-
ло. То Наталка, розсердившись, либонь.

— Ні,— пихнув Сірко,— не зять...

— Видать, нетутешній? — байдуже допитувався ци-
батий.

— А нетутешній...— так само байдуже згоджувався
дід.

— А хто ж він?..

Дід подивився на цибатого співбесідника, не поверта-
ючи голови, і так само на старого Мороза,— подивився на-
смішкувато, помовчав, а тоді серйозно так, безапеляційно:

— Кривняк один... З ц е н т р у...

— І партельний, може? Тож, видать...

Сірко помовчав. Подовбав пальцем у люльці та:

— Ні... Бери вище! — подумав хвилюючись... І додав гордо і трохи заголосно, з притиском:

— І н ж е н е р, о!

— Овва!..

Зайшла павза. Цибатий відчепився, збитий з пантелику чутим не раз уже, але завжди незрозумілим до кінця, грізним словом. Те чуже і таємниче, як чаклунське замовлення, грізне своєю таємничістю слово всіх приголомшило.

А Сірко курив собі і навіть бровою не зморгнув. Не зморгнув навіть тоді, як спіймав на собі блиск здивованих і водночас докірливо витріщених доччиних очей звідти, з-за світляного кола. А дівчина закусилася репнуту губу і, зітхнувши шумно, одвернулася лицем до дуба, притислася зручно щогою до сідла. Спить. Не спить. Лежить нерухомо.

Заливай враз нашорошився, підняв голову... Шось зашаруділо в темряві. Ближче. Пес наструнчив вуха і загарчав. А потім спокійно поклав голову на місце. Інші пси, що були схопились на ноги, взяли з нього приклад, лише наставились на стежку...

З темряви виринув Григорій і підійшов до вогню з гронам боклажок. Боклажки були мокрі, — вода з них капала, блискаючи проти вогню. Чуб у Григорія був теж мокрий, а обличчя спокійне.

Коли б він бачив, як подивилася на нього з темряви пара блискучих очей, його дужу постать уздрівши. Старий Сірко позіхнув, ворухнувшись бровами:

— Купив, кажеш? Добре. — І спокійно та голосно:

— От бач. Твоя правда, Ганно!

Всі посхоплювались зачудовані. Так нібито запотіла з боклажок не звичайна вода, а ота казкова, цілюща, жива вода, що воскрешає мертвих.

Наталка підвелася із свого сідла: Григорій подав їй одну боклажку з водою. Другу подав Ганні... Дівчина припала спраглими устами до бадьорливої вологи, а очима — до Григорія, і хтосьна, чим до чого дужче... Навіть забула на цей раз гордо пхикнути.

— А де ж Грицько?

— А я думав, що він тут уже. Та ми ж разом ішли і туди, і назад. А потім засперечались. Він каже: лівіш, а я — правіш. Він уперся, і я уперся, і вирішили, хай нас Бог розсудить, хто правий, хто як хоче, так хай і йде. І Нерпа ж із ним... Отакої!..

Григорій знову чіпляє на шию гвинтівку, що був уже зняв, і наміряється йти шукати.

Аж тут назустріч із темряви Нерпа. За нею — Грицько. В руках лише дві великі пляшки, а сам іде — регочеться. Почепив зброю на сук, сів на землю та аж за живіт береться.

— Та чого ти іржеш!?. А де ж пляшки? — це Марійка. Грицько махнув рукою в ліс:

— Піди позбираєш. Ха-ха-ха! Ну... Ну, знаєте, такого ідола ще, мабуть, і не бачили, як оцей наш Григорій... Пішли. Темно, як у пеклі. Сюди поткнешся — лобом у дерево, туди — ребрами в пеня. А ногами ніяк не виплутаєшся. Ну, думаю, хай трішки пройде, а там прохолоне — та й назад. А він преться десь попереду, все вниз, як ведмідь, тільки гілля тріщить. Нерпа боїться іти вперед, треться біля ніг, а він ломить... Коли це чую — шарах! Брязь-брязь, брязь! — Полетів через колоду. А я дряпаюсь позаду — ноги потрапляють у розсипи, в щілини, — як гавкнеш несподівано вниз — аж кості тріщать, зуби клацають. Тупцюємось. А все вперед помалу. Я його не бачу, і він мене ні. Злість мене бере. Ну, думаю, ще трохи та й буде він проситися. Де там!

Наткнулись на скелю, — мацали, мацали, — ні туди, ні сюди. Зрадів я: от, кажу, нема ходу.

А він попер убік десь, потріщав униз-таки. Боже, скільки ми разів падали! Тільки й чувш — шарах! Трісь-трісь-трісь! Боклажки або гвинтівка бряжчать хіба ж так! Там десь і пляшки всі, піди позбираєш, Марійко... Як тільки ми ший не позвертали або костей не поламали!.. Ідемо — а води все нема. У мене вже очі на лоба виперло. І став я тоді проситися: «Ходім, — кажу, — назад, хай йому чорт! Так ми рік ітимемо, а води не знайдемо і назад не вернемось». А він сміється: «Дурний, — каже, — не може ж цей схил тягтися аж до Японії. Найвища гора в світі яких вісім-дев'ять кілометрів, а це горбки. Зараз буде дно, а на дні завжди вода».

Пішли. Довго дерлись. Це вже кілометрів з чотири. Коли це чую спереду: «Ага! Ось тут скоро».

Зійшли на дно. А на дні так же видко, як і вгорі. Тільки бур'ян густіший та трава, як очерет, вище голови, така, що не продерешся, та купки. Лазимо, спотикаємось. Нема води. Потім набрали на ковбаню... Як ми туди не впшелепались!?. Коли це як не гуркне, як не затупотить якась сатана — і пішла тріщати. Нерпа заскавчала та під ноги. Що то без товариства та в такій темряві! А воно, либонь, ведмедяра або вепр, а мо', й ще що... Попробували — а вода стояча та смердюча. Я хлиснув і виплював. Разом тобі і чай, і узвар. «Ходім назад», — кажу. «Ні, хо-

дім далі». — «Не піду». — «Ну, сиди тут, хай тебе вова з'їсть». — Постояв, послухав і пішов сам.

Коли це чую, скрикнув, а далі гомонить із кимось...

Я прожогом туди, визволяти: думаю, на яку сатану двоногу набрів. Останні пляшки мало не побив, падаючи. Приходжу на голос і вже чую: вода плющить-дзюркотить, а Григорій бовтається в ній. «З ким ти тут гомониш?» — питаю. А то сам із собою...

— Тпру, — спинив Григорій, лягаючи за вогненным колом. — Ти ліпше розкажи, як ти воду Марійці ніс.

— Ха-ха! Ще, пак, туди я пляшок твоїх, Марійко, більше половини доніс. Понапивались ми, понамочували голови, повмивались, відпочили і ще понапивались про запас. Ну, понабирали води. Оце, кажу, з двох Марійку напуватиму, щоб придобритися, а це — іншим... І ти скажи — мабуть, така твоя доля. Всі пляшки твої потовк, падавши. Це у мене ребра днів зо три болітимуть. Але пляшки, що ж... Пропав твій посаг, дівко! Але за таку воду треба платити, от. Ну, так і доповзли сюди. Я думав, що я йду вірніше, а він, виходить, як вовк...

— А от скажіть, тату, — звернувся Грицько по павзі до батька, — що воно за знак? Нерпа ж добрий пес, а не йде вперед, хоч ти вбий. Як хто наврочив.

Батько, позіхнувши, скептично:

— Де ж ти бачив, щоб хоч який собака такої ночі та в таких нетрях сам ходив? Тут духу звіриного багато! Звір уночі бачить добре, а собака кепсько.

— А ми з Григорієм зовсім нічого не бачимо, а кілометрів з вісім відчухрали.

Поки Грицько розповідав, Наталка з Марійкою почепили казанки і чайник над вогнем і заходились готувати вечерю. Всі ожили. Заворушились. Загомоніли. Морози дістали спирту, оселедців, копченого сала. Сірки теж не лишились позаду, розтрясаючи сакви.

І ось на розстеленім брезенті опівночі забенкетували Сірки з Морозами. Загуляли за всіма звичаями-обичаями. Пили за тих, що тут, пили за тих, що дома, — за стару Морозиху з Сірчихою. «Хай брикають!» Пили за тих, що померли: «Хай царствують!», «Земля їм пером...» І за тих, що ще не народилися, але неодмінно народяться... «З такими от дівчатами та й з такими соколами-хлопцями!...» Пили за усіх... За щасливу дорогу вперед і за щасливий поворот назад. Пили. Примовляли. Пригублювали... Ганна пригублювала до Григорія, рухаючи бровою. А Наталка пригублювала до старого Мороза, прикусюючи репнуту губу, бо не могла дзвінко зареготатись...

Бесело пили, за традицією, за козацьким звичаєм... І орудували ножами за стрілецьким, мисливським звичаєм — кожен своїм, — краяли, кромсали м'ясо, хліб, рибу... І орудували щелепами так, як тільки в тайзі можуть орудувати при вовчих зубах і при вовчому, хижому апетитові... Їли — не їли, молотили, стирали все, як на жорнах...

Григорій сидів насупроти Ганни, що так лукаво ворупила бровою, і, дивлячись на її знаменитий, такий типовий полтавецький профіль в золотих арабесках полум'я, слухав примовок, приговірок і ніяк не міг відпекатись від вражіння, що це вже з ним було десь. Та й знов, либонь, відбувається там, десь в надворсклянському лузі а чи на Пслі. Десь на гулянці Троєцькими святими — це вони «кашу варять»... Порскають коні, хрумкаючи на пасовиську... Зараз ось задирчить деркач, віщучи ранок, зійде сонце, і вони, запрягши коні, рушають додому...

Ватра палахкотить, мечучи іскри вгору. На освітлених деревах, що обступили півколом, розвішана зброя — гвинтівки, вінчестери, набійниці... рюкзаки... бінокль... На землі розкидані сідла, саперні лопати, в'юки... Лежать і никають гостровухі, страшні вовчури... Напнуто військовий намет...

Ні, це не в Слобожанському лузі! Це зовсім на другім кінці землі... А люди — ті самі. І не ті самі. Такі й не такі. Всім такі, лише одним не такі, — поглядом, життєвим тембром, іншою якістю. Ці — суворі і загартовані. Безжалісні стрільці, веселі і безпощадні звіролови, мускулясті диктатори в цій зеленій, первісній державі, хижі і горді завойовники цієї, ще не загнужданої стихії. Життя геть виpecкло з них сантиментальні риси і вайлувату ліниву млявість, насталивши їх, вигартувавши в безперервнім змаганні за своє існування...

По вечері молоді послули, де хто впав.

Лише діди, запаливши люльки, сиділи ще і гомоніли собі коло вогню. І цибатий зять з ними.

Григорій одійшов і ліг у темряві на мішки. Був дуже втомлений. Та не міг заснути.

Старий Мороз розповідав про Комсомольськ. Спершу Григорій не дослухався туди, бо був серцем деінде, — там, під рясним дубом. Воно, те серце, підійшло туди нишком, навшпиньки і стало в головах у тієї насмішкуватої, мов заворожене, не в силі ані ступити далі, ані піти геть... Чув шелест там. Уявляв голову, покладену на тверде сідло, але не міг уявити обличчя — заплющила чи не заплющила очі? Либонь, спить собі... Хай спить...

А діди тихо бубоніли. І лише помалу дійшов до Григорія жаский зміст тієї розмови, полохаючи сон, що почав був підкрадатись. Старий Мороз розповідав про місто каторги, про пекло новітніх каналських робіт, вигачуване костями українськими, — про Комсомольськ. Це вони туди їздили... Та й раніше, відколи тільки почато там рити перші кар'єри в дикій пущі, теж там бували. Часто. Контракти з «Бамлагом» на м'ясо мали... І багато чого бачили... Бодай не діждати ніколи. Ге, надивились вони та й наслухались... А тепер і син рідний там...

І розгортав старий Мороз страхітливі картини, підглядені образки жаскої, каторжанської епопеї...

Про колони виснажених арештантів на лютім морозі... Про безліч стероризованого, на повільну смерть приреченого люду, а надто про силу-силенну «своїх людей» — земляків з далекої тієї України нещасливої... Про голод і цингу... Про надлюдські терпіння і труд каторжний, а надто взимку, при 50-ступневому морозі напівголих, напівбосих людей, чесних трударів — полтавських, та катеринославських, та херсонських «куркулів», «державних злодіїв», суджених «за колоски», та й всяких «ворогів» — вчених, вчителів, селян і робітників, бородатих дідів і таких же бородатих юнаків, що й не розбереш, скільки людині віку... Про жорстоку смерть без похоронів, як худоби, — смерть від знущання, голоду, пошестей і журби... Про здичавілих собак, що тягають мерзлі людські голови і руки межі бараками... Про чуті арештантські пісні і тугу без слів (бо давно виплакані)... Про неймовірні самогубства...

Григорій слухав, зіпнвши зуби, понуро, і сон тікав від нього. Він до болю чітко уявляв ті арештантські колони і цілу ту, колосальних масштабів, арештантську трагедію, цілу ту пекельну епопею того прославленого Комсомольська... А в уяві зринало пережите самим... Брязки тюремних затворів... Зойки мордованих... Етапи...

По тілу виступав холодний піт, як від пропасниці. Напнуті нерви бриніли, так, як бринить часом дріт восени на стовпах серед понурого степу, — тоскно, тривожно. А дід Мороз бубонів...

Він ще розповідав і про те, як останні місяці почало вже те «НеКеВеДе» добиратись і в тайгу. Про «розкуркулювання» та обеззброєння старовірів. Про висилку десь цілого селища старовірського. Про арешти, яких досі не чувати було. Про закон щодо зброї, про заборону користатись нею та й тримати її без дозволу спеціального...

І кляв на чому світ стоїть. Аж зять цикнув і показав

очима туди десь, де лежав Григорій. Сірко, димлячи люлькою, махнув рукою, мовляв: «Не бійся, дурню, то свій чоловік, то інженер».

А Мороз кляв:

— Зброї їм!.. Хазяї теж!.. Та ми вік тут прожили, їх не бачили, та й їх не питали. Де вони були тоді, як тут і нога людська, християнська не ступала, га?! Іроди!..— І хитав головою скрушно. І зітхав:

— Пропає світ! Не дадуть віку спокійно дожити. Ой, не дадуть...

А цибатий понуро:

— Трясця їхній матері! Ще не в одного очі на лоба вилізуть... То ще подивимось...— Та й розповідав про те, як у них, на Голих Горах, брали братів Кирпиченків. П'ять років пошукували і не могли дати ради. А вони вчотирьох мали «штаб» там, де сам дідько не дістанеться. І цілий «цехавуз» зброї та припасів всяких... Аж поки їх не вистежили та не оточили... Це минулої зими. Три дні билися... Але не взяли ні одного. Билися, як на «пазичії»... А тоді Кирпиченки з боєм перейшли в Китай...

У Григорія все переплуталось в голові... Лише одно не могло заплутатись ніде та й загубитись — гостре відчуття, що доля його не відстає від нього. Що то вона женеться за ним. Вона вже давно тут. Чигає та й готує йому й на цій землі всякі несподіванки...

І так, ніби хто зрушив шар попелу над купою пригаслого жару, звільнив його та й почав роздмухувати той пекельний, всепожираючий вогонь в його осерці, що тут був притух в цім едемі зеленім,— вогонь всесокрушаючого, але... і безсильного гніву. Отого гніву, що стискав п'ястуки до хруску і змушував серце скиглити, як мала дитина, ні, як в'язень на тортурах, якому насіли на руки й на ноги і заткнули уста ганчіркою...

Так лежав Григорій і думав свої думи. А вони — то летіли вихором, то пливли, як чорні, понурі хмари... Пливили по опаловому небі над тривожною землею... над м'ятежною землею... Освітлювані мовчазними загравами... Пливили...

Так незчувся, коли й заснув. Сон таки взяв своє, налігши всією силою.

А як розплющив очі — вже світало. Ватра давно погасла. Стояла тиша. Лише порскали коні.

Тихенько повернув голову... Під столітнім дубом лицем угору лежала Наталка. В головах сідло. Дівчина лежала нерухомо і дивилась широко розплющеними очима просто себе вгору і лише зрідка кліпала — з віт падала роса.

Ще сонечко не позолотило вершини найвищих дерев, як Сірки розпрощалися з Морозами. Швидко зібрались і рушили, кожен за своїм маршрутом. Морози пішли на південь, Сірки — на північ. Квапились кожен по своє. Люди нетриц такі ж діловиті, як і всі інші.

На місці залишилась тільки купа попелу і велика, випечена навколо, чорна пляма таборового попелища. Як пам'ятка. І буде та пляма довго чорніти, — місяці, а то й роки. Хтось, ідучи, зупиниться над нею задумливо, а то й стане табором і ще раз розкладе на ній вогнище, але ніколи не вгадає, ніколи не вичитає з тієї плями точної її біографії: як саме, з чієї волі та й з якої пригоди вона постала і що тут відбувалось, і що тут говорилося та й що думалось. Ні, не вичитає ніколи, що це тут зустрілися були Сірки з Морозами. А вже зовсім не вгадає, що був тут і такий — нащадок славного роду — закинений з далекої-далекої землі химерною долею. Кидав тут у вогонь гілляччя, лежав тут горічерева і так багато за коротку ніч передумав.

Та пляма лишилась сама по собі, і ніхто на неї навіть не оглянувся, відходячи. Хіба лише Григорій, та й то більше пильнуючи, чи не забули чого, аніж з розмислу.

Всі були невиспані, але бадьорі, лише мовчазні.

В ранковім повітрі було холоднувато, і той холодок ранковий бадьорив, змушуючи людей і тварин рухатись шпарко. Але не тільки це підганяло. Поки не припекло сонце та поки не піднялися на крила паутині армії, кожен квапився пройти якнайбільше. А там можна буде добре виспатись на привалі.

Сірко знов ішов позаду, замикаючи процесію, а Гриць з Григорієм попереду.

В одному місці хлопці бачили смішну річ... Вже сонечко підбилося вгору і розіклало золоті плями, як шовкові хустки, на гадявинах, на стежці, на каменях. Хлопці йшли далеко попереду, як раптом натрапили на велику гадюку, що лежала на стежці. Сіра, з чорними плямами, лежала вона на золотій латці сонячній і грілася собі. Зачувши кроки, враз широко розкрила пащу. Але не підняла голови до хлопців — до небезпеки, як то гадюки завжди роблять, а поклала її на землю. Хлопці здивувалися. Але ще більше здивувалися, коли побачили, як в ту розкриту пащу, мов у нору, почали шмигати манюсінські гадючата, рятуючись від небезпеки. Такі манюсінські — завбільшки з циганську голку.

Хлопці почали реготатись. А гадюка, закривши пащу за останнім гадючам, гайнула в траву і щезла в кам'яних розсипах з блискавичною швидкістю.

— Марш-марш! дітки...

Старий Сірко квапив. Йшли без зупинки. Налягали, поки не припекло. Йшли становиками вздовж, спускались впоперек і переходили паді, потопаючи в росяних травах і бур'янах, підіймалися на інший становик...

І не було тим нетрам кінця-краю, і не було, здавалось, краю тій дорозі, тим мандрам до тієї загадкової паді Голубої.

Перепочивши і поснідавши та трохи поспавши, знову рушили. Далі. Все далі і все на одному місці — зі становика на становик, а тоді в долину і наче назад на той самий становик. Йшли по високих хребтах та по глибоких проваллях і темних ущелинах, — раз сонце зліва, раз справа, а раз зовсім померкало десь за первісним пралісом. І такий він був темний та вогкий, що навіть паута в нім не було. Такими ущелинами приємно було йти. Хоч би й всю дорогу!..

Кілька разів переходили марі, — люди й коні йшли обережно перше провіреною стежкою, майже слід в слід, пильнуючи, щоб не оступитися. Один необережний крок — і клопоту не обберешся, якщо не втопишся раніше, аніж тебе вирятують.

Стежка, що була перші дні така добре втоптана, по-малу зійшла нанівець. Згодом і зовсім пропала. Йшли, далебі, навпростець. А хідня навпростець — дуже важка тут. Перемагаючи великі труднощі, посувалися дуже поволі. Але посувалися. Тепер уже старий Сірко йшов попереду. Тільки він один міг вивести з цього зеленого хаосу і довести туди, куди треба.

По якимсь часі натрапили на нову, добру стежку і, перепочивши, пішли, як раніше. Швидким, бадьорим темпом...

До Голубої паді дійшли третього дня під обід. Заким дійшли, ще раз ночували на стежці, але вже біля води, у вершині річки Мухень. Власне, ніякої річки там і не було, ще так лишень, річечка чи джерело. Але мальовниче. Падала та річечка стрімким водоспадом серед надзвичайних у своїй первісній красі урвищ і шуміла-шуміла. Їх, таких водоспадів, безліч по нетрях.

Тут і отаборились. Розіклали величезну ватру. А що тут мошка не давала жити — отой клятий гнус, та й комарі, — то понапинали ще й накомарники — такі наметики маленькі для кожного окремо, від комарів. Позалазили

туди, кожен у свій, попідгортали поли під себе і так лежачи, невидні, гомоніли.

Глянути збоку — чудно: горить вогонь, лежать собаки і гомонять люди, але людей нема. Лише чотири білі куреники.

Діалог під накомарниками

Тут, власне, і відбувалися справжні хрестини Григорієві, і то в такий оригінальний спосіб.

Дідів голос з-під накомарника:

— Наталко! А де ти діла вухналі, дочко? Либонь же ти їх ховала...

Наталчин голос:

— Ні, то ж Грицько, тату.

— Ага!!.— це Грицьків голос з-під куреника, тріумфуючи: — От тепер угадай, котрий з нас!

Сірків голос:

— Котрий, дочко?

— Та...— і із смішинкою: — «І н ж е н е р» же, чи що.

Під Григорієвим куреником здивоване:

— О!?

Сірків голос:

— Що ти верзеш там, мала?..

— Хіба то я верзу, тату?! Ви ж учора хвалились Морозам: «І н ж е н е р», мов...

Сірків голос ніяково:

— А-а-а...— а далі, розсердившись та й посміхаючись воднораз: — От дурна сорока...

Під Григорієвим куреником сміх.

Дід:

— Чого ти смієшся, сину? Що дід такий дурний? Таке, бач, трапилось...

Наталка сердито:

— То він, тату, сміється од радості, що потрапив в такі великі пани.

— Ні...— озвався Григорій серйозно: — Я сміюся... Сміюся я, батьку, що ви таки, мабуть, угадали...

— Як то!?!

— А так... Я таки справді і н ж е н е р.

— О!!.— аж виліз дід з-під куреника.— А ви кажете — дід дурний! Го-го!..— але не бачачи нікого зі співбесідників і заатакований гнусом, заліз під куреник знову: — А ви кажете, дід дурний.. (Не знати чому саме, але старий Сірко радів надзвичайно).— Бач, воно ж зразу

видно, що щось не так, то пак... І по якій же ти, сину, часті?..

Павза.

— Авіако́нструктор, — нарешті почулося з-під Григорієвого куреника, не то з зітханням, не то з нерішучістю. «Чи сказати, чи не сказати?»

Незрозуміле і несподіване слово спричинило мовчанку. Чути, як гула мошкара.

Нарешті Наталчин голос, вагаючись, але не в силі перемогти зацікавлення і здивування тим чудним словом:

— А що то таке — авіа... Як-як пак?.. Ага — кон-н-структор?! Чи так? Боже, язик можна звихнути! — а сама десь далєбі аж почервоніла, що така «дурна».

— Так, — підбадьорив Григорій і пояснив: — Авіако́нструктор — інженер, що вигадує і будує літаки.

— Боже ж мій! То чого ж ти мовчав?! — захвилювався Гриць. — То ти й літати вмієш!?

— Вмію, Грицю. — Павза. А далі, ухилиючись від розмови, насмішкувато, кепкуючи з самого себе: — Ось бач аж куди залетів...

Старий Сірко закректав, збагнув, що хлопцеві щось не тєє... Щоб урвати розмову, дід виголосив як резолюцію:

— Здорово! Йй-бо, здорово!! Хотів раз дід збрехати — і не вдалось! — всі засміялись. — Ну, гаразд, синку, раз уже так, що моя вигадка вийшла на правду, то ми тебе так і зватимем — і н ж е н е р о м. Добре?

Резолюція була ухвалена одностайно. Титул всім сподобався, за винятком хіба самого Григорія, але його не питали, — він мусів підкоритись для загального добра, «інакше буде плутанина».

— Інженер... інженер... — повторила Наталка кілька разів про себе, щоб не забути. — Заливай!! — йй, певно, хотілось пожартувати а чи ввести в курс справи вірного свого друга, але роздумалась. — Ні, нехай завтра... То, брат, для тебе тяжка річ, — промовила дрімливо до камарада, що підбіг до куреника і стояв, торкаючи лапою одстовбурчене ворухливе полотнище.

А інженер, тобто Григорій, лежав під куреником горілиць, і зажмуривши очі, дослухався до ноток в тім голосі. «Кепкує дівчисько. Сорока. Кон-стр-рукт-тор»... — І посміхався, як вона розгублено тягла те слово, що «язик можна звихнути». А ще посміхався на думку: «А що якби це дівчисько та отак узяв і переніс в той інший світ, — в світ лабораторій, наукових кабінетів, в грохітняву заводу... в рев моторів... в мерехтіння пропелерів... в шум тисяч літаків у повітрі... Тільки уявити її здивування! А то

ще й піднести її ген і замчати у небо, за хмари... за хмари...»

В вуха гула мошکارа. Вже в накомарнику їла поїдом. Оце серед гудіння зовні відокремлюється тонюнький голосок, гострий, як шило: «Дзі-і-інь... Дззі-і-нь...» Ближче, ближче. Вже в'ється над носом а чи біля вуха. Манюньке, а викликає тривогу, мов велетенський літак. Мотор гуде зі дзвоном: «Дззі-і-і...»

І враз пропелер встромлюється в шкіру!.. Сатана! Де вона знаходить дірку в новісінькім накомарнику!?!

Дід не витримав перший, а з ним і Наталка,— вискочили з-під накомарників:

— Інженере!.. Грицьку!.. Вечеряти!!

Ось так, власне, відбувалися христини. Відтоді Григорія здебільша звано «інженером» і тільки зрідка Григорієм.

Падь Голуба

Другого дня к обідку, після, здавалось, безконечних спусків та петляння по становиках, прийшли, нарешті, на Голубу.

Під сопкою, над широченькою, бистрою річечкою стояла споруда — комора не комора, хата, крита берестом (березовою корою). Двоє вікон дивились на широку і, здавалось, безкраю, справді голубу улоговину, що йшла десь униз і ген аж під синьо-фіалковим пасмом повертала вправо. І голубіла-голубіла. Коні заіржали, ніби прибули додому. Собаки пішли по нишпорках. А падь голубіла, залята сонцем, мрійна і приваблива віддаля, як замріяна дівчина. Вона була вкрита морем лісу, але де-не-де лисіли плями — галявини лук. Просто перед хатою, по той бік річки, схили сопки та берег річки також були покриті буйною травою. Лиш де-не-де по траві стирчали похило і просто голі стовбури, а подекуди чорні ожуги.

Хата з ганком і прибудовою. Коло хати стіжок торішнього сіна, окремо дашок на стовпчиках і конов'язь. Під хатою лежала перевернута догори дном байда.

— Ось ми й дома! Тпру! Агов! Хазяїн дома?

У відповідь з-під байди вискочив хвостатий звірок, з добру кішку, і з усіх ніг кинувся навтьоки.

— Харза! Ха-ха-ха! Держи її! Та постривай, щось скажу!..

Але харза не стала «стривати», мчала, як помело. Собаки з ляцанням подались навздогін, та харзу мов вітром

піддало — метнулась на дерево і подалась верхами. Собаки, задоволені, що так добре налякали непроханого сторожа, повернулись назад.

Тут уже мисливці розташувались, як дома, бо таки це й була справжня їхня господя. В хаті була добра селянська піч, складена з дикого каменю, дощана підлога, широкий піл.

Перепочили, і закипіла робота. За годину навели такий лад, немов тут увесь час жили. Помили, почистили, упорядкували все. В вікнах уже стояли квіти.

Пишні, різнобарвні, яскраві дикунки. Це вже Наталка. Поки хлопці порались з в'юками, вона збігала за річку, на луку. Пишні саранки, дикі ромашки, і мак, в'юнки, і плакун, і ще, й ще — всі, які трапились, прибули гості.

Зброю і весь вантаж склали до комірчини, а звідти повикочували великі кадовби. Грубі й дебелі, вони порозсихались без діла, їх виставили до річки і поналивали водою.

З того, що в комірчині був деякий бондарський струмент, Григорій виснував, що кадовби ці роблено тут на місці. Але його здивувало не це, а те, що такий цінний струмент, та й інші ще цінніші речі, які тут були, як от поперечна пилка, колій, відра, великий вмазаний казан надворі, та й байда, — так тут лежали і ніхто їх не забрав. І вікна цілі — ніхто їх не повибивав, і піч не зруйнована, хоч хата й не заперта була. Диво дивнее, як на європейця. Він про це сказав.

Старий Сірко своєю чергою здивувався:

— А як же інакше? Ще що вигадай курям на сміх! Е, синку, тут такий закон, закон неписаний. Тут раніше було хоч рушницю залиши у шатрі, хоч хутрину, хоч що хоч, — лежатиме місяць — ніхто не візьме. Бувало, й заїде хто, — переспить чи дощ перебуде та й піде. Було... Та й тепер ще, слава Богу, поки без великих змін. Так же колись і на Україні було... Чи, мо', й тепер?..

— Авжеж, там із шатром занесуть, з живого шапку знімуть, а то й з головою разом.

— Он як! Дійшли науки, значить!

Затопили піч — перевірили, чи не завалилась де.

А впоравшись з усім, старий заходився надворі варити обід. Наталка повела коні, а хлопці пішли десь «на широке» купатись.

А тес «широке» — велике бурхливе плесо під водоспадом. Водоспад же — хоч під Дніпрогес. З триметрової височини стрімголов падала прозора стіна. Вода гнала навипередки, аж наче зі сміхом. Дійшовши до низу, вона

кипіла і гула, а далі розкодилась на всі боки, поспішаючи десь до нової, чергової такої забавки. Хлопці пірнали, дуріли. Вода була холодна, і це було приємно.

— Оцей водоспад, знаєш, як зветься — спитав Грицько. — Ніколи не вгадаєш...

— Дивлячись, хто давав назву. Ну, скажем... який-небудь Анюй або Улахеза, якщо хрестили китайці, або ще водоспад імені Дерибаса, як по-новому.

— Ні, не так! Він зветься Дівчина. Чомусь усі мисливці так звуть. А гарно?

— Гарно.

А сам подумав: «Дійсно. Грайливий і сердитий, буйний і лагідний, ніжний і звабливий у своїй дикій красі... Ще б додати: «дівчина Наталка».

— Є така байка, — розповідав Грицько, — тільки хтось її вигадав, не знати. От: була дівчина удегейка, красуня, мавочка. І любила одного чужинця. Любила — мовчала, нічого не сказала. А як він пішов десь геть і не вернувся, вона пішла в ліс і, заплакавши, впала навколішки, свого Бога благала, щоб завернув. І ждала, і плакала... Та так і лишилась ждати далі. Та й став тоді на цім місці водоспад оцей. Дівчина тужить, все плаче... Так розповідають. Брежуть, звичайно?

Григорієві було шкода руйнувати прекрасну легенду, і він промовчав. Потім підтримав:

— Чому ж! Мабуть, правда.

Коли повернулись, обід був готовий. Дід із Наталкою теж після купання посвіжіли і в доброму настрої чекали їх.

— Сьогодні вже шабаш, — оголосив дід по обіді. — До завтра — свято. А завтра підемо на розглядини.

Хлопці ходили ще до річки вкостити трави і носили її оберемками, щоб вистачило коням на ніч.

Наталка блукала з Заливаєм і з біноклем, — все кудись дивилась. То стояла в гущавині і дивилась, як хлопці косять, то цілу годину спостерігала вивірку, а то дивилась у воду, лігши на березі, — дивилася пильно туди в бінокль, ніби там хтосьна й що побачила. В біноклі мерехтіла веселка. Заливай насторожено дивився теж у воду, лежачи поруч і напорошивши вуха. Аж Наталка застіялась і турнула його в річку. Потім вони бігали разом наввипередки по урвищах, стрибали через каміння, ловили колонка, якого застукали на голім березі коло річки. Довго стрибали за ним. А він, як в'юн, рятувався героїчно. А вже як загнали його на дерево і він, почепившись на гладкому стовбурі метрів за два від землі, жалібно і

перелякано дивився вниз у страшну Заливаєву пащу, як уже лишилося його тільки взяти, Наталка враз одкликала пса:

— Ходім! Нехай утікає. От налякали ми його, га! Хай попадеться нам узимку, як буде багатий.

На нічліг хлопці влаштували собі окрему квартиру під стіжком, бо ж «у хаті душно, інше діло стіжок». Це мала бути їхня домівка.

Коні на ніч поставили біля конов'язя.

Пантовка

Другого дня, як сонце оббило трохи росу і як «увесь звір, мовляв старий Сірко, уже заднював», посідали коней і всі четверо виїхали на оглядини. Перед тим пильно помили коней від решток дьогтю, почистились самі. Григорій хотів наквацювати ічаги дьогтем, але Наталка суворо заборонила, а батько пояснив:

— Звір полохається. Треба, щоб поменше непевних запахів. Це ж пантівка, дітки. Не зіпсуйте каші! Особливо звір чуйний до запахів людини та запаху пороху.

Через те пильно почистили зброю і не пішки пішли, а поїхали верхи, щоб не «слідити».

Собак залишили вдома, поприв'язувавши. Їх не для цього полювання взято сюди.

Григорій хвилювався, як справжній мисливець, та ще перед таким невідомим полюванням. Проте полювання вдень ніякого не було. Вони в дорозі виполохали двійко вепрів. Іншим часом жоден би не втік, а зараз піхто й не здумав зняти рушницю, навіть не тюкнув. Потім бачили сохатого, що по шию стояв у воді. Старий Сірко зупинив коня в гущавині, і всі також. Почекали, поки сохатий десь пішов собі. Сірко промурмотів:

— Вражої мами, шляється тут, спав би...

Так проїхали кілометрів з вісім, здебільша мовчки. І приїхали на солонець.

Спершу оддалік довго оглядав його старий Сірко в бінокль, а переконавшись, що нічого там нема, куди він дивився (а дивився десь просто себе на широку ясно-зелену галявину), поїхали.

Солонець, як побачив Григорій, — це низове узбіччя голої сопки, подекуди покрите буйною травою, а як де — мочарами. Вгорі непрохідні нетрі, а внизу схил переходив у болотяну низину, там текла річка, уतिकана камінням. Далі простяглась безконечна мар, а на марі голі стовбу-

ри, як щогли потоплених кораблів. Всі вони обсмалені,— чорні ожуги над чистою ясною зеленню.

На самий солонець не виїздили, оглядали його по черзі в бінокль. Перший оглянув батько і задоволено повів бровами.

— Ось глянь он туди,— шепнув Григорієві, подаючи бінокль.

Григорій побачив серед зелені в кількох місцях чорну землю, повигрібану, потоптану. Згадав Грицькову розповідь:

— Ото звір їсть ту землю.

Потім батько показав йому в другий бік. Григорій довго дивився і нічого не бачив, а нарешті помітив збоку, недалеко від чорних плям, але між кущами і вітроломом, що громадились нижче і сходили аж до річки, якийсь горбик, зарослий травою і бур'яном, і скорше здогадався, аніж роздивився, що то ж ота халупка, засідка.

Так вони оглядали хвилин десять. Потім старий десь поїхав сам.

— Подивитись, звідки звір заходить,— пояснив Грицько.

Повернувся батько задоволений. Потім їхали довго річкою вбрід і оглянули другий солонець, кілометрів за три далі; оглянули так само оддалік і так само батько їздив сам ще. А вже по тому повернулись назад, так само тихо.

Лише аж близько табору старий підбив наслідки огляду.

— Мабуть, таки ми не дарма приїхали. Це, мабуть, ти, козаче (до Григорія), щасливий такий. Дай Боже!

Дома метали жереб, кому починати пантовку, кому першому йти на цю ніч. Чи батькові з Григорієм, чи Наталці з Грицьком. Так вони завжди робили, вірячи в щастя, в Провидіння, в «фарт»,— це було традицією. Жереб випав батькові з Григорієм.

Як сонце похилило на захід, Григорій з батьком вирядились і пішли, захопивши бінокль, сітки проти мошки, сокиру й зброю. Рушаючи, батько зняв кашкета і перехрестився.

Перші кілометри батько читав новакові «інструкцію» щодо пантовки.

...Сидіти тихо, хоч би навіть блохи з'їли зовсім. Не чхати, не кашляти — і іншого нічого не робити, хоч би й цілу ніч довелось... дивитись у віконечко, не спускаючи очей з солонця, дивитись обома. Стріляти йому, цебто Григорієві, першому. Без заперечень! Перевірити щастя.

Але стріляти тоді, коли він йому натисне тихенько ногу. Одні звірі будуть безрогі — то самиці, боронь Боже, стріляти, бо тоді пропаде солонець. Тоді вже скоро не буде діла, як закривавиш місце. Будуть і рогаті — але то можуть бути не ізюбри, а сохаті або цани. Стріляти ж лише самця-ізюбра, і то в которого підходящі панти, отакі й отакі...

А як сонечко спускалось за кряж, вони вже сиділи в халупі, заправили заздалегідь вінчестер та гвинтівку і поклали у дві маленькі амбразури, нерівної форми віконечка, продовгі впоперек. Це щоб потім не кладати.

Вечоріло швидко, як взагалі в горах та в нетрях. Не встигло сонечко зникнути, як уже посутеніло та запала темрява.

Григорій дивився ліворуч на сизі кряжі під червоним колом, пересновані червоним павутинням променів, і думка мимохіть поверталась назад, до табору.

В малесенькій тісній халупці було вогко і трохи душно. Почали докучати комарі і дрібнюсінька мошка. Понадівали сітки, але це мало рятувало. Тонесеньке дзижчання звичайно починалось зокола, а потім залазило всередину і несподівано пекло болючим уколом. Гнус їв поїдом. Але Григорій терпів мовчки. Вони сиділи на зручних пеньках і, не прихиляючись до віконечок, мовчки дивились прямо на солонець, на бліду латку неба. Час тягнувся мляво, без краю. Та далі хвилини побігли жвавіше, з дзвоном у вухах.

В нетрях почався рух. Трісне гілка, зашарудить лист. Час плине вже, як кров у висках, відбиваючи шалений ритм. Григорій тримав гвинтівку, вдивлявся напружено в темряву і нічого не бачив. Кожну хвилину чекав, що дід натисне ногу... Ось! Вийшли! На блідім тлі неба попливли тіні, стали, задравши голови. Чути, як чмихтять ніздрями.

Але дід сидів нерухомо і дивився в бінокль. Чи й він так хвилюється? Григорій знав, що в нього вінчестер наготові. Навіть рука на руків'ї. У нього прекрасний цейсівський бінокль, наведений ще завідна як слід, і він тепер лише робить маленькі поправки одним пальцем.

Потім вийшла якась здоровенна звірюка і стала ступнів за двадцять, піднісни рогату голову. Григорій так захвилювався, що мало не пальнув, мало не скрикнув: «Та стріляйте ж, батьку». Але роздивився — роги, як лопати, такі характерні для сохатого. Пішов, чути, як гребе.

Секунди бігли. Мошка розправлялась з нерухомою жертвою як хотіла, але Григорій не помічав. О, йому не

вперше годувати хижаків! Згадав Бакирівські озера, вечірні та вранішні перелети, вальдшнепині тяги над Ворсколю в лісі і перепелині ловлі з сіткою та кликуном... І так само комарі, комарі... І прогнати не можна, щоб не видати себе. Втягує лиш голову в комір.

Аж ось щось задудніло. Щось іде стежкою звідти, звідки й вони прийшли. Ішло, йшло — стало. Близько десь. Ось скоро вийде з-за халупи. А воно десь стоїть не рухається. Довго. Григорій вже думав, що йому почулось. Коли це як не чмихне, як не затупотить, затріщить... Подалось геть десь.

— А, ідолова душа! — не втерпів, зашипів дід: — Ах ти ж враг такий! Зрозумів...

Тварини, що були на солонці, напорошилися і теж зникли.

Довго по тому вони ще сиділи. Дід уже йорзав сердито... Приходило ще кілька тіней, солонцювали. Але ні разу дід не натиснув на ногу. Так просиділи до ранку.

Вранці покинули тихенько халупу і пішли геть, на табір. Дід пильно обдивився стежку біля халупи, кущі. Ішов стежкою і приглядався. Приблизно за кілометр став і показав на слід, що виходив з тайги на стежку... Нічого не сказав.

Григорій почував себе втомлено, як побитий, поки не розімнявся. За ніч на нім усе подерев'яніло.

А вже як було далеко від солонця, старий Сірко заговорив:

— От лиха личина. Ну, то ж і пантач був! Та хитрий же! Ото вийшов на стежку і нашим слідом-слідом... поки не вхопив духу, де був слід свіжіший.. Ну, ми його все одно обдуристо.

Дома їх узяли на кпини. Обличчя у Григорія розпухло, аж собаки не впізнали. Це й було приводом для сміху. І Наталка теж посміювалася. Глузливо, либонь.

Григорій півдня кис у воді, — одтухав. Потім ліг спати, але коли встав і з'явився перед світлі Грицькові очі — той аж присідав з реготу:

— Як китаєць, ха-ха-ха!

Наталка кусала губи, а далі не витримала і собі зайшла сміхом; зиркне та як заллється. Григорій подивився в шибку — дійсно, морда! Скивиці і щелепи понабрехали, ніс роздуло, як кушку, а очей нема — самі щілинки. За обідом усе потрапляв ложкою мимо казанка. Сміх.

— Нічого, козаче, — потішав дід. — Подивимось, які вони завтра прийдуть...

— Е, в мене вже шкіра як у вола. Не протнуть!

Під вечір пішли Грицько з Наталкою. Їм батько звелів іти на другий солонець.

Старий Сірко звечора довго дослухався і вночі часто виходив. Вийде, стане, послухає, — чи не стрельне... І знову укладався спати.

Вранці повернулись мисливці і теж ні з чим. Грицько дражнив Наталку, Наталка глузувала з Грицька. А разом виходило, що нічого путнього не прийшло. Така ніч. Багато звіра ходить, але путнього не трапилось. Було два прекрасних пантачі, так ще панти «зеленуваті».

Старий Сірко вислухав звіт і похвалив невідомо кого: — Добре, дуже добре...

І Грицько, й Наталка — обоє були забрьохані, мокрі, як хлюща, по самі вуха, невиспані і покусані, але не пухлі. І дивно — Григорієві не було прикро, а, навпаки, він радів, коли вглядів ще здалеку нормальне, таке строге і воднораз ніжне дівоче обличчя. У самого в нього за ніч пухлина майже зникла, лише нестерпно свербіло.

Знову була їхня черга з старим. Тепер вони повелись хитро. Не дійшовши за три кілометри до місця, зупинились, пороззувались і пішли брідма річкою. Аж до самої халупи. А потім, не взуваючись, зайшли збоку і забрались у халупу.

— От тепер подивимось, — бурчав Сірко, — хто хитріший.

Повзувались, налаштувались і стали чекати знову, як і перше.

Знову були кози, потім ще якісь тіні, але далеко, не видко. Але то було щось цікаве — дід нетерпляче почав йорзати.

Коли десь опівночі затупало знову на стежці і водночас десь збоку ще — не одно! Те, що на стежці, зупинилось. А збоку повз хатку навкіс пройшла самиця. За нею sameць. Стали, слухають, гребуть. Григорій чує, як у нього тремтять коліна, напружує зір, а серце стукає, аж у вічу кола плавають. Та дід не дає знаку, не натискає на ногу. Коли це з-за хатки попри саму стіну пройшло, вийшло наперед і стало ось тут, ступнів за п'ятнадцять. Видно проти неба, як ворухить головою, чітко вимальовуються роги, можна навіть перелічити кінці на них... Григорій навів мушку під пахву і чекав... Вічність... Аж відчув, що йому з усієї сили дають на пальці. Тоді він натиснув собачку... Блиснуло! Бахнуло!.. Звір стрибнув... В цю мить вистрілив і дід, але кудись у другий бік, а тоді пошепки:

— Та-ак. Добре, синку. Ну, а тепер давай спати. Тихо лиш,— звір пострілу не боїться, людей боїться.

І вони полягали спати на купі сухого бур'яну. Але яке вже там спання! Григорій повертається з боку на бік. Його пік сором,— він бачив-бо, як звір утік. «Партач!». «Прийшов пантач, стріляв партач, і вийшов пшик».

А як засіріло, вони вийшли. Оддалік, там, де стрельнув дід, лежала рудувата велика тварина, одкинувши горду голову. Спить. Туди не кинулись, а зразу до місця, де стрелив Григорій. Пусто.

— Добре, добре,— бурчав дід.

І пішов уперед, придивляючись до рудих краплинок на траві.

— В пахву битий... Здоровий, ірод...

Вони пройшли з кілометр. Дід радісно кивнув головою.

— Он! Ну, слава Богу.

На самім березі коло річки лежав боком велетень, кра-сень-ізіюбр. Хотів напиться води, та так і заляк. Голова у воді.

— Добре! От добре! — радів дід Сірко.— Умочив панти, мов знарошне, щоб не подряпати, не поламати. Молодець.

Григорієві було трохи шкода таку прегарну тварину, почував себе, як убивець. Але це мить. Здушив у собі це дурне почуття. Дід урочисто зняв кашкет, перехрестився на схід сонця і взяв сокирку:

— А держи отак.

Сперш ножем провів по шкірі, зробивши велике коло круг рогів, а тоді по-мистецькому вирубав їх з черепом.

— Ох і ловкі ж! Оце фарт тобі! На. Держи.

Григорій узяв. Так оце-о панти? Отакі вони! Роги — не роги, якісь гумові цурпалки. А таки роги, але молоді, по три пагінці лише пустили кожен. Не роги, а сама шкіра, чимсь наллята, а зверху аж мерехтить, вилискує шерсть густа та коротенька, що нею ті панти покриті.

Тим часом старий вправно і швидко оббілював тушу. Дав усьому лад. М'ясо вже порубане склав на траву і так накрив шкурою. Тельбухи пустив за водою.

Те саме зробили й з другим. Раніше його підтягли до річки подалі. Це був молодший самець, але панти мав не гірші, менші, але красивіші, повніші і такі симетричні, як близнята.

— А це,— розповідав Сірко,— найбільше ціниться.

Упоравшись із другим і так само пустивши тельбухи за водою, стали чекати. Дід гомонів:

— Колись за такі рівненькі панти китайці платили золотом удвоє проти ваги, тоді як за звичайні лише половину, а то й менше, і то за не попсовані. А як попсовані, то, бувало, й зовсім дешево. А чого так за рівненькі та щоб невеликі добре платили, — біс його зна. Бачиш, панти у китайців — це перші ліки проти всяких хвороб. От, скажім, як уміючи приготувати, то й старого діда потягне женитись... Та й всякі хвороби лікують, різні. Тебе ми теж лікували ними. Атож. Через те вони й ціняться так. Я дещо у китайців вивчився. От. А маленькі, кажуть, ось чим дорогі: як вельможа вельможі дає хабара, то за найліпший хабар вважають панти. Ото з рукава й підсуне йому нишком. А попробуй ти великі панти сховати в рукав. Та й сили у молодших більше. Колись китайці скуповували їх самі тут і навіть полювати ходили, поки наші не віднадили. А тепер власть заготовляє їх організовано та й збуває в Китай за золото... Та чого це наших немає? Ходім, бо зіпсуються.

Забрали панти й пішли.

— Це вже на цім солонці — хіба як дощ пройде та змие дух, — тоді буде діло.

На стежці зустріли Грицька й Наталку верхи. Ті навіть не здивувалися, побачивши. Лише Грицько запитав:

— Хто?

— Та хто ж, як не він, — кинув дід на Григорія.

— Обидві?

— А то ж як. Поганяйте та чепурненько все заберіть.

Сіркове чаклування

Вдома була розвага. Старий, як жрець, заходився священодіяти з пантами. Звелів напалити піч. Тим часом обмотав панти марлею. Майстерно так. Всі спостерігали, а старий повчав.

— Стій, а м'ясо посолили?

— Посолили. Все як слід, ще й нагнітили добре.

— Гаразд. Головне, слухай, ти, синку, це тобі десь здасться. Панти ж, бачиш, м'які, а їх треба зробити твердими, бо засмердяться і пропадуть. То ж раніше їх заварювали по-китайському. Але то довго й марудно і треба китайського терпіння. На базі — там «ліктричеством», так до бази, бач, далеко, сім раз попсуються. А у нас простіш, по-нашому... А як там у печі?

В печі тріщало. Щедро накладені смоляні дрова горіли дружно. Розпікали.

— Отож, як панти припсувались трохи, їх дутиме і вони репнуть,— тоді треба, як ковбасу, поштрикати їх голкою, щоб зійшла порча. Вони ж бач, повні крові, а кров псується швидко. Затужавити панти, цебто зробити їх твердими, мало хто зможе, це велике діло. А от наш спосіб — це секрет. Ми їх, як хліб, печемо...

Коли нарешті піч добре розпеклась, старий велів геть вигребти весь жар, а тоді всунув у піч руку, потримав, покрутив головою:

— Зайве, хай прочахне.

За десять хвилин:

— Ану, Наталко, як там? Можна?

Наталка всунула руку:

— Хтозна...

Тоді попробував дід, скрутнув головою.

— Ану, ти, козаче.

Григорій засміявся:

— Було б же термометр узяти. Яку вам температуру треба?

— Е, термометр тут ні до чого. Тут які панти, таку й температуру треба. Треба угадати на дух, рукою.

Нарешті дід уловив момент і «посадив» панти. Закрив заслінкою і глянув на сонце — закарбував час.

Після того Григорій з Грицьком ходили на мар «ховати ізюбрів». Викопали яму з метр завглибшки і дістались до криги. Суцільна крига. Викопали поруч і другу таку. Теж крига. Потім допхали сюди кадовби і поставили їх в ці природні льодівні. Зверху добре привалили колодами, гіллям і камінням. Добре накрили. Від сонця і від звіра.

А Наталка знічев'я вчиняла батькові допит:

— Ви, тату, обманюєте, що це Григорій убив.

— От, маєш. А то чого?

— А того, що один же битий з гвинтівки, а другий з вінчестера.

— Ну, як ти така збіса хитра, що й батько вже брехун...

— Ні, але скажіть.

— Та я ж сказав.

За якийсь час панти урочисто вийняли з печі. Розмотали марлю... І аж замилювався старий Сірко:

— Ні, таки тобі фарт, козаче! Ти взагалі щасливий. Я ж на тебе задумав.

Панти стали наполовину тонші, та зате були уже тверді, як кістка, і чистенькі, оксамитні зверху.

Грицько з Наталкою ледве дочекались своєї пори.

— Щастя, як трясця, як нападе, не скоро покине,— казав Сірко.— Ось побачиш, діло піде. Це фарт. Почався фарт — не зивай.

Фарт — це щастіння, сліпа фортуна. Мабуть, ніхто так, як мисливці, не покладається і не вірить у щастя. А такі корінні — особливо. В щастя вони вірять, як у долю, як у Бога, і ніщо тую віру не може похитнути. Мисливці взагалі забобонні. А життя їх підтримує з усієї сили. Коли почалося щастя, фарт — не лови гав.

Удосвіта старий Сірко розбудив Григорія.

— А вставай-но, синку! Вдень доспиш.

Коло хати стояли сідлані коні, вірьовки на сідлах.

Поїхали. Григорій не питав, як завжди, знав, що неспроста. А дід чув уночі, як тричі поспіль вистрелило. Там, на Голубій. Коли Григорій висловив був думку, що, може, не вони або й могли обмилитися, Сірко покрутив головою:

— Там Наталка.

І так це було сказано, що ніякого сумніву не могло бути.

— Вона двічі вистрелила. Щаслива вона в мене.

Коли приїхали на той другий солонець, біля берега сиділи Грицько з Наталкою, бовтали у воді босими ногами. Чекали.

— Чого ви пригнали?! — це Грицько.— Пусте діло! Оця напсувала... Вчинила стрілянину по комарах.

Старий Сірко посміхнувся в вуса: бреши, мовляв.

В хаті було дві пари пантів. А біля річки в траві — дві туші.

Дорогою, сміючись, Грицько розповідав беззлобно, як його сестра піддурила. Умовилися стріляти разом. Як стануть зручно, тоді й стріляти... А сама стрелила двічі, «на ходу»... Ну, а він уже пальнув у собачий слід.

Наталка щиро виправдувалась, що не втерпіла та що, «якби не стрелила,— було б гірше». І розповідала жваво, з захопленням, як все було. Григорій слухав, дивився на неї, і йому аж моторошно було трохи:

«Яка запальна! Хижа! Ні, не хижа,— дикунка. От. І в ній кров бурхає так, як і в кожній тварини тут, як у пантери, чи в рисі, чи в тигра».

Але це було хвилину. Дівчина якось урвала на півслові і далі йшла мовчки вже. Але задоволена, як переможниця.

Старий Сірко, перш ніж покинути солонець, пильно

оглянув його, висловив здогад, що було цю ніч там щонайменше чотири бики і стільки ж самиць.

Грицько й Наталка признались, що дійсно було аж чотири пантачі і три самиці. І ті, що втекли, були наче ліпші, але ці були ближче.

— Нічого, дітки. Добре! Дуже добре. Тепер пождем. А там Бог дасть, може, дощ. А там, може, й ще добудем що.

Золоті арабески

Зіпсувавши солонці, вони кілька днів не пантували. Але знайшли собі не менш цікаву розвагу: «лучили» рибу.

Вдень косили та гребли сіно, запасали на зимовий промисел, а вночі «лучили» рибу.

Спустили на воду байду. Приробили вилку і жаровню з товстого дроту, що валялась у хижі, до байди спереду.

На жаровню накладали сухих смоляних дров, хмизу, березової кори, ще й брали запас з собою в байду. Брали трохи гасу, ость, рушниці про всякий випадок, і втрьох — Грицько, Наталка й Григорій — рушали на річку.

Байда тихенько пливла за течією. На носі байди горіла яскрава ватра, — навколо від того було ще темніше, — так в темряві та тишині рухалися з дивним смолоскипом. Місцями, де було глибше і де риби було більше, — підкидали палива ще й бризкали гасом. Полум'я вибухало фейсверком, розсипаючи іскри.

Це були дивні ночі. Це була велика втіха для Наталки. А ще більша, може, для Григорія. Наталка більше була з остю і іншим не хотіла віддавати. Григорій охоче відмовлявся від своєї «черги» на її користь, мотивуючи тим, що в нього «руку крутить», — і мав з того вигоду. Він сидів на кермі і стернував тихенько дрючком і дивився на неї скільки хотів. Милувався. Впивався, п'янів від того споглядання. А вона не помічала. Занісши ость навідліг і зігнувшись, мов пантера, вдивлялась гострим бистрим зором у глибінь. Химерні блищики танцювали на її розчервонілому обличчі, повному невимовного захвату. Пасемко волосся тріпотіло і золотилось над бровами. Блискавичний удар — і Наталка тріумфує... Викидає в байду здоровенного та й мене або меншого харюзя. Вибирала все найбільшу і била влучно.

А Грицько пильнував вогню. Коли він хотів і собі взяти ость, вона його благала:

— Грицю, братику, хай я ще... Ось іще, іще трішки...

Нарешті передавала з жалем йому ость, заступала його коло вогню. Але не могла втерпіти і перехилилась слідом за братом, пильнуючи. Тоді Григорієві важко було держати байду рівно, але він напружував усі сили. Коли Грицько давав хука, Наталка хвилювалась. За другим разом — проганяла і заступала сама. Григорій радів з того, Спостерігав годинами. Гнучка, як вуж, граційна, як мавка, вона таїла в собі дивну силу, ця дівчина. Поєднання дівочої краси та чар з дикістю майже первісною, неприступною.

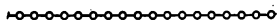
Ось зігнулась помалу і враз розігнулась, мов сталева пружина з дзвоном. Ость, пробивши рибу, черкала по кам'яному дну.

А раз помилилась і вгородила ость замість риби в пень. Довго вони крутились на однім місці заякорені, не можучи висмикнути ость. Деся заїло в сирому дереві. Наталка хвилювалась, гнівалась, хотіла тут же роздягатись і лізти в воду. Забула, з ким вона. А коли Григорій мовчки, спокійно поліз у воду, скинувши лише сорочку, вона якось слухняно поступилась йому в цьому. Ба, гукала на нього і командувала, — думала що то батько. Енергійно допомагала йому, вказувала, з якого боку краще йому підійти, тощо. А як Григорій, звільнивши ость, підвівся і зустрівся очима, Наталка вмить спалахнула, здивувалась. Почервоніла, зламала брови і відвернулась. Дивовижна, химерна дівчина!

То були дивні, чарівні ночі в казкових первісних пралісах, на бистрій мерехтливій воді, на чорній воді з золотими арабесками.

На світанку вони пхалися проти течії у три пари рук і причалювали біля хати. Мокрі, втомлені, закурені сажею, але щасливі.

Розділ сьомий

MEMENTO MORI

Над Голубою паддю, над горами ліловими, над буйними нетрями стояв сліпучий сонячний ранок, граючи всіма кольорами веселки. Мільярди перлин мерехтіли на всьому, випромінюючи маленькі сонця, розсипаючи спектри, на лапатім листі дубів і ліщини, на травах, на квітах, на тисячолітніх, укритих мохом пнях і колодах і на вершинах височенних кедрів та осик... Вони мерехтіли там особливо, як вогнисті краплини; часом одривалися нечутно і летіли вниз, блискаючи межі стовбурами і прошиваючи синій холод глибоких сутінок гущавини.

Буйна роса була на всьому, тяжіла гронами, згинаючи стеблини трав та одгортаючи пелюстки квітів. Було напрочуд тихо. Ні шелесне лист, ані ворухнеться травинка. Тільки веселкова мерехкотнява...

Наталка стояла на кладці з рушницею і, трохи зігнувшись, дивилась у воду нерухомо, — пильнувала та й мене, що від двох днів заволодів увагою цілої їхньої колонії і що його вони завзялися встерегти, змагаючись між собою. Здоровенний таймень. Він жив межі великими кам'яними брилами в водяній прірві і лише іноді показувався на чистих мілинах, бентежачи мисливські душі, але не давався ні на які хитрощі — зникав враз, як тільки тупне хтось на березі, ніби відчував небезпеку. Весь інтерес цього надзвичайного полювання полягав у тім, що тайменя тяжко було підстерегти, а ще тяжче було встрілити в воді: тільки пущена всторч куля могла досягти мети. Пущена ж під кутом куля тьохкала об воду, робила рикошет і дзижчала геть як несамовита, ніби від болю, що забила об воду. Та таймень не давався ані на постріл сторч, ані під кутом.

Наталка заповзялась на нього особливо — така вже вдача: як що заволоділо її серцем, то вже край. Тепер ось заволодів її серцем таймень... Стояла, як статуя, як нежива, і дивилась, не моргаючи, в глибінь. По обличчю, по очах їй бігали сонячні зайчики, ніби намагаючись її

розсмішити або зіпсувати полювання, — сміхотливі зайчики, віддзеркалені хвилями.

В такій же позі і теж з рушницею стояв Гриць на скелі, що випнулась далеко над водою.

Григорій, що облишив уже цю розвагу... Не тому, що до неї треба було китайського терпіння, а тому, що був такий чудесний веселковий ранок, а ще, може, тому, що в того дівчиська по очах і обличчі пустували надзвичайні сонячні зайчики, перекочуючись, мов плями живого срібла. Сидів собі отак на перекиненій байді посеред осяяного сонцем подвір'я, підставив під сонце розхристані груди і дивився на той цілий світ сліпучий. Тиша була на світі, і тиша була на серці, і мерехтіння-мерехтіння...

Чомусь згадувався Врубель з його веселковою палітрою. Царівна Лебідь... І той розбитий «Демон» з полама-ними крилами і печальними очима... Тільки ж ні! Нема того генія, щоб передав ось цю буйну симфонію блиску і спектрального шалу, і тієї радості — буйної радості життя й цвітіння, — ані отих невидимих крил у серці, що виростають... А надто ж того воскресіння, отого пришествя людини на цей світ, — і вже не в світ нудьги, бруталності і одчаю (те все зосталось позаду, як в тумані), а в світ веселкового саява, безмежного радісного спокою і щастя... Дивне почуття володіло ним. Воно ним володіло вже від багатьох днів, відколи він пірнув у цей первісний, незайманий, напівказковий світ і ставав помалу сам його часткою мимо своєї волі — часткою цього блиску, і шалу, і радісного спокою, і цілої цієї симфонії буття, що поза нею, здавалось, немає вже нічого іншого і ніколи не було. Почуття те дивне стосувалось минулого. Його не було. Так, було лише марево, був химерний сон. Туманна фікція, видимість світу. І він був там ще тоді, коли ще не народився на світ взагалі, коли ще не жив, як людина, а жив, як інша істота. Раптом!..

Що це?!. Далекий грім? Вітер?.. Знову...

Григорій схопився, відчувши, як в нім закалатало серце.

Вітер виростав в ураган з блискавичною швидкістю. І раптом скажено загриміло, заревло, аж по задвигтіла земля, пішов вітер по нетрях і по всій Голубій паді, з дерев посипались блискучі сонця — цілий зоряний дощ...

Потрясаючи землю, потрясаючи нетрі, низько над кедрами заклекотали машини — велетенські, чорні проти сонця, потворища.

Літаки!!.. Шість... вісім... вісім... чотиримоторових велетнів!

Собаки заскавуліли і кинулись врозтіч. Потім позбіглися на пагорбок і зчинили несамовиту гавкотняву. А Рушай сів на хвіст по-вовчому, підняв пащеку і тоскно завив.

Літаки прогрімili над табором і вже летіли низько над паддю, перехиляючись то на одно крило, то на друге. Щось, далебі, шукають... Вісім велетенських невиданих тут птиць пливли по блакитній долині, заглушаючи все своїм ревом, а під ними, по марях, по зелено-аво-синьому, сріблястому від роси килимові пливло вісім тіней: спершу — великих чорних... потім менших сизих... фіалково-синіх... синіх.. Пролетівши падь, літаки звернули упоперек і так само пішли низом, перехиляючись. Далі... Далі...

Приголомшений Григорій стояв посеред двору як вкопаний. Відчував, як у грудях сказано билося серце. Так, ніби його кинуте з височенної скелі на землю, в провалля. Змішане почуття тривоги, здивування, сказаного руху, неспокою... — ціла буря найдивовижніших почувань та асоціацій опанувала ним. Помалу буря уляглась, а нато-мість росло невиразне, бентежне передчуття чогось страшного. Вовчий інстинкт прокинувся, як у того Рушай, і відчував недобре.

Він тормосив чуба, хмурих брови і стояв так посеред двору, дивлячись в блакитний обрій, де в сонячній імлі зникли літаки. Мов загiпнотизований.

Навіть не бачив, як осторонь, оддалік стояла Наталка і широко розкритими очима дивилась на нього. Дивилась з тривогою, притиснувши руку до грудей.

Не літаки приголомшили те «дівчисько». Літаки її здивували, але й тільки. Ні, далебі, щось інше вразило її. Якийсь інстинктивний відрух, чи, може, страшний здогад, а чи десь незбагнений жах, — хтозна...

Вона дивилась на нахмурені Григорієві брови, на стиснені щелепи і намагалася рукою стримати серце.

А ранок стояв сонячний, мерехтливий, запишаний перлами і веселковими барвами. Усміхнений, золотий ранок.

Т у н г у з П я т р о Д я д о р о в

Того ж дня в обідню пору до табору завітав ще один несподіваний гість.

Саме збиралися обідати, як завалували собаки і кинулися в гущавину. Наталка спинила собак криком, — вони повернулися і полягали біля неї, гарчачи та наставивши вуха в нетрі, що вкривали схил сопки.

Там по крутому схилу, чіпляючись за кущі, спускалась людина. В хутрянім капелюсі, у ватяних штанах, в жупані з голої, обшворганої козулячої шкіри, підперезанім мотузкою; через плече набійниця, при поясі ніж, а рушницею обпирався, як палкою.

— Глянь! Глянь!..— здивувався старий Сірко.— Пятро!.. Дядоров! А бий тебе коза хвостом!

Гість виплутався з кущів і підійшов, розпливаючись в широку радісну посмішку цілим своїм квадратним, косооким обличчям. Присадкуватий і добродушний, він підійшов упевненою ходою, як додому, і далєбі щиро тішився.

— Зиздрасте...— тикав кожному свою шкарубату руку.

— Зидрасте, батіка! — і аж зажмурился від втіхи, коли старий Сірко дружньо обхопив його ручищами за плечі і потряс,— старі добрі друзі! «Це ж Пятро Дядор». Обернув тунгуза до хлопців: — Перший мисливець у цілому світі. Ну-ну, добрий гість!..

— Зиздрасте, Наталика... Здрасте...— коло Григорія тунгуз завагався і подивився запитливо на Сірка. Той підморгнув йому: «То теж наш!»

— Зиздрасте, капітана!..— подав він руку Григорієві. Григорій потис ту тунгузьку руку; вперше в житті він мав з тунгузами до діла, але потис приязно,— сподобалось йому те косооке і наївне дитяче обличчя. Лише здивувався, чого це він називає його «капітаном».

— Та то вони всіх так, кого вперше бачать і хто видається їм за начальника або взагалі за росіянина,— пояснив Сірко.

Тунгуз поставив гвинтівку до дерева і, обтираючи рясний піт з обличчя, сів на колоді. Оглядаючи всіх своїми косими, ніби попорорізуваними осокою, усміхненими очима, відсапувався. На голові йому цупке русяве волосся стояло їжаком, над верхньою губою кілька волосинок замість вусів, на підборідді так само кілька волосинок.

Далі, не кваплячись, витяг кисета і люльку, натоптав люльку махоркою і закурив, передаючи кисет гостинно іншим.

Сірко теж набив люльку.

— Ну, як же живеш, Пятро?! Розкажуй. Чого це ти никаєш? Чом не пантуєш?

Тунгуз, все обтираючи рясний піт, похитав головою і аж зажмурился очі:

— Іроплану їскаім!

Говорив він, як і всі тубільці, смішною, покаліченою російською мовою.

— Їроплану їскаїм,— повторив скрушно вже і важко віддихнув.

— Яку «їроплану»?!

— У п а л а.. Мало-мало літала і упала.. Їскаїм.

— Чого ж вона впала? Хай вона сказиться! Оттакої!

— Пороха мало... Порох горі — їроплана леті. Порох кончай — їроплана падай. Капут! Літала-літала і... «чш-ш-ші-к». — І аж показав захоплено рукою, як то вона «чш-ш-ші-к» — штопором вниз, і прицмокнув язиком.

— Коли ж вона впала і де?

— Десять-і день... — і безпорадно розвів руками, бо невідомо, де впала, і ніхто того не бачив. — Їскаїм.

— А чого ж це ти її їскаїш, хай вона згорить?

— Нада. Начальника много і шибко кричи. Шибко большой начальника...

І розказав Пятро, що хоч «їроплана» і не його, але він мусить шукати. Всі мусять шукати. Він обійшов уже сотні кілометрів за ці десять день, і все марно. А оце зайшов, мимо йдучи, у гості, провідати. «Як пантовка? Добре?..» І з жалем зітхав та хитав головою. Пропала його пантовка. Не можна. Шукати звеліли. І всі так. Багато людей отак никає, шукаючи ту загадкову «їроплану» по проваллях та по всіх нетрях на величезному просторі. І ніхто не бачив, як вона падала і де вона падала і навіть яка вона з себе є та «їроплана».

Підняли отак людей по всіх тайгових селищах і розігнали їх на всі боки — шукайте! — і, не знайшовши, не веліли вертатись.

— Так це ти так ніколи й додому не вернешся! — покепкував Сірко. — Хай їй біс, тій «їроплані»!

Тунгуз зітхнув і безпорадно розвів руками, мовляв: «Що ж» — і додав:

— Начальпіка велі... Шибко кричи. Шибко сердитий начальник. — Помовчав, прицмокнув язиком і похитав головою розпачливо: — Пропадай панти!

Йому співчували. Запрошували обідати, перепочити, заночувати. Тунгуз від усього відмовився. Посидів ще трохи. Потім попрощався, надів капелюха, взяв гвинтівку і, сховавши люльку, щез, як і прийшов. Пошелестів десь нетрями. Зник.

— От так... — Сірко помовчав і сердито сплюнув чи на ту «їроплану», чи на тих придуркуватих начальників, що «шибко кричи», і кивнув у той бік, де поплентався наївний лісовий чоловічок з дитячим обличчям:

— Золотий чоловік, пантовщик — яких мало! І от такий, можна сказати, хрест несе. Мало, що дав Бог жіноч-

ку, так ще й «іроплану» кинув. Що там за дурна «іроплана» і що там за дурні начальники!? — Сірко від усієї душі співчував тунгузові.

— Живе тим, що заповнює. Купу діток має та ще й жінку таку от... красуню. Московка там одна. Що гарна, то вже гарна, вража дочка, тільки ж і не дай Бог...

— Як же він таку жінку гарну доп'яв отакий-о красень? — поцікавився Григорій знічев'я, бо сам думав над тим, що то ж і ті літаки вранішні, далебі, теж за тією «іропланною» нищпорили. Авжеж. А на серці було якось зле. Відчував, що втікав він, утікав, але.. Все це десь за ним назирці посувається. — Як же він ту красуню доп'яв?

Питав знічев'я, так собі, і навіть і в голову не клав, як не клали й інші, що тая красуня ще десь так вплутається в їхнє життя.

— А так... — і розказав старий Сірко, як доп'яв цей Пятро Дядоров найпершу красуню серед усіх старовірів і скільки він з того лиха має. Бідолашний чоловік. Чоловік-дитина.

— Була, бач, така дівка, краля мальована, «Фійоною» звалась... А піди, Наталко, он буланий заплутався на долині.

— Та я, тату, і так знаю ту історію, — знизала плечима насмішкувато, одначе встала і пішла собі геть, гукнувши Заливая: — Будуть там усякі дурниці говорити... Ходім! — і подалась геть.

— ...Отож крутила з парубками... Поки накрутила... А цей помирав за нею, Богу на неї молився. Буває так. Ну й взяв за себе небогу. А вона ж як цариця, а він бач який. От і має! Це все одно, як спарувати козла з зозулею. І ні стиду в неї, ні сорому. Пятро, бач, «іроплану їскав», а жінка, либонь, десь «шибко» великого начальника гостить... Тьху!

Слухали, чи не йде ще хто.

В нетрях було спокійно і тихо. Хто б подумав, що по тому океану десь відбуваються великі події, що там нищпорить така сила людей і що десь там якась «іроплана» запалась.

Думалося, що в зв'язку з тією «іропланною» ще хтось завітає на Голубу падь, до їхнього табору. Або й ще щось трапиться. Григорій був нашорошений, хоч і не подавав виду.

Але ніхто не заходив більше і нічого не траплялось. Так і не трапилось. Врешті і те забулось. Потонуло в зеленому шумі, в сонячній повені, Зітерлось. Щезло.

Так щезають луни, перекочуючись горами і нетрями,

зникають десь там за паддю Голубою, замовкають. Так плине місяць вночі по хвилях, плюскотить і втікає десь за водою...

Час собі йшов замріяною ходою по безбережному зеленому океану, осяяний сонячним блиском, сповнений буйної, веселкової молодості, озвучений гомоном птахів і звірят, і шумом кедрів вгорі, і таємничим шепотом листу, завітчаний-закосичений цвітом.

Час ішов по нетрях, час ішов по жилах — рухав у них кров, змушував серце тремтіти так, як тремтить лист під промінням сонця в діамантових росинках...

То йшла молодість, і ні до кого їй нема ніякого діла. То йшло життя, тріумфуючи. Життя — як мерехтливий сонячний простір, як безмежна, завітчана падь Голуба.

Історична довідка

Якось два дні поспіль ішов дощ. Не дощ — злива африканська. Старий Сірко був у доброму настрої. Ще два дні перед тим він поглядав на небо, нюхав повітря, дослухався, як йому крутить у нозі, і підняв усіх несподівано на гарячу роботу — лагодити «заїздок», попросту сказати — тин через річку впоперек. Був він установлений на якорях-каменях, а з берегів міцно укріплений зв'язаними колодами, що простяглися через усю річку і що на них тин, власне, й тримався. А призначення того тину — ловити рибу. Посередині дірка, а над діркою ставиться величезну «морду», чи, як кажуть в Україні, вершу. Влітку ставлять її устеньком за течією, взимку — проти течії. Це тому, що влітку риба йде вгору на мілини, взимку спускається вниз на більшу глибину.

На більших річках і заїздки великі, і верші такі, що їх коловоротом викручують; напхається туди іноді з десятків пудів риби. Це все розповідав уривками старий Сірко, поки лагодили заїздок і приміряли нову «морду». Потім почепили «морду» на дереві: піде дощ — піде риба на теплу воду, тоді й мали її ставити.

І таки пішов дощ. Отже, точний Сірків барометр не помилився. І то за два-три дні вперед.

А як пішов дощ, — всі сиділи на ганку в святковому настрої і спостерігали, як важкі потоки з неба поливали дерева й кущі, прошивали їх наскрізь, аж збивали лист з осик і старі бирки з кедрів, а на паді клали траву покотом.

Дівчина — мрійний водоспад — вже не плакала, вже ридала, тужила, морем розливалась.

У річці ревла вода, піднімаючись дедалі вище; камені, що стирчали на ній зверху, щезали один по одному під водою.

Старий Сірко радів: Бог щастя післав. Змие землю, змие лист, змие сліди, — наведе новий лад. Пантуй, діду! Та й рибка попливе.

А часу вільного було мало. Та ці люди не вміють нудувати. Якщо вони можуть по півдобі сидіти, витріщивши очі, на однім місці нерухомо, то на ганку або в хаті сидіти під таку музику небесну — одна втіха. У молодих настрій був мрійний, сумовитий, хороший, а в старого ще й ліпший. А дощ! Аж пищить! Не пищить — на тисячу тонів заливається.

Спершу був громовий. Як мигоне, — покотить-покотить десь гуркотом та як ударить! Та як припустить лити! Аж земля двигтять.

Старий Сірко перехреститься та:

— Слава Богу, аби лиш не мимо. Оце десь розчахнуло когось, хто більше нагрівив.

Грім б'є, аж дим стелиться по Голубій паді.

Потім громовий перейшов у добрий, обложний. Лив рівно, шалено і сюрчав-шелестів, ніби безліч пасів оберталося на велетенській трансмісії.

Річка набубнявіла, кипіла, ворушилась крізь мережи-во — крізь водяну запсну, як у тумані.

— Коли б тільки заїздка не замчало де... — єдиний клопіт у Сірка. — Отакий дощ, дітки, я бачив ще в Індії. Давно колись, ще як молодим був...

І залитий хвилею спогадів, під монотонний акомпанемент дощу, старий Сірко розповідав про дивну мандрівку навколо світу, та про життя на Україні колись, та про дику землю, де вони потім висіли, куди їх закинула доля.

Напала на діда балакучка. І можна було б цілу книгу списати, надзвичайну книгу про те, як жили колись Сірки на Полтавщині, коло славного города Переяслава, — батьки Сіркові жили. Та як і діди, і прадіди ще жили — в Запоріжжі козакували, на Крим і в Туреччину ходили, в «ночвах» море перепливали, та страху усім наганяли, та ще й на галерах не раз бували і звідтіля утікали...

А потім і онуки на галерах попливли тим морем Чорним... Рідну землю покидали, уклін їй складали, береги сльозами поливали і довго-довго руками та шапками з моря Чорного махали, у краї чужі, далекі, за тридесять земель-морів, на край світу мандрували, щастя-долі шукали. Мимо берега турецького, ще й мимо Босфору пропливали, Царгород-Стамбул і всю Туреччину обминали,

де діди й прадіди на гаках та палях загибали, бо султанові страху нагнали... А потім якоюсь «канавою» в інше море вибирались і увесь світ кругом на обмин об'їздили. Коло Індії їх дощі обливали-мочили, біля Цейлону вітри пекли-сушили. В Бомбеї вони воду пили, в Сінгапурі сльози лили... Китай обминали,— на голому чердаку купою лежали, пальці гризли і сльозами запивали... Та віри в щастя своє щербате і в силу свою двожильну не теряли. Ні, ні!

Отак і пливли. Здорово мандрували.

І чого тільки, чого не надивились, не набачились!

А в край дикий, аж під Японію, як прибули та на землю як стали, то все його кляли-проклинали. Чи їли, чи спали,— все свій край далекий, ясний споминали.

Для початку з половини перемерли. А далі позивкали. А позивкали — то й зажили! Ого! Ще й як зажили!

Ось так...

Дід, правда, розповідав докладніше, але в цьому ж стилі,— задумливому. Ще й приправляв усе добрим гумором.

І слухали його дивну казку-бувальщину нове покоління славного роду Сіркового — Сірченко й Сірківна. Ще й нащадок гетьмана Дем'яна Многогрішного.

А дощ — аж сюрчить.

А над паддю Голубою вже небо виясняється.

Співуни

Іноді на дозвіллі Грицько з сестрою співали пісень, лежачи горілиць на березі. Григорій в цей час неодмінно був чимсь зайнятий: то байду смолив зі старим Сірком, то сидла лагодили, то ще що-небудь.

А брат з сестрою співали собі. Починали вони з:

За тучами, за хмарами
Сонечко не сходить...

У Наталки був хороший, сильний голос. Вона вела свою партію, як прошву золоту шила. Сміливо, щиро, як і все робила так. І аж луна котилася та завмирала ген десь на Голубій паді, і замовкали нетрі, коли вона виводила оте:

За лихими ворогами
Мій миленький не ходить...

«Чи відчуває вона серцем зміст тих слів? — думав Григорій,— Ні, ясно».

Проспівавши, мовчали. Потім Наталка зачинала свою улюблену:

Ой, летять-летять
Два соколи через сад...

Грицько вторив, і його лагідний тенор, як той сокіл, вився коло дівочого сестриноного голосу. Гарно.

Старий Сірко послухав-послухав, скрутно головою задоволено і сам підтягує.

А кінчали вони неодмінно піснею про мисливця. Це тутешня, зеленоклинська. І знаменита вона тим, що її тут співають усі і кожен по-своєму — українці, москалі, білоруси і навіть тунгузи. І у всіх вона виходить однаково гарно. Химерна пісня.

Співається в ній про мисливця-молодця, що ходив-бродив по лісах, на коні їхав тайгою та й побачив, як на траві спала красуня дивна. Та й як він з нею повівся по-лицарському. І мотив у ній особливий якийсь, своєрідний.

Співали її Грицько з Наталкою трохи жартівливо.

А як доходили до слів, як той стрілець

Задрижав, з коня упав.
— Боже мій, голубонько! —
Тихо проказав...

Наталка додавала:

— І Богу душу віддав.

І щиро дивувалась:

— А чого ж він з коня упав? І чого то він так задрижав, що аж гепнувся? Убився, мабуть, ажи?

Грицько сміявся, але пояснити не міг, чого то так, бо й сам не знав, як то можна з коня впасти, побачивши хоч і вродливу дівчину.

— Либонь, їздити не вмів або ж був випивший, — висловив здогад, пригадавши, як той придуркуватий і п'яний Радівон все їздив на коні задом наперед та все падав.

Заколот і капітуляція

Григорій носив у серці ту хворобу, що його напала, — кохання до химерної лісової дівчини Наталки — і боровся сам з собою. Кохав, але... здається, безнадійно. Отим-то й воював з тією хворобою з усією наполегливістю тверезого розуму. Він кликав його на допомогу, той тверезий розум, і всю свою міцну вдачу й учиняв сам над собою суд.

Розум повставав проти серця:

— Галло! Гей ти, дурний шматок м'язів! Що ти ще тут маєш говорити? Май глузд! Чи ти собі здаєш справу, хто ти і що ти? І чи ти ручиш за завтрашній день? І чи ти маєш право ставити на карту щастя інших?!. Галло, май совість! Егоїзм твій — то твоя приватна справа. Мовчи! Замри! І не надокучай мені, будь ласка, бо...

Серце утікало до водоспаду. Григорій ніс його туди і там просиджував цілими годинами. Як на суді. Тверезий розум — за прокурора. Та гай-гай... Хоч серце ніби й згоджується з тим, що каже розум, скоряється, але від того не перестає, задушене грубою силою, потихеньку квилити.

Борюкався сам з собою, не знав, як бути. Піти уторованим шляхом і добиватися приязні, залицятися, зваблювати, задурювати він не смів і не міг. Та й ба, всі засоби з випробуваного запасу всесвітніх залицяльників тут були б безсилі. Це не та людина, це щось інше. Відтоді, як він з першого ж дня опікся, він більше не насмілювався. Вона ж... Вона — так йому здавалось — навіть у голову собі не клала того, що з ним діялося. Вона — дитя ще незайманого спокою. Вона, здавалось, навіть не розуміла, що воно таке, те кохання. Та й потім — що він їй і хто він їй? І навіщо він їй? З його становищем він просто не мав права. Хто він? Вепр, що сховався в хащах від мисливців. Без права на життя, без паспорта. Вепр! Завтра його наслідять, і треба буде кидатись напропад, ламаючи куці головою. Або йти грудьми на видиму смерть. І якби дівчина відповіла на його почуття, то це було б велике нещастя для обох.

Отак він терпів. Але коли б йому запропонував хто покинути це все і піти геть, він не схотів би, та й навряд чи зміг би. Ні, свідомо не схотів би. Бо він був щасливий біля неї. Він відчував, як у нім кипіла і вирувала кров від самого звучання її голосу. Голос той відгукувався у нім дивним, багатим відгуком, з болем, з мукою. І це було щастя. Болюче, але велике, майже недосяжне для розуму щастя. І розум капітулював.

Слухаючи, як шумить водоспад, він пригадував його назву, пригадував чарівну легенду про дівчину-удегеєчку і кепкував похмуро сам із себе. «Отак би й тобі теж... Тільки якби ти став водоспадом, то не мрійна вода б лялалась, а, далебі, каміння падало б».

Спостерігаючи зовнішній світ, Григорій в цім намагався забути, особливо в години дозвілля. Мавши вроджений нахил до спостережень, виростаючи серед природи, він мав в тім велику втіху. Рослинний і тваринний світ цей ховав у собі багато такого цікавого, невичерпного, кожен день вражав все новими несподіванками. Особливо цікаво було спостерігати життя звірят і птахів. Григорій міг лежати, притаївшись десь межи колодами, годинами і дивитися, як під крутим берегом в кам'яних розсипах клопочеться горностаї — такий смішний в літнім убранні, рудувато-бурий, як старець, порівняно з пишним зимовим своїм строєм. Він вибігав з щілини десь і шнирив межи каміннями, ворожив щось біля купки наритої черв'яком землі, вилазив на коріння і бігав по нім сюди-туди. Щось він там господарював...

Григорій пригадував все, що знав колись з зоології, ботаніки та орнітології, і намагався знайти всьому пояснення, підвести під всі явища, а особливо під поведінку звірят та взаємини між ними достатньо законне обґрунтування. Пригадував теорію рефлексів Павлова і шукав у всьому закономірності та смислу.

Часом назирці йшов за козулею (сарною) з малим козенятком, стежив за ними геть цілі кілометри, посуваючись, мов тінь, од дерева до дерева, од куща до куща, намагаючись підглядіти, як те козеня почувається на цьому новому для себе світі. Особливо цікаво було, як те козеня натрапило на жабу і стало над нею, розкарячивши ноги; довго дивилось на неї здивовано, витріщивши свої наївні очі з довгими віями, такі, як часом бувають у гарної дівчини; далі не втерпіло і лизьнуло жабу язиком. Зовсім як мале дитя. Жаба підскочила, мов опечена, а козеня ще дужче! Почало високо стрибати на місці — чи від здивування, чи від шаленого ентузіазму...

А раз, никаючи отак далеко від заїмки, понад річкою, натрапив на слід полоза. Про цю велетенську гадюку з сім'ї давунів він багато читав і чув, але не бачив. А тут враз натрапив. Власне, натрапив на суху шкіру, так званий «виповзок», що лежала, як величезна панчоха, межи гіллячям. Сам полоз, очевидно, був десь поблизу. Це тут він, лияючи, скинув своє старе убрання, а сам, напевне, десь тут і живе, бо таку операцію він проробив рано по весні біля того місця, де зимував, тобто біля домівки. Зашаруділа трава і загойдалася в напрямку до річки.

Григорій кинувся назирці, намагаючись обійти... Щось шелеснуло і плюснулось в воді. Завмерло...

Обережно, тихесенько, щоб не злякати, розсунув кущі і перехилився.

І враз ніби його хто нагло вдарив під серце. Аж дух захопило. Захвилювався, розгубивсь...

...На камені, по тім боці, зігнувшись, як лозина, і мерехтячи на сонці голим тілом, стояла мавка і викручувала мокру косу... Вода плюскотіла, збігала срібним струмочком. Наталка! Гола і дивна, як мавка лісова. Вигиналась, сяяла блискучими росинками на тілі в сонячній купелі...

Григорій враз заплющив очі, круто повернув і — геть! Геть!.. Швиденько, як злодій, пішов. Ні, втік...

Боже мій! Як же це він так! А що, як вона бачила? Йолоп! Ідіот!

І довго блукав по околиці. У висках товклася кров, гуготіла. Блукав і не наважувався йти до табору. Аж поки не почали його кликати. Чути було й Наталчин голос. Приклавши руки до уст, вона змагалась з Грицьком, кричали вдвох — один грубо, друга — тоненько, насмішкувато:

— Інженере!!! Агов!

А як снідали, Григорій намагався не дивитись на Наталку, намагався зосередитись на їжі. Але ніяк не міг зосередитись. Дивився на руки, а в очах — мавка викручує косу і мерехтить... Насуплювався і не дивився туди, де була дівчина. Сидів, як на гарячому. А Наталка навпаки — весь час пильно поглядала на нього чистими очима. Аж якось зустрілися поглядами... Григорій почув, як у нього душа похолола; почервонів. Наталка подивилась якусь мить мовчки — і одвернулась.

Невже вона бачила?

Але ні. Не може бути! Очі в неї не такі. Чисті, задумливі і наче здивовані.

— Ти не хворий, синку? — спитав батько, помітивши, що Григорієві щось не теє.

— Ні, ні... то так... Згадалась дурниця одна...

— А ти не думай. Хай йому хрін. Хай Ленін думає.

— Та він же, тату, вмер давно, кажуть, і в мавзолеї лежить.

— Отож, що лежить. Йому тепер нічого робити, то хай лежить та й думає, бо є над чим.

Сміх.

Увечері того ж дня вони втрьох сиділи на колоді, що лежала через річку, як кладка, супроти хати. Григорій на прохання Грицькове похмуро розповідав про інші

краї, про інші ліси, про степи широкі, як море. Про весну з жайворонками, з солов'ями, з зозулями, з одудами та з безліччю інших співучих пташок. Про перепілок у пшеницях, про всяку всячину, що за нею так стужилося його серце, і жартома імітував пташиний спів.

То кував зозулею, та так, що аж старий Сірко вишов з хати, здивований. То бив перепелом, то одудом, а то вдавав соловейка. Трохи не так, але дуже подібно.

Наталка поглядала збоку, чудувалась, але не вірила, щоб так птахи співали. То чого ж вони тут не співають так? Лише — «чи пить, чи не пить?».

Грицько схопився і подався геть, щось згадавши. Григорій замовк. Враз почув себе безпомічним, залишившись на самоті з дівчиною... Слухав, як йому гуде в висках, а серце стукає, як колись уперше на велелюдній залі перед промовою. А коли обізвався, сам не впізнав свого голосу.

— Наталко,— мовив потиху.— Чого ти така?

Дівчина зиркнула спідлоба, ніби холодною водою облила.

— Яка ж я?

— Ніколи й не обізвешся до мене, все наче сердишся... Відчував, що говорив дурниці.

Вона не зразу відгукнулася на це — мовчала, спустивши очі. А потім обізвлася:

— Чого б же я сердилась? Ще що вигадай...

Сиділа, обіпершись рукою об колоду, і та її рука була близько від Григорія. Він обережно, ніби не навмисне, присунув свою руку.

— Ет! — скинулася дівчина нервово і відсмикнула руку. А потім скочила на ноги і швиденько пішла геть.

Коли вона зникла, Григорій пішов понад річкою, так, без мети. Потім заліз у воду, занурив голову... Хотів так себе заспокоїти.

В гирлі Мухені

Пантовий місяць кінчився. Пролетів, як день. Стали збиратись назад. Прощай, падь Голуба. Щастило нині, дай Боже й на той рік!

Сірко з Наталкою посідляли коні, нав'ючили, впакували панти і, доручивши все останнє хлопцям, поїхали.

А Грицько з Григорієм, діставши відповідний наказ, зробили спліток — невеликий пліт, поставили на нього чотири кадовби з солониною, прип'яли ззаду байду, напа-

кували її сіном, напнули зверху намети і попливли вниз річкою Мухенею.

По трьох добах безперервної плавної, після безлічі дрібних і більших пригод дістались до гирла. Там, де впадає Мухень в Амур, стояв заготівельний пункт «Дальзаготхутро».

Завідувач — рудий вусатий дядько на прізвище Мокієнко — забачив їх ще здалека, впізнав Грицька і вже скірився назустріч:

— А, будь ти турецький!.. А це хто?

— Брат у других, Григорій, — познайомив Грицько.

Більш Мокієнко і не розпитував. Тут не заведено дуже цікавитись, їм-бо, кінець кінцем, байдуже. Будь ти хоч султан турецький, аби путня людина.

Мокієнко був з людей старого гарту — гостинний і привітний, з чуттям власної гідності. Сірки були і не його контрагенти, однак Мокієнко, знавши добре Сірків (колись дружком був на весіллі), шанував їх і охоче взявся виконати доручення, допомогти.

Йому залишили м'ясо, щоб він повантажив його з першим черговим пароплавом угору, на Хабаровськ. Кадовби заднили. Мокієнко виніс чорнило та квач, і одразу ж замаркували вантаж — написали, куди, кому, що і від кого. Потім виписали ще й накладну, як належить, і заліпили в пакет, зазначивши в ній те саме, що на кадовбах, ще й інші подробиці. Це вже Мокієнко, — він був акуратний і хоч писав, як курка лапою, і не любив взагалі писати, та любив відвантажувати. А тут ще треба було прислужитись приятелеві.

Так хлопці виконали батькову умову з ОКДВА, відправили м'ясо.

— Блюхерові за гвинтовочку! — сміявся Гриць. — Мокієнко допильнує.

Сам він «висуванець» з мисливців і більш любив сам промишляти, аніж сидіти на цій «факторії».

В нього хлопці заночували. Мокієнчиха — літня жінка, привітна й весела — добре шанувала гостей. Та все розпитувала про домашнє. А їй, бач, нудно. Сини десь на пантовці, дочка у Владивостоці на курсах хутряного крамознавства. Мати показувала хлопцям, пишаючись, доччині фотокартки: весела, чорнява дівчина (в матір удалася), то в мисливськїм убранні, то в пишній оленячїй досї (виставила ніс і пряде очима), то в городськїму — панна хоч куди. Мати пишалась, а нишком витирала сльози:

— Боже, де той Владивосток! Мучиться дитина з тими науками.

Бурчала на «старого», що задумав «занапастити дитину».

Крім хлопців, на заготпункті ночували ще два цікавих типи. Цікаві тим, що були п'яні і все розповідали один одному (бо Моківкам давно вже набридло слухати), як вони вчора увечері стріляли і як їх ведмеді «мало не поїли». Один з них був голова гольдяцького мисливського колгоспу імені Хатаєвича, з р. Хунгарі, росіянин, на прізвище Судаков. Другий — з-за Амуру, з річки Анюй, — голова якоїсь сільради, Тищенко Макар, українець. Обидва дебели, міцно збиті, обидва «не любили випити», тільки один — Судаков — низенький, забайкалець з походження, другий — здоровенний амурець, лубенець з походження. Вони щирі приятелі, хоч розділяла їхні хати тут територія, на якій могла б вміститись ціла, скажім, Польща. Приятелі, бо й Судакову серед гольдів нудно, і Тищенкові на Анюї, де його держава (сільрада) простяглась на яких чотириста кілометрів, а в ній лиш двісті чоловіка підданців, і розкидані так, що дідько їх знайде, коли, скажім, треба край випити, — теж невесело.

Раді, що зустрілись, вони закубрячили. Але почали не тут. Вони, бач, ходили по нетрях і скрізь шукали літака. Такий наказ вийшов — усім шукати. А як то робота марудна (знайди його, де він упав у цій проклятій гущавині), то вони ходили і, де тільки були добрі люди, — там і пили медовуху або спирт. І хоч людей було рідко, зате пили подовгу, — пробували, в кого міцніша. Отак учора надудлились в кривого Терешка, вони... «ішли собі на смерканні і шукали літака».

— Коли гульк, — оповідав Тищенко, — стоять! Чорніють! Лишенько — ведмеді! Ми за бердани — і давай поливати. Били, били... таку стрілянину зчинили! А далі я й питаю: «Судаков, скільки дураков?» — «Два!» — каже Судаков. Бо ми ж тії пеньки так порешетили...

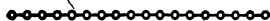
Судаков притакував п'яно головою:

— Верно, Макаруша!.. Ето і єсть головокруженіє. от успехов... Стрельньом-ка!

І вони «стріляли», черпаючи спирт просто з туязя.

Уранці хлопці вирушили назад, вгору по Мухені.

А діставшись до вершини, уже пішли пішки додому. Тією самою стежкою. Григорій прагнув скоріше додому.

ОСІНЬ У ТАЙЗІ

Коли досягає виноград

Непомітно минало літо. Промайнуло, як один погожий день, і надходила осінь. Золота осінь, коли досягає виноград у тайзі, коли набряклі червоним соком грона його обтяжують лози, випромінюючи сонце увібране в себе і відбите в блискучих росинках.

Після пантування хлопці пробули вдома лише п'ять днів, то й ті п'ять днів косили траву на старій пасіці, кілометрів за десять, «за харч», мовляв Грицько, кепкуючи. А накосившись доскочу, Грицько з Григорієм вибули вдвох на верхів'я річки Іман.

Старий з дочкою порався вдома на пасіці — брали мед. А потім зібрався взяти панти та й дещо зробити для осінньої й зимової «кампанії»: то умови поскладати, то взяти авансом шкіри, чобіт чи там ще чого. А хлопцям звелів з'їздити на Іман та й поробити все, що треба. А що треба, то вже Грицько знає.

За ці дні вдома Наталка ще більше наче зчужіла — сторонилась Григорія. Чи то зумисне, чи то так виходило, але все десь обминала і була якась задумана, сумна ніби. Тож Григорій зрадів нагоді помандрувати десь подалі. Хай, може, воно в нім уляжеться, лихо оте його, хвороба ота. А коли хлопці від'їхали, забравши з собою Нерпу з Рушаєм, Наталка стала ще сумніша. Іноді така сердита, що навіть на Заливая гнівалась. Заливай лишився вдома, хоч поривався був разом з іншими побігти, та господиня його не пустила.

А подеколи на неї несподівано находило, і вона дуріла чи пустувала, як мала дитина. Стрибала з Заливаєм на річці по камінцях, поки котресь не плюхалось у воду з усього розгону; гуляла з ним у палочки-стукалочки, а то й стрибали разом через високу лату наввипередки. Чисто дівча мале. Або ставала на колоду і, приклавши руки до вуст, викликала мавок у горах, дражнилась, — кричала дзвінко і дослухалась, як її голос повторювався безліч разів. Заливай і собі гавкав, а йому відповідало кільканадцять псів одразу. Здивований пес аж поривався туди, щиро переконаний, що це з ним перегавкується ціле собаче товариство.

А то десь зникала на цілого півдня — десь лежала чи блукала в лісі, а приходила з вогкими очима і тиха така, слухняна, лагідна.

Мати бачила все, дивилась на дочку пильно, зі смутком, але нічого не говорила. Розуміла — дівчина на порі, от і нудиться. Такий вік дівочий. Сама не знає, чого їй треба. Теж була такою.

А раз мати запропонувала їй:

— Може б, ти, доню, поїхала до тітки в Київ та погостила. (Така думка — там і хлопців, і дівчат доста, хай покрутяться межи людьми, подуріє). Пам'ятаєш, як ти їздила торік улітку, саме оце, як виноград достигав?

Наталка обійняла матір і засміялась:

— Ні, мамо! Чого я там не бачила? Я хочу бути коло вас.

— Відколи це ти стала такою мамійкою?

— Отак! Чого це думають всі, що я така сердита та негарна? Хіба я така, мамо?

— Та ні. Тільки ж і не мамійка ти.

— А от і мамійка! Мені іноді вас так шкода. От ми їздимо та й їздимо, а ви самі вдома. І скучаєте, ажи? Як і я іноді без вас...

— Дитино моя хороша, — раділа мати. — А може, таки поїхала б до тітки?

— Ні, ні, мамо! Ні, ой ні, ні!

І обіймала матір, і обертала навколо себе.

Весела робінзонада

А хлопці їхали собі на південь схилами Сіхоте-Аліня. Їхали довго (чотири дні), поки не прибули на місце. Крім рушниць, харчів тощо, мали при собі ще дві коси примкнуті.

Там, де в Іман впадає широка та буйна притока Араму, нижче річок Улахези та Санчихези, стояв на невеликім джерелі невеликий барак. Це давня Сіркова заїмка. Тут хлопці й отаборились. І жили собі безжурно, весело. Як два Робінзони. В тайзі була пустеля щодо людей, — на сотні кілометрів не було ніякого житла, хіба, може, де живий який манза-звіролов. Лише за сто кілометрів угору було селище старовірське, невелике, хат на десять, що звалось Диди. «Хто куди, а я в Диди» — жартував Грицько. А вниз — до самої залізниці майже, — пустеля, на цілих двісті кілометрів. Там, нижче на Імані, багато лісозаготівельних бараків, але влітку вони пустують, і лише

зимом набивається туди люду. Але то там. А тут і взимку пусто, лісозаготівлі сюди не доходять. Хіба тільки яка експедиція проїде вгору, або старовіри по льоду поїдуть вниз до міста Імана.

А нетрі тут первісні і незаймані, як, далєбі, ніби в цілому Зеленому Кліні. А рослинність як у субтропіках, думав Григорій, спостерігаючи флору. Він пригадував географічну карту, і виходило, що вони десь на рівні Сочі або Севастополя.

Отут і жили. Нікуди не квапились, пеклись на сонці, годували комарів та гнуса, ловили гачком рибу (для сміху), стріляли качок іноді для стрілецької вправи. Качок було тут чимало. Насідають рядочком на смужці ріні, межі бистрою водою та кущами, і пишаються. Котрі були ближче, хлопці не чіпали, не цікаво, котрі далеко, метрів за триста — чотириста, — стріляли «всидячку». Особливо цікава була качка, так звана к л о к т у ш а — японська качка, дивна своїм оперенням.

Так і жили, тіпились. А межі цими ділами так, для розваги, виконували батьків наказ, — косили сіно по сопках, по галявинах над Іманом і заготовляли с а м о л о в и, — пастки такі. А як у них календаря не було і поспішати було нікуди, бо в шию ніхто не гнав, то вони й не квапились. Накосившись або нагрібшись, сиділи вдома, проти сонця голяка і стругали химерні палички з зубчиками та плескаті кілочки з зарізами. В цілому два таких кілочки і прутик становили пристрій, т. зв. тунгузьку насторожку. Проста і воднораз так хитро придумана, що аж дивно. Склади два кілочки, поклади межі ними прутик з вирізами, а тоді підстав під колоду — колода, підперта цим пристроєм, стоїть і стоятиме хоч рік; та досить торкнути за прутик, як кілочки розпадаються і колода падає. Це тунгузька п л а ш к а. Зручна тим, що кілочків можна наробити цілий мішок і носити з собою, а колод уже в лісі досить. Яку хоч підпри, — і вже тобі самолов. Знай тільки, де поставити та як і чим нажити. А то ще є «кульомки», але їх треба робити на місці.. Це все для дрібного цінного хутряного звіра і такого, що рушницею в цім лісі його не добудеш, як от к о л о н о к, с о л о н г о й, куниця, харза (сестра куніці), горностай тощо. А заготовляють і кладуть на місце ці всі причандали заздалегідь, ще з літа або з ранньої осені, щоб вони там облежались, щоб набрали місцевого духу, щоб потім звірок не сахався, як самолов наставлять. Це все розповідав Грицько своєму помічникові, щоб знав, що й до чого.

Робота була не важка, харчі добрі, — тож хлопці жили собі, як на відпочинку. Дні спершу лічили, робили затіски, потім збилися і вирішили чинити за дідівським правилом — «врем'я само покаже» та «якось-то воно буде».

Настругавши паличок доста, щодня сіддали коні й їхали непрохідними нетрями, де сам дідько ногу зломить; у відповідних місцях вирубали метрові товсті колодки, розколювали їх і так клали, зверху клали набір паличок, а на дереві, поблизу, робили добру затіску. Так помалу зробили рейд кілометрів на сорок. І нарозтикали таких паличок та наробили затісок до лиха. Затіску од затіски видно. Оце й діло в них.

Так не огляділися, коли минув місяць — надійшла уже справжня осінь, з прозорим небом, з ранішніми морозами, з інеєм на травах, з павутинням на всьому. Достиг виноград і хлопці щодня набивали оскому так, що не могли нічого їсти.

Бог кохання

А в нетрях уже ревіли ізюбри. Надійшла золота пора — пора кохання. Могутній дивний бог вийшов на золоті, осяяні вечірнім сонцем бескеття, і в рожевій імлі надвечір'я оголосив її прихід — просурмив на всі чотири сторони і стоголосі луни рознесли той клич по всіх усядах: «Любіться! Шалійте! Божеволійте! Бийтеся за неї — за любов! Протинайте один одному груди! Ламайте кості, збивайте роги!.. І беріть, беріть тих мрійнооких самиць за правом сильного! Любітесь! Множтесь!.. Слава хоробрим! Слава сильним!»

І котились стоголосі луни, реготали потужно в нестяхі бескеття. Ревли ізюбри. Місячними вечорами, млосними ранками, тьманими, мрійними надвечірками. Шелестіли нетрі, тамували шалені вибухи нестримної жаги і охороняли бої лицарські та смертельні змагання за право на любов. І лиш рев котився далеко — десь з хряском билися вогненнозорі коханці і дивилися на них граційні самиці, чекаючи, поки проллється кров, і гордий, нетерпеливий, шалений від пристрасті переможець підійде без заперечень... Чекали й тремтіли, готові. Хвилювались.

По нетрях, по бескеттях ходив бог з золотою сурмою, бог кохання.

Затикав Григорій вуха, а бог сурмив, сурмив у них. Ранками і вечорами Григорій просиджував цілі години, впиваючись відголосками тієї стихії. Було йому тужно.

І кипіла в ньому кров. І хотілось йому стати і заревти, потрясаючи все, викликаючи свою долю до бою, і поламати її ребра, потоптати її ногами. В лютім нападі помсти розтрощити її...

Думи пливли, як плине вода в широкому Імані,— гомонить срібними голосочками, плюскотить, воркоче ніжно, вабить, вмовляє, кличе і утікає, ховається в імлі.

Над падами, над кряжами стеляться тумани, ніби там ходять дівчата і напинають намітки, хочуть затулити місцяцеві очі,— нехай не дивиться: гріх!

Давно було пора додому, і вони були б уже поїхали, бо, мабуть, батько бурчить уже там, та Григорія вкусила гадюка, як босі складали сіно,— тож вони мушили ще лікуватися. Грицько перелякався був, сам Григорій теж розгубивсь, але не показав цього. А вкусив щитомордник — страшна, отруйна гадюка. Перше, що Григорій зробив, це піймав щитомордника і розчавив його. А потім став випробовувати всі будь-коли чуті засоби — такі відомі серед усіх тих, кого гадюки ніколи не кусали. Перше — перев'язав ногу ремнем вище коліна так, що вона за яких п'ять хвилин геть посиніла, як печінка, аж Грицько перелякався, а з виразки виступила крапельинка крові. Потім на команду Грицько відкрив патрон і насипав на ранку цілий заряд пороху, але запалювати вагався (ану ж, як одірве геть ногу) і одмовляв від цієї, хоч і вірної, але тяжкої операції. Зійшлись на тім, що Григорій половину пороху струснув, а половину таки запалив. Йому і в очах потемніло від спалаху. Але нічого, не кричав, лише трохи зблід. Почекали трохи. Нога пухла далі й боліла, головне, від того, що набрякла від перев'язу. Не мавши засобів, Григорій, керований зухвалою, але глибокою вірою в те, що його ніщо не бере, не брало, то ж не візьме й тепер,— наклав на ногу компрес і розпустив ремінь. І клали сіно далі, але вже повзувались. До вечора нога так спухла, що Григорій не міг ходити.

Другого дня було гірше. Григорій блював, нічого не хотів їсти, але їв через силу. Грицько був в одчаї, вимагав негайно їхати, але Григорій заспокоював і тримався спокійно сам. Чотири дні воював організм з отрутою. Це була ціла трагедія для Грицька — спостерігати і не мати сили якось допомогти. Він висував силу проектів — їхати в Іман, їхати назад, з'їздити до Диди до знахарки — і хотів все негайно здійснювати, та товариш спокійно, але рішуче забороняв. Кепкував. Наказував. І Грицько, хлопець неабиякої крутої вдачі, скорявся. Упевненість і добрий настрій друга його заспокоювали. Кінчилось тим, що

Григорій був правий — ніякої халепи з ним не сталося. Ще чотири дні — і він цілком видужав.

Проте багато днів вони змарнували.

Коли вирве кров

Хлопці надумали були вже збиратися додому, як тут прибіг Заливай, а слідом за ним приїхала... Наталка. Кінь під нею був мокрий і аж тремтів, — тож гнала без сталого відпочинку, без зупинок, либонь. А сама... сама була спокійна. Побачила ще здалеку, що хлопці живісінькі, і була спокійна, весела. А до Григорія навіть байдужа. Не наблизалась до нього, уникала зустрічатися поглядами.

Іхавши назад, зупинились на Бікіні, там, де він, склавшись із безлічі струмочків, тік уже широченькою річкою. Тут стояв курінь. Тут днювали. Натрапили на барсовий слід і ходили полювати, залишивши усіх собак вдома. В гущавині на такому полюванні собаки зайві — заженуть десь, і не вглядиш. Думали так заскочити.

Довго нишпорили, але без наслідків. Так і облишили. Зате натрапили на цікавіше...

Уже сонце похилилось на захід і заходило надвечір'я, як вони сиділи потомлені на колоді в гущавині перед великою галявиною. Відпочивали. Сиділи мовчки. Десь далеко сурмив ізюбр, і луна котилася нетрами. Він починав з низької ноти і підносив її дедалі вище, до шаленого боевого реву-виклику. А у відповідь — тільки луни.

Григорій сидів поруч з Наталкою. У нім вибухло те, що він був приспав уже. Вибухло з дикою силою, заболіло, застогнало, та він сидів і мовчав. Слухав, як у скронях товчеться кров. А Наталка байдуже, зосереджено, замріяно майструвала щось із кори. Вправно. Мистецьки. «Почекайте, ось буде диво».

У неї була вже готова сурма — ріг з молоді кори, звинутої спіраллю, завдовжки з метр. Тоді зробила пищик, попробувала, застромивши його в дівочі губи, — «пищить», а тоді вправила в вузький край сурми. Приклала до уст і стала чекати задумано. А коли знову проревів далекий ізюбр, Наталка нахилилась і, підіймаючи сурму вгору, відтворила пристрасний, боевий ізюбриний рев. Шалений клич. Луни пішли вистрибом, покотились туди, на поклик. Артистична провокація!

Секунди бігли з дзвоном. І раптом пролунала відповідь... Знову виклик... Знову відповідь... Ближче... Ближче.

Розпалений бик гнав десь, забувши про всяку обережність, ламаючи хащі.

Мимоволі у кожного руки самі намацали зброю, підкоряючись стихійному, сліпому інстинктові мисливця. А Наталка викликала і за кожним разом тихше, віддаляючись. І вже чути було, як тріщало сучтя під ногами розпаленого рогатого лицаря. Тупіт... Ось він, близько, став десь, слухає. Чмихає...

Наталка мовчить, завмерши, мерехтить очима...

Раптом з другого боку, — і зовсім близько, — інший рев. Другий бик! Поспішав, видно, мовчки, до ревища двох.

Перший, зачувши, проревів так, що в Григорія і серце затремтіло. Не від страху, ні. Не від азарту, ні, — від почуття в тім реві сили, стихії, мужності розпаленого самця, що його пристрасть та ревності доводять до самозабуття, до божевілья.

Тріщання куців. Мить... І ось він на галявині. Близько, ступнів за сто лише. Став. Тремтить увесь. Послухав. Чмихнув і, нахиливши голову, прикрашену могутніми рогами, копнув землю, а тоді, видобуваючи десь з звірного серця спершу низьку ноту, підносить голову на витягнутій шиї і підносить ноту. Вище. Вище! Доводить її до найвищого напруження, викидаючи в небо все, що в нім вирує і кипить... І видно, як з розкритої пащі йому йде пара, мов дим, над червоними яснами. А око, налите кров'ю, мерехтить... В цю мить короткий рев, скоріше стогін, і на галявину виламується другий ізюбр. Став, пирскаючи, копає землю... Тремтять до бою один і другий. Почали сходитись.

Два демони, дві сили, — втілення цілого цього світу. Стали один проти одного, витягли вниз шиї, нагнувши голови — ріг проти рогу. Копають землю, аж вона летить геть, водять боками. Чмихають. Раптом зводяться цапки і б'ють один одного ногами з дяскотом, із стогоном... Одного такого удару досить, щоб пробити людину наскрізь.

Розходяться, копають землю і знов... Упираються рогами один в одного, аж лускіт іде.

Григорій припав до них очима, як і інші присутні. Не дихав. А два красені, два горді демони шаліли, стогнали в героїчних позах борців за любов, за самиць, за право володіти ними. Десь вони там стоять і дивляться... Григорій хвилювався. В ньому кипіла кров. Він зціпив зуби, сидючи біля дівчини, біля свого болю, біля своєї згуби.

Тут тремтлива дівоча рука схопила міцно його за лікоть, його наче вдарило струмом, — повернув голову... Але Наталка дивилась не на нього, вона аж нахилилась вперед, впинаючись блискучими очима в ізюбрів. А очі, очі!

Чи це вона йому звеліла натиском руки, чи це було

нагле, шалене почуття ревності, — він швидко підкинув рушницю і вистрілив, не здаючи собі справи.

Мов ударені блискавкою, ізюбри кинулись врозтіч. Один щез в хащах, а другий чкурнув просто на них. «Влучив» — майнуло Григорієві в голову. Ізюбр, мало не потоптавши, пролетів над ними, мов вітер, і подався хащами. Всі втрюх схопились і, як хорти, подались слідом. Гнали, пригинаючись до трави, опановані непереможним, диким інстинктом пращурів. На травинках де-не-де були краплі крові...

Довго тропили.

І догнали...

На марі, зав'язши по черево всіма чотирма ногами, лежала горда тварина, витягши по траві гарну, пишнорогу голову, і зрідка стогнала. Піднімала голову вгору, вгору на витягнутій шиї, хапала ніздрями повітря і знову клала її на траву із стогоном... І знову...

Григорія наче хто враз шеминув ножем у серце: «Ще ж ти! Ще ж ти так... Зацькований... Ось так...»

Зацькована, смертельно поранена тварина, не в силі видертися, в останній агонії піднімала голову високо і дивилась, дивилась здивованими вогкими очима на сонце... З ніздрів, разом з повітрям вилітали криваві росинки... А потім клала тую голову на траву із стогоном — «у-ф-ф!!»

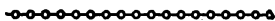
Григорій миттю підняв рушницю і вистрілив. Повернувся круто і пішов. Пішов. — «Ще не хватало, щоб тебе живцем вовки гризли». Бачив лише, як тварина, немов ударена громом, рвонулась, вихопилась із багна усіма чотирма ногами і впала набік нерухома.

— Куди ж ти? Куди ти?! — гукала до нього. Але він, не обертаючись, ішов далі. Навпростець. А в очах...

А в очах йому стояли сльози.

* * *

З того ізюбра, з ніжок, пізніше Наталка пошила собі у н т и, лапчаті. Чотирьох ніжок було мало — це лише на один унт, — але вона добавила ще чотири від тих, що були з пантування, і пошила. Розцяцькувала їх горностаєвими сніжинками, оторочила риссю. А наставку шовкову, чорну, вигаптувала жовтою і червоною заполочтю. Але ці ніжки були помітні серед інших, глянеш — одразу видно: то літні, а це осінні — «ревічні», з тієї пори, коли ізюбри дуріють з пристрасті... і гинуть.

ЗИМА

Перед великим полюванням

Пішли сніги. Вдарили морози. Тайга вбралась у нові шати. Осінь тут золота, але швидка, коротка. Уже в жовтні почалась зима. Зайшла пора білків'я — гаряча пора для мисливців — пора полювання на вивірку та на всякого хутряного звіра.

Коли б ішлося тільки про полювання та про екзотику, ми б тобі, читачу, розповіли, як мисливці наші здобували рисів, ловили колонків та солонгоїв, капканили вовків; розповіли б і про те, як вони стріляли вепрів. Але не про те мова йде. Скажемо тільки, що вони тим і були зайняті. Зразу, як пішла ходова вивірка, пішли за нею по нетрях і наші мисливці, здобуваючи в день то тридцять-сорок штук. Так днів п'ятнадцять навздогін. Зайшли грець його знає куди. А ходова вивірка — це та, що мандрує (мігрує) цілими арміями, з краю в край, шукаючи ліпших харчових баз, переходить рівнини, перепливає ріки — і йде, йде. І от в момент, коли вона дозріла хутром своїм, ідуть по неї мисливці.

Але й білкувавши і іншого звіра здобувавши, вони все чекали на момент — на справжнє полювання, на путне, на те, що стрясє всіма нервами, але й дає великий заробіток.

Відполювавши ходову вивірку, повернулись і кинули жереб, куди кому йти на місцеву та й на іншого звіра, — чи батькові з Наталкою на Голубу, а Грицькові з Григорієм на Бікін та Іман, чи навпаки. Хлопцям випало на Бікін та Іман.

З морозами та снігами і мисливці вбралися у нові шати. Уже не взували ічагів, а взували унти «половинчаті», а зверху ремузи — шкіряні холоші, напущені на унти і підперезані пасом, щоб не набивався в унти сніг. Поза тим одяг у них був майже літній, бо у важкій одежі по нетрях не ходитимеш, зіпрієш, хоч би й на п'ятидесятиступневому морозі. Лише возили з собою козляки, про всяк випадок: як де зупинятись ночувати — то одягати.

Григорій у мисливстві намагався забути про все — про свою дурну долю, про невідоме майбутнє; намагався не дивитися вперед, забувши про весь світ. Хай, все одно,

там нічого не видно. Ліпше не думати, жити, поки можна, дихати, дивитись на сонце, що сліпило геть, сяючи та мерехтячи в снігах, підставляти груди під вітер, слухати, як шумлять кедри верховіттям... Часто, заслухавшись того шепоту, тієї казки зимової та замилювавшись вивіркою, забував навіть, що йому саме в неї, в ту вивірку, треба стріляти. Вивірка з того мала користь — рятувалась від смерті.

Хлопцям у мисливстві спершу велось кепсько. Було багато снігу. І хоч на кедрах та ліщині було сила горіха, проте вивірки місцевої було мало. Ходова ж, пройшовши, не тільки не затрималась, а й потягла з собою десь навіть місцеву. Колонок зійшов десь з осені ще — в нетрях було мало миші, тож пішов десь на рівнину за нею. Де-не-де трапиться слідок — ніби хто потикав трьома пальцями, складеними пучкою, — ланцюжок на снігу — то нишпорив колонок. І то понад джерелами, де менше снігу. Але даремно старався з усіх сил Рушай відшукати його, — колонок гулькне під сніг і там ходить собі по дуплянках та по камінних розсипах.

На Імані хлопці попідіймали — тобто настановили — всі ті самолоти, що заготовили були з літа, і з тим пішли на Бікін, назад. Там — ліпше.

Старий Сірко з Наталкою повернулись на Бікін теж. Воно на Голубій було й нічого, та Наталка в одну душу — на Бікін та й на Бікін. І сниться їй той Бікін. Там, мовляв, ліпше. На Голубій вони трохи пополохали вепрів та закапканили три рисі. А одну Наталка піймала живцем.

Довго гнала вона її «взрячку» по снігу. Цілий день. Оце зажене на дерево, відійде і чекає, поки вона знову зстрибне на сніг, а тоді знову за нею... Поки не втомила остаточно. А далі навернула її на широку падь, дала їй вибігти на чисте, та як припустилась слідком на лижах, мов вітер. Не в спроможі втекти уже, — рись перекинулась на спину черевом вгору, випустила пазурі і зайняла так оборону. Наталка швидко скинула лижву з правої ноги і спокійно поставила ногу рисі на живіт. Нога взута в дебелий унт, а в середині ще й товста козуляча панчоха. Рись вхопилась мертвим похватом за унт, вгородила в лосину шкіру пазурі та так і залякла, не випускала. Ба, вона хоч і хотіла б випустити, то вже не змогла б. Ноги зімкнуто корчем од страху і люті, а пазурі в'їлись в шкіру, і їх годі вже було визволити так просто.

Та з тою рисою не повелось. Коли Наталка вже на таборі скидала унт разом з рисою, тая вража кішка хапнула її пащекою за ногу. Прокусити — не прокусила шкі-

ряну панчошу, але Наталка скрикнула від несподіванки. Налетів Заливай, як демон, і без ніякого попереднього слідства просто задавив тую рись, та й уже. Наталка і не шкодувала. Взагалі їй щось нічого не цікавило. Її тягло на Бікін.

А на Бікіні знайшли своїх, що вже були тут. Тут вони й полювали гуртом.

Було багато страшного. Було багато веселого. Було багато радості й сміху... Але хто про це знає! Наталка бавилась, як мала. Там, де треба було серйозності, вона дуріла. Псувала іноді полювання, але нітрохи тим не журилась. Вона була навіть смілива, як дитина, бо їй, либонь, невідоме було почуття страху. Лише Григорія вона боялась. Та він з тим звикся. Він і з того вже радів, що вона тут.

Ніколи не забути йому одного епізоду з цих днів, що був у нього з нею, з цією дикункою, зв'язаний.

Ціною дружби. «Злодюжка»

Якось пішов він білкувати з дубельтівкою. Далеко зайшов і ходив собі по кедрачах, задравши голову, непомітно заходив все далі й далі. Часто стояв і, замість стріляти, дивився, як вивірка порається з биркою... І згадував того бурундучка, що він його пограбував колись, як ще вперше опинився в тайзі. Як то він тепер поживає?.. А коли вже мав вертати, то було не рано, несподівано почув тріскотняву, якийсь підозрілий шелест. Глянув — на нього йшла ціла череда якихось тварин, нишпорила. Григорій хвилинку подумав, побачив височенний виворотень поблизу і вмить видряпався на нього. За хвилину те місце, де він щойно стояв, і навколо нього захопили вепри. Вони нишпорили під снігом, хрумкали, чавкотіли, розмелюючи щелепами кедрові бирки і вибираючи горіхи. До лиха їх! Тут були і невеликі підсвинки, і великі вепри. А один був здоровенний, як бугай, — ходив у центрі, а все менше сновигало навколо нього, він, як гора, межі всіх. Григорій збагнув, що це і є отой сікач — отаман вепрячий, що про них розповідають страшні речі. Тут лише він пошкодував, що опинився отак з дробовиком, а не з гвинтівкою. Стрельнути шротом — це тільки нашкодити. Вепр — не вивірка. А сікач, почувши людський дух, гуркав, злостився. Щетина на нім, як на їжакові, стоїть пилкою по хребті. Високий на ногах, грудастий, рилатий і сухозадий. Страшна потвора. Ікла підібгали верхню губу

й стирчали, мов ножі. Стрелити, щоб розігнати — не можна, бо сікача не злякаєш. Навпаки, він розлютиться, то певно геть увесь виворотень розтрясе. Шкоди ж йому від шроту — як від бузинової пукавки.

Проте вепр його не бачив, бо дуже для нього зави-соко.

Григорій був зодягнений зле для довгого сидіння на такому високому, почесному місці, а вепри не квапились. Чавкотили навколо: напали, бач, на великі поклади їжі. Ех, якби оце гвинтівка та Сірко з Сірченнятами, — було б діло! Сікач кілька разів підходив під виворотень, і Григорій відчував, як той виворотень схитується. Чухається, сатана! Почав падати сніг. Піднявся вітер.

Нарешті Григорієві урвався терпець, — прокляті чушки! Він спересердя вистрелив. І просто-таки сікачеві в морду. Така думка була: «Перелякаю, очі повибиваю». Постріл зробив належне враження: розлючений, ущипнутий шротинами вепр оскаженів, почув ворога, гуркнув і кинувся на виворотень... І він би той виворотень, мабуть, розкришив би, якби не сталася незрозуміла несподіванка...

Миттю весь табун і сікач вкупі кинулись навітки, затріщали по всім лісі і щезли, мов і не було їх.

«Тигр! Далебі так». — З Грицькових оповідань Григорій знав, що в цих краях за тутешніми законами слідом за вепрами неодмінно ходить тигр, — пасе їх і з того живе.

Така невиключена можливість — зустрітись з тигром, мавши дубельтівку в руках, була не зовсім приємною. І хоча знав і те, що кішка ця людини боїться та перша її ніколи не зачепить, але... ану ж, як він голодний.

Проте ніякого тигра не було, та й хіба тут углядиш що? Смеркало. Крутила веремія.

Мавши вибір між можливою смертю в звірячих пазурах і певною смертю на виворотні від холоду, Григорій почекав мить, послухав, а потім рішуче зліз і пішов.

Але куди йти? Сніг сипав такий, що нічого не видно. Вітер крутив віхолу. Темно... Тут тільки збагнув, яку зробив дурницю. В нього не тільки путньої зброї не було при собі, а й сірників. Отже, ніяк було й вогню розкласти. Якийсь час ішов з упертості. Але куди йшов, не знав. Опинившись в безнадійному становищі і знаючи, що зайшов далеко та що йому не виблукати вночі, вирішив чекати, поки вщухне віхола. А щоб не замерзнути — вирішив тупцювати навколо товстого дерева. Так він крутився довго. Разів кілька пробував запалити вогонь без

сірників — насмакав вати з куцини, понатикав її в патрони і стріляв... Так він розстріляв всі набої, а вогню не розпалив. Пройнята потом вата не тліє, клята, — покури-ть-покури-ть та й гасне.

Трохи перестало крутити. Тоді він пішов далі, поліз по снігу напропуд. Стомився. Веремія тим часом закрутила ще дужче. Тоді сів між кедрами і вирішив чекати ранку. Тримався з усіх сил, щоб не задрімати, бо знав, що тоді навряд вже чи вийде він переможцем в цьому дурному змаганні з стихією. Тримався, тримався... і задрімав. Власне, не задрімав, а сидів і думав про всяку всячину... Розбудив його сторонній дотик. Схаменувся — перед ним стояла якась тварина і лизькала його в ніс.

— Заливай!!!

Заливай радісно загавкав. По хвилі підійшла постать, вся біла, заліплена снігом, — десь брьохалась по пояс у снігах. Наталка! Важко дихала. Вибилась із сил.

— Живий? — спитала відсапуючись.

— Живий, — відгукнувся стримано.

Довго відсапувалась. Потім сказала сердито:

— Хто ж так ходить?!. От іще...

Більше вона нічого не сказала. Видно, що пройшла багато без зупинок, без лижв та в п'їтмі по нетрях. А веремія крутила.

Постояли якийсь час. Потім пішли. Довго борсались у снігу — і заблукали десь зовсім. Наталка зразу не послухала Заливая, що тяг у свій бік, — вона думала, що ліпше орієнтується, а тепер побачила, що сама збилась. Та сил уже не було. Треба чекати.

Натрапивши на якусь скелю в гущавині, Наталка вибрала затишне місце під густим дахом сплетеного і покритого снігом гілля. Тут було сухо і зовсім не було снігу, сухий густий мох, купа листя, бур'ян. Безсило опустилась на землю і сіла, притулившись спиною до пня. Григорій постояв і сів поруч. Заливай ліг у ногах. Вогню нічим було розпалити, бо у Наталки теж не було сірників (не здумала, як ішла), — то ж сиділи так...

Розвиднялось. Веремія уцухла. Вимучена дівчина спала сидючи. «Тож змучилась так!»

Тільки тут, тільки в нетрях, у цих жорстоких умовах в та справжня людська солідарність, що робить героїчні речі, як звичайні, як свій обов'язок, і ніхто ніколи не здумає назвати їх героїчними...

Дівчина у сні, не маючи сили тримати голову, обіперлась об щось (то були Григорієві груди, але звідки їй про це знати?) — і так спала. Як мале дитя у матері.

Сонна поворушилась, влаштувалась зручніше, мов на подушці. Спала солодко, звівши лице трохи вгору, втягнувши голову в плечі. А Григорій сидів і боявся рухнутись, боявся розбудити. Хай. Нехай спить.

Вже розвиднилось. Було тихо.

А дівчина щось марила у сні, посміхаючись. Якийсь дивний сон блукав під її повіками, ворухив бровою, розпалив і розімкнув трішечки гарячі уста... Григорій дивився на ті уста і боровся сам із собою. Йому хотілося поцілувати її. Нишком. Так, як мати цілує сонну дитину. Раз лише. Вона не почує. І він, як злодій, дослухаючись до її дихання, тихенько-тихенько поцілував... Раз лише.

Дівчина розплющила очі. Заморгала віями. Здивовано, потім злякано. Швидко відхилилась від грудей. Смішно, наївно, торкнула долонею за уста, що на них ще горів поцілунок... І враз спалахнула. До сліз.

Схопилась. Закрила лице руками. А тоді швидко повернулася і пішла. Подалась. Навіть вінчестер забула. Заливай слідом.

Збентежений, спійманий на злочинстві, приголомшений і засоромлений Григорій розгублено дивився їй услід. Кляв себе. Вперше побачив, скільки лиха може накоїти один поцілунок. «Йолоп, ай йолоп! Як брутально, як нахабно повівся він з цією гордою і чистою дівчиною! Але ж він не думав, що вона почує. Але ж від того ти не менший йолоп! Злодюжка».

Насупившись, Григорій сидів і не знав, чи йому йти, чи вже не йти. Потім таки зібрався і пішов, захопивши її вінчестер.

Ось і табір... Виявилось, що вони, хоч і багато вночі кружляли, проте замалим не потрапили, були зовсім близько від дому.

Григорій пройшов мимо, поставив тихенько вінчестер біля дерева і пішов собі... «Злодюжка!» Звернув убік і пішов.

Наталка, насуплена, чекала на краю галявини. Дивилась, не обертаючись, кудись просто себе... Ясно, їй незручно вертатись без зброї.

Поблукати трохи...

Повернувся до табору уже тоді, як здалеку почув дзвінкий Наталчин сміх, веселий, розкотистий. А вона дуріла, бавилася з Заливаєм. Химерна, незрозуміла дівчина!

Після цього наші ловці вирушили додому, щоб встигнути на кутю.

Ішли майже без зупинок день і ніч, і знову день і ніч.

— А вже ж Святвечір післязавтра,— лічив старий Сірко і хвилювався. Як то він загаявся так! Такого ще й не бувало. І квапився.

А сніги глибокі, а стежки непроторені, як не чхай — вище себе не скочиш.

Йшли не перепочиваючи: їли і спали на ходу і коні, і люди. Коли б крила — льотом полетіли б. А так — брьохались в снігах по вуха.

Сірко все рахував — знову і знову, намагаючись перехитрити себе і, здається, зовсім збився. Ні-таки,— вже сьогодні Святвечір! Так виходило. А додому ще далеко.

Синій-синій та холодний вечір застукав їх в дорозі, мокрих, як миші,— і від поту, і від наледів, куди вони потрапляли, ідучи рікою.

Замість додому, вийшли на якісь бараки у вершині одного з допливів Бікіна.

Старий Сірко здивувався, збентежився,— нові бараки! Аж куди посунули лісозаготівлі! Диви! Але ж це не ділянка Бікінського ліспромгоспу!

Коло бараків зупинились,— спочити трохи і посушитись, бо потрапили в наледь і помочили унти. Це дивна річ — на замерзлій річці при таких морозі намочити ноги, бродити по коліна в воді. Але буває, в цім краї все буває. При товщині криги в метр людина бродить по воді, як улітку. На перекатах вода промерзає до дна, горішня ж течія напирас, крига не витримує і репається,— вода іде поверху межи кригою і снігом, і горе тому, хто туди впшелепкається, як от наші звіролови. Та наші — люди бувалі. Траплялося ж, що люди й гинуть.

Отже, сушили швиденько унти та годували коней біля одного бараку. В бараці було повно людей — колгоспи відбували трудовов'язок на лісорозробках. А насупроти, через річку — був другий барак. Але там, кажуть,— репресовані, заслані сюди «з а к л ю ч о н і»...

Напоїли коней. Грицько з Наталкою підтягали поприги, прибирали овес, лаштувались далі. Небо було синє, холодне. Скелі стояли, як мури. Ліс занімів на холоді, чорнів нашорошено. А Григорій дивився на той бік. Його тягло туди. В присмерку було видно, як там — на тім боці — вештався хтось з відрами. В бараці горів вогонь, коло бараку щось пиляло дрова. Перестало. Хтось гукав:

— Аррлов!..

— Єсть, таваріщ карнач! Я слухаю.

— Скажі етім девкам... етім шлюхам, пускай живеї пілят, я жрать хачу!

— Єсть, таваріщ карнач! Ей, ви (гидка лайка)!.. ілі вас прігласіть?!

Пилка — чирги... чирги... Небо сине та холодне, і пустеля — пустеля.

І раптом на лютім морозі, підпихаючи тяжку, тугу пилку, зринає голос, зовсім молоденький, журливий дівочий голос, ніжний, степовий, як чайчине ячіння:

...Ой, куди ж, куди, куди

Я тепер попала,—

Замело й малі сліди

Там, де я ступала!..

Чайчине ячіння,— туга безмежная...

А другий голос, такий же юний і журливий, підтримує, горнеться в холоді до першого, як волошка до волюшки:

...Там, де я ступала,

Там, де я страждала...

Мати ж моя, мати ж моя,—

Я ж тепер пропала!..

— Адставіть песні!!

І клац-клац закривкою.

Григорій ніколи не лаявся брутально, але тут не витримав. Хай же Бог простить — сьогодні ж Святвечір!

«Боже мій, Боже! Та чи Ти ж є на небі?! Чи Тебе шукати та на прою викликати, Боже? Куди ж Ти ди-вишся?!»

А небо сине-сине. Байдуже. А сопки та кряжі понурі, як мури непрохідні. А нетрі безмежні та чужі, по пояс снігом заметені, непролазні. Та ні доріг, та ні стежок... Та ні рідні, та ні вісток...

З тяжким серцем рушав Григорій з цього місця. Ноги стали, як свинцем налиті, а чи то в землю вкопані. Здавалось — він не зрушить їх. Стояв і дивився туди, підсвідомо то знімав гвинтівку, то чіпляв її знову... Вже все було готове до вимаршу, а він не рухався,— мов загіпно-тизований, дивився на той бік, у темряву. І ніхто не знав, що відбувалося в нім. Наталчин голос вернув його до дійсності:

— Ну ж!.. — Вона стояла напроти нього і промовила те «ну ж» сердито, а очі заплавили їй при зорях іншим, підозрілим блиском.— От іще!.. Гукай його...

Рушили. Зажебонів, зачиргикав сніг під копитами. Григорій плентався ззаду, а його переслідувало чиргикан-

ня пилки та чайчине ячіння, переслідувало довго в тім безконечнім скрипінні снігу.

Не то від того ячіння утікали, не то когось доганяли, — либонь вчорашній день доганяли, ні, Святвечір, — гнались Сірки без віддиху... І догнали!

Буває так, що можна вчорашній день догнати. Але це буває лише в таких нетрищах, де немає календарів, де людина зрештою сама календар встановлює по своїй здібності та й з konieczності, де година чи день не відіграв ніякої ролі, де більше аніж деінде пасує ота примовка: «Все ніщо в порівнянні з вічністю!»

Старий Сірко, далебі, обчислився. Вони додому прийшли-таки на Святвечір, бо прийшли саме на кутю і на святвечорове поготівля. А може, то стара Сірчиха обчислилася. А може, й ніхто не обчислився, бо ніхто не годен того перевірити тут.

В кожному разі вони не спізналися і прийшли додому саме якраз.

Дома їх чекала гаряче напалена лазня — по-чорному, в хаті кутя на покуті у вівсяному кулі, мрійна лампадка під образами, застелений скатертиною стіл, тиша святвечорова. Як у дитинстві Григорієвому.

Спершу вони втрюх парилися в лазні — два Грицьки з батьком. Здорово! Так, як тільки тут уміють паритись. Григорій нащо вже дебелий, але не міг витримати того, що виробляли Гриць з старим Сірком.

Вони пороздягалися ще в хаті, забрали березові віники, мило й мочалку — і так, в самих валянках та дохах наопашки, пішли крізь 50-ступневий мороз до лазні. А лазня була від хати метрів за 150, над замерзлою річкою. Така собі комірчина, а посередині піч з дикого каменю, а в ній — казан. Попри стіну широка полиця вгорі.

Розпечене каміння дихало вогнем. Старий Сірко з сином взялися з ентузіазмом до процедури, яка для європейця може видатись лютим катуванням, інквізицією. Вони лили воду на розпечене каміння і такої пари напустили, що не продишнеш. І в тій задушливій парі сперш обливалися нестерпно гарячою водою. А тоді залазили під стелю на полицю і перічили один одного березовими віниками, перічили люто. Обливались крижаною водою, а тоді знову майже окропом. Терли шкіру мочалками, як наждаком, — дерли її. І знову перічили віниками. А тоді з гиком червоні вибігали на сніг і в сумерку качалися по снігу, гуляли в сніжки, як дітлахи, — батько з сином! І знову залазили на полицю та додавали березової каші. Отак баняться!!!

Григорій дивився на них і сміявся:

— Нічого, звикну й я до цього.

А тим часом він і так добре побанився, не вдаючись до тієї страшної езекуції, і почувався так, ніби змив усі гріхи з себе. Все змив.

Не зміг тільки однієї речі змити — бо то було на серці: поцілунку отого свого злодійського. Та ще не зміг змити отого: «Ой, куди, куди, куди я тепер попала...» ячіння чайчиного і туги від нього на серці глибокої.

Святкували Різдво. Сірки святкували його, як з діда-прадіда велось: з кутею на Святвечір і з усім тим зворушливим і романтичним ритуалом, що такий пам'ятний Григорієві з дитинства. З віршуванням, з колядками.

Рано-вранці, ще вдосвіта, щось застукало в двері.

— Пустить віршувати! — почулось з сіней.

Мати озвалась від печі:

— Ідіть.

Двері відчинилися, і до хати увійшов святково виражений віршовник. Скинув шапку, пригладив рукою волосся і почав старовинно-старовинної, такої, що Григорій ніколи й не чув, віршівки, мистецьки складеної:

— Христос народився, щоб мир звеселився. Після Адамового гріха родився в Віфлеємі, та в стайні, не в домі, — от дивина яка! Зірка ясененька, гарна, кругленька, прикотилась аж над Віфлєєм, там стала, де вже сама знала — освітила всю стайню кругом. Пастушки з степу прибігли к вертепу, ще й по ягнятку принесли, — на дудочки грали, поздоровляли та й знов до отари пішли. А янголи святії, крилатії, чуднії та так же лепсько співали, що ми родились та й поженились, а далєбі, ще й не чували. Віл та осел стояли краї ясел, — отже, й вони Христа впізнали, ще й на колінка впали — і дишуть на нього, бо знають, на кого. А триї царі принесли Христу дари із Востока, — тут їх поклали ще й поздоровляли по-письменськи звисока: «Будь ласка, благослови-таки й нас, щоб жито родило, а війни ніколи не було, щоб ми таки пожили всмак». Іцько старенький був їм раденький, прийняв гостинця: «Сідайте Ви в нас, почастуєм ми вас, чим Бог нам дав». Зараз же як підсулив: по кухлику варенухи, по каганчику сивухи... Царі як хлиснули, та сидя й поснули. Ангол Божий, святий, гожий, вві сні царям шепнув: «Гей додому махайте та Грода обминайте, бо ви вчора у нього були і слово йому дали — ще раз побувати і всії новини переказати». Царі схопились, перехрестились, наліво повернули та й додому чкурнули...»

Так віршував старий Сірко. І треба сказати, що Григорій слухав його з величезним дивом. Багато він чув віршівок, багато сам знав, але такої зроду не чув. Аж потім Григорій удень вивчив її, ту віршівку, всю, особливо йому сподобався кінець її, приперчений добрим народним гумором, про те, як Бог покарав Ірода за те, що він маленьких дітей повбивав:

«...Бог посилав пару, на Ірода всю кару за дитячу не повинну кров. Його дуже мутило, коло серця нудило, коло очей позеленіло, попід носом почорніло, немов у пса під хвостом, щоб не ганявся за Христом. Диявольський гайдамака не схотів хліба їсти — пропав безвісти, немов у ярмарку собака...»

Віршував сам дід Сірко. А що ж робити, як нікому віршувати? Не ведмедям же це робити? А без цього Різдво — не Різдво.

По тому Сірки один одного поздоровляли... Тоді сідали до столу — пили, гуляли... Потім відпочивали... А вже в обід добре гуляли, як належить. Скільки тії наливки та медової попили!

А увечері приходили колядники: Наталка, в гарному дівочому убранні, якого ще не бачив Григорій у неї, закосичена, ще й, ба, на шиї намисто й дукачі, над чолом волосся перетяте блакитною стрічкою; Грицько у своїй святковій парубоцькій одежі; а назверх у обох накинені оленячі дохи наопашки. Постукали. Увійшли в блискітках снігу...

Колядували. Почали вдвох, а кінчили всі гуртом, бо такі цілий день пили добре. Навіть Наталка, що ніколи горілки в рот не брала, сьогодні випила аж три чарки: за матір, за батька і за всіх, — і була рожева, як маків цвіт.

Григорій теж колядував. Співав. Почав свята весело, та...

Помалу напосілася туга. Чорна туга. Чи то від горілки, чи від чого іншого, — ніби хто враз чорну заслону опустил. Страшна туга взяла серце як у лещата...

Ще там, у тайзі, якось забував про все. А тут, в цім святковім дозвіллі, звільнена думка почала бунтуватись і так само почало бунтуватись серце, мов в залізнім капкані заціпнуте. Він не знав, де і до чого себе прикласти і де тую тугу втопити, і що з тією головою зробити, — відчував, як на карку тій голові мулько.

На полювання б знову, чи що! Досить цих свят! Або й ще куди... Він би вже тепер з цілковитою апатією і байдужістю поліз до самого пекла, його тягло туди. В щастя своє він уже не вірив, — все життя йому — нині, завтра

і на майбутнє — поламане і попсоване непоправно, його вовче життя... Не поламана лишилась тільки воля та жадоба щастя, але гай-гай — в тім-то вся й колізія: між жадобою та неможливістю.

Чимраз, то більше, а особливо тепер, його поривало вийти дерзко назустріч всьому тому темному своєму невідомому, — вийти просто грудьми, і чорт по ньому по всьому!

Можливо, тому зрадів, коли Гриць почав збиратись до Хабаровська, — взяла охота зробити зухвалий рейд, — побавитись з долею в піжмурки.

Розділ десятий

Рейд на Хабаровськ

На третій день свят Гриць з Григорієм вирушили до Хабаровська.

«Хутрину поздавати, договори (контракти) поновити на 1-й квартал, боєначиння набрати — воно здасться! А головне з тією охотінспекцією дозволи на нарізну зброю оформити наново, і найперше — на трилінійну гвинтівку...» — все це мав проробити Гриць за батьківською інструкцією, а Григорій напросився за помічника, — йому страшенно кортіло, його тягло глянути на той заборонений для нього світ. Що там робиться?!. Знав, що небезпечно, але те його й вабило. — пограти в піжмурки. Вабило кинути дерзкий виклик самій своїй долі, переверить її. Або-або...

Власне, двох «або» не могло бути. Було лише одне «або», після якого йшла чорна порожнеча. Знав це.

І воно замалим так і не вийшло...

Два Грицьки посідали коні — гнідого й буланого, — приторочили мішки з хутором, з вівсом для коней, та рюкзак з їжею для себе і вибралися.

«Як на сватання», — кепкувала Наталка, поглядаючи на хлопців заздрісно, що дійсно вибралися ніби на сватання чи на зльоти десь до царівни щонайменше, — таких два соколи, таких два пишних королевичі: в гаптованих лапчатих унтах, що являли собою своєрідне чудо мистецтва, в добрій новенькій мисливській своїй уніформі, гаптованій і оздобленій по-тубільному, підперезані набійни-

цями, а назверх — пишні оленьчі дохи до п'ят з величезними одкладними ковнірами; на головах козулячі папахи. Бронзові обличчя, засмалені вітром, сліпучим сонцем і морозами, були ніби вирізьблені за ідеальною моделлю мужеської краси вправним майстром з суворого металу — наснажені життям, силою. Один похмурий, а один веселий, — але обидва красені, ніби від одної мами.

Два молодих королевичі, два богатирі...

«Два ведмеді!»

Перекинули рушниці по-козацькому через плечі, скочили на коней — і гайда.

Тільки й бачили...

До залізниці — до станції Лазо — їхали верхи. Їхали засніженими нетрями, через сопки та голі паді, навпростець, по хащах та бур'янищах. А їдучи, знічев'я стріляли по тих бур'янищах фазанів та тетеруків, стріляли просто з сідла влет, — вони вилітали часто з-під кінських ніг зі снігу, де ховалися від морозу. То є спосіб рятуватися від холоду, що до нього вдається тут все живе, включно і до людей, — ховатися в сніг.

В деяких місцях тетеруків, а особливо фазанів, було до гибелі! Цей представник субтропічної орнітофауни — фазан — дивно пристосувався до цього суворого краю: — жив тут, множився і розкошував улітку в цих буйних хащах та й лишався на зиму добровільно великими масами, навчившись переборювати п'ятдесятиступневий холод. Ну, а тетерук — тому і Бог велів, бо це його стихія, для якої він сотворений спеціально, далебі.

То була для хлопців цікава розвага.

— Набоїв не шкодувати, — радив Гриць, повторюючи важно, сам того не знаючи, фразу одного російського імператора. Радив, бо для чогось йому треба було тії дичини.

Особливо цікаво було стріляти фазанів. Причім хлопці стріляли на вибір — тільки півнів! Вилетівши несподівано зі снігу з криком, такий пишнобарвний півень сюрчав зразу по прямій вгору, як веретено, — летів так вгору метрів з 30. А тоді робив кут — і мчав повздовж. При таких його маневрі його дуже тяжко було застрелити. Але саме тим було й цікаво. Пишнопері півні, збиті в найнесподіванішу для них хвилину, летіли назад в сніг, розсипаючи кольорове пір'я.

Так вони їхали і помежи ділом полювали, розважались.

До Лазо їхали три дні, а фазанів та тетеруків настріляли цілий оберемок — десятків зо два. Позв'язували їх голова до голови і так пугами почіпляли до сідел.

Кілометрів за п'ять перед Лазо заїхали на заїмку до Сіркового знайомого мандзи Кім-Гі-Суна і подарували йому всіх тих фазанів та тетеруків гамузом — празниково, — і стали в нього табором. Тут вони залишили коні, зброю і зайві речі...

Кім-Гі-Сун був добрий і давній знайомий родини Сірків. В нього вони з давен-давен зупинялися завжди, виїжджаючи в світ, до міста, — чи то на південь, чи то на північ. Тут вони мали свій пункт, так би мовити — базу.

Гостинний і привітний, як і всі тубільці, Кім-Гі-Сун був особливо гостинний до Сірків. Вони були завжди бажаними гостями. Мабуть, у відплату за їхню щедрість і гостинність, що відтак викликав Схід на змагання.

Тут хлопці заночували. Увечорі загуляли з Кім-Гі-Сун, — гостили його у нього ж, — напували його горілкою, та медовухою, та частували всякими витребеньками різдвяними (з тієї торби, що напхала мати з Наталкою, пам'ятаючи й про цього доброго Кім-Гі-Суна).

І так його начастували, що вже й полягали спати, а він ще сидів на своєму кані (підлога така опалювана, кам'яна) та співав своїм диким фальцетом: «Розпрягайте, хлопці, коні...» — єдиної «рюської» пісні, яку він умів добре співати, навчившись її від червоноармійців на маньчжурському кордоні, і найпоширенішої в цілім цім Далекосхіднім краї.

Григорій слухав той спів з неабияким зачудуванням. Кім-Гі-Сун навіть не запідозрював, яке надзвичайне, яке колосальне враження той його п'яний ще й фальцетовий спів справляє, яку силу думок він родить... Тільки в устах чужинця, та ще такого далекого, дикого азіата, рідна пісня набуває враз якогось виїмкового значіння і зми-слу.

Смішний, веселий і наївний Кім-Гі-Сун!

Тут вони залишили коней і далі вже мандрували поїздом. Тут-бо починався світ цивілізації, світ техніки, електрики і радіо, світ «соцбудівництва», словом — світ «заключительної фази побудови соціалізму в одній країні».

ЕКСПРЕС, «який возит дрова і лес»

Гриць їздив не вперше в цивілізований той світ, але все почувався трохи безпорадно. Не так, як вдома, в нетрях. Через те мусив взяти на себе ініціативу Григорій, інакше-бо вони з цієї станції не виїдуть. Пройшов експрес «И-1» Негорелов — Владивосток, і поштовий «И-41» — Владивосток — Москва, а виїхати годі. Місцевих

поїздів в цім благословеннім краю ніби й немає, всі далекого маршруту, а на них квитки лише по броні, тобто різним відповідальним відрядженням і так, своїм — по благу. А так як наші обидва Грицьки були не «відповідальні» і не «свої», то сісти їм на поїзд було неможливо.

Таких «невідповідальних» було багато, і всі вони вирішили чекати на якийсь свій експрес, напівреальний, напівфантастичний, «ЕКСПРЕС, КОТОРИЙ ВОЗИТ ДРОВА І ЛЕС», — як жартував хтось весело і водночас саркастично.

Так, бач, звався знаменитий і виїмковий в своєму роді особливий поїзд «Нумер 97» — Владивосток — Москва. Щось подібне може існувати лише тут — в цій країні соціалізму, і то тільки для цього краю і для всіх йому подібних околиць «необ'ятної многонаціональної Родіни»:

Нарешті під вечір надійшов цей знаменитий на цілий ДВК, Східний і Західний Сибір і на цілий СРСР «експрес».

Він підійшов у сутінках, темний зсередини і чорний зокола, — підійшов тяжко, простуджено кашляючи, і став.

Довжелезний — вагонів на 50. Половина вагонів товарних, а половина поштових — всі ж вони несли функцію пасажирських. Ніяких дров він не возив. Вся та валка вагонів була натоптана пасажиром до одказу, так що людські руки і голови, навіть ноги випиналися з вікон і з тамбурів. Темний і неосвітлений, «експрес» той гомонів, ні, гудів, як вулик, — зойкав, співав, кашляв простуджено, матюкався віртуозно й розпачливо, лементував дитячим плачем...

Е к с п р е с !.. Не експрес, а ціла республіка на колесах.

Григорій і Гриць брали його штурмом. Бо інакше годі було вдертися до його нутра. Все, що було в поїзді, одчайдушно репетувало, не пускало нікого більше, люто-прелюто матюкаючись. Все, що було зовні, наступало, як на фортецю, ще лютіше матюкаючись та пускаючи всю силу та весь сприт в рух. Було таке враження, що то люди спеціально вибрали собі таку розвагу, щоб грітися на скажену холоді.

— За мною! — спокійно скомандував Григорій Грицеві, відчувши враз, що потрапив в рідну стихію, в так добре знану здавна і звичну ситуацію, та й, пригадавши всі, так колись добре засвоєні правила й норми поведінки в цім світі цивілізації шостої частини земної кулі, пригадав всі властивості тієї цивілізації, не знавши яких, пропадеш ні за понюшку тютюну.

— За мною, разом!!.

І на цю команду, напруживши свою молодечу, можна сказати, волячу силу, вони, а за ними, як за тараном, і ще ціла група — вдерлися з тяжким боем до вагона. Можна сказати, по головах вдерлися. Ті, що вдерлися з їхньою поміччю — кілька осіб — враз почали скажено лаятись. Але вже не на тих, що у вагоні, а на тих, що напірали зовні, — не пускаючи їх, обкладали їх божевільною матюкнею, як розпеченою смолою, з усіх боків — згори, знизу, і вздовж, і впоперек... Оригінальні звичаї! Дивні звичаї!

А ще дивніший цей поїзд. На нього не треба було ані броні, ані квитків. Теоретично квитки існували, практично ж — то було не до переведення, і їх ніхто й піколи не брав. Хто хотів, той і їхав. І куди хотів, туди й їхав. Але не бравши квитків, ніхто не міг і претензій будь-яких мати щодо їзди, — поїзд ішов, як йому здумається: хотів — їхав, хотів — стояв годинами чи то на станції, і чи то просто посеред дороги чи десь у тупику. Отже, квитки існували тільки в теорії, так само, як і перевірка квитків у цім «експресі» можлива була лише в теорії. Квитки були обов'язкові лише для тих, хто сідав з місця, цебто у Владивостоці. Далі ж — далі йшло дуже просто. Трудність вся полягала лише в тім, щоб сісти.

Сівши ж, можна бути певним, що ніхто не потурбує і не поцікавиться, чи є у вас квиток. Поїзд бо так набитий людьми — і то завжди, — що далєбі жодному кондукторові і жодному контролерові за всю його історію не пощастило ще пройти його від паротягу і... бодай до третини ешелону.

У вагоні, куди всіли наші хлопці, було ідеально тісно і поночі, стояв густий гамір, ще густіший сморід і вже зовсім нестерпно густий дим від махорки. Хлопці потрохи оговтались і втиснулись в юрбу з максимаьним комфортом, — Грицеві, наприклад, не треба було стояти власними ногами на брудній підлозі, ні, він якимось чудом тримався в повітрі.

Тим часом поїзд засвистів, зашипів, зойкнув і, шарпаючись, — аж по ребра в людей тріщали, — рушпв і поповз у темряву. Аж тоді людей трохи утрясло і хлопці вместилися досить зручно.

З гомону, уривків фраз, з дотепів, з уривків пісень та прокльонів поставало дивне вражіння... Григорієві здавалось, що він потрапив додому. Вагон говорив всіма діалектами його — Григорієвої — мови: полтавським, херсонським, чернігівським, одеським, кубанським, харківським...

І ще й хтось кричав — «Най би тя шляк трафив», — нагадуючи про далеке Поділля...

Ба, — тими діалектами говорив весь цей «експрес», і то не тільки тепер, а, либонь, протягом цілої своєї історії. Основний контингент його пасажирів — Україна, ота зірвана з місця і кидана по всіх світах — поза гетто. І хоч цей «експрес» ходив по маршруту «Владивосток—Москва», але то була своїм мовним і пісенним фольклором та всім іншим — Україна. Екстериторіальна Україна. Україна «без стерна і без вітрил».

Хтось розповідав про Сахалін — «будь він трижди Богом проклятий!» — куди вони їздили цілою округою на рибні промисли, як «вербовані». І такі ж «вербовані», що їздили на «дальстрой» — будь він розстопроклятий!» — слухали і подавали репліки, приперчені міцним словом та безсмертним українським гумором.

Заробітчани! Вербовані та контрактовані, та «планові!» З дітками, з жінками... Возять їх по цілому «соціалістическаму атчеству»! Будують соціалізм! Це вони будують соціалізм!

«Туди везли воші в очкурі, а звідтіля — в пригорщах, трам!-трам!-тарарам!»

— Заробили... хоч ти з мосту та в воду!

Дні, тижні, місяці мандрують вони отак в бруді, в холоді, в голоді. Окрилені надією, повзли спершу на схід. І опановані розпукою та апатією, повертали на захід. А на їхнє місце — нові посувалися. Йшли безконечні ешелони таких же, як і вони, шукачів щастя, примусових і добровільних ентузіастів. Гомоніли, сварилися тією ж мовою, скалозубили, співали пісень, кляли понуро, саркастично, невідомо що і кого.

В темряві, в галасі, в смороді плакало немовля. Квилило тоненько, і безнадійно, і безконечно. Ячіло, як пташеня, а над ним слізний материн голос, вмовляючи, припадаючи до маляти:

— Ну, чого ж ти, моя ясочко?.. Ну, годі... Голівка в тебе болить?.. Боже мій! Ну, ластівочко ж... — і враз з люттю божевільною, розпучливою: — Ци-ить!!! Та цить же, будь ти прокляте!!! Цить!.. А от отак!.. — і заходилась буйним плачем, безпорадно, безвихідно.

Дитина ячіла тоңюнько, в агонії...

От чийсь понурий голос з кубанською вимовою:

— І приїхали ми... Тиждень валялись під ожеледицею, під дощем і снігом посеред Владивостока... Поки нас котрактували — добре співали, м'яко стелили, щедро мастили, а законтрактували — мов загнuzдали, та й на смітник

викинули... Худобу ліпше трактують... в душу! Вздовж і впоперек, через цілу «конституцію»!

В другім кутку вагону дівочий голос співав сам собі — чи то з досади, а чи зі смутку:

— Ой, де б я, де б я
Із досадоньки пішла?
Ой, де б я, де б я
Цей деньочок провела?..

Пісня губилася в хаосі і зринала знову, переплітаючись з дитячим ячінням, з чийсь плачем та з чийсь буботінням..

— Ой, та й піду я у вишневий садочок,
Ой, та й зірву я горіховий листочок...

— ...І вирвали з коренем...— бубонить чийсь приглушений голос збоку, зливає нишком комусь свої таємні жалі, що їх можна звиряти лише в темряві.— Отак викинули всіх на сніг — з манюнькими дітками... Боже мій!.. «Куркуль», — кажуть... Мати на Печорі померла... А нас — п'ятьох синів — по світах позагеттю майнули... Трьох в «Севлаг» засадили... Ну, добре!!— рип-рип зубами...

— ... Горіховий-ий ли-с-то-чо-ок... — тяг дівочий голос.

— ... В Донбасі працював,— розповідав якийсь юнак зухвало, весело:— Нема ходу! Пашпорт, кажуть, дайош... Ха-ха! А раніше! хе, пашпорт! Я б з пашпортом раднаркомом був би, та хіба ж таким! А так — нема ходу паражоду! В Архангельську був... На Камчатці був... В Ташкенті був... І всюди те саме — «справку од селсавета» давай. Тю! Знайшли дурного!..— і зітхнув скептично:— Велика земля, та тісна, чорт би його взяв.

— Що там у нас вдома робиться!? — журилась якась жінка.— Як там наші?..

— А знаєш,— гукнув хтось, мов до глухого:— Серьога дістав вишака! Коні подохли в колхозі так, кажуть: «шкідник»!

— Ба...— хтось сичить і труситься (видно, хворий) на горішній полиці:— Як люди подохли в цілій окрузі, то шкідника, не бійсь, ніде не шукали!..

— Ну ж, цить же, цить, ясочко моя!..— квилила мати.

— ...Ой, та й спишу я всю досаду на листу,— журився дівочий голос:

— Ой, та й пошлю я
в славний город Пол-та-ву...

— Пошли, пошли,— насмішкуватий парубоцький голос:— Пошли, дівко, і прямо до голови горсовета. Хай су-

чий син почитає, як його хрещеники — розкуркулєні, то так...

Другий парубоцький понуро, наче про себе:

— І напиши йому привєт... в гроб!.. в могилу!.. в дошку і в Ноїв ковчег!.. — заграє він енергійну моряцьку молитву і зашморгнує моряцьким вузлом. Сплюнує.

Дівчина притихла, а потім насмішкувато:

— А ти, видать, з попів. Чим він тобі так допик?

— «З попів, з попів», — передражниє понурий парубоцький голос і замовк. Але не було в нім злоби до дівчини, лише була злоба взагалі. Дівчина теж замовкла. Довго мовчала в гомоні. А потім знову зринув її голос, як з каламутної води, ніби вторячи дитячому ячінню, але вже тихше:

— Ой, а хто буде той листок читати,
Та той буде всю досадоньку знати...

— Ну цить же, цить, — схиляється материн голос, як материнка в полі, горнеться до немовляти...

Григорій слухав весь той гамір, зціпивши зуби, і йому паморочилась голова. Те, що він почав був забувати — ціла ота трагедія його народу — навалилась на нього всім тягарем, кидаючи серце, мов м'яч, у всі боки.

Уся! Уся його Вітчизна ось так — на колесах позагеттю, розчавлена, розшматована, знеосіблена, в корості, в бруді... розпачі!.. Голодна!.. безвихідна!.. безперспективна!.. Стискає зуби, аж по набрякли щелепи.

А журливий голос, як материнка в полі під вітром:

— Ну ж, моя крихітко... моє сонечко... моя ластівко... — гоїдається на вітрі, тремтить безнадійно над дитячою агонією.

Поїзд гримотів, конвульсійно здригаючись, в темряві. Зупинявся і довго стояв на станціях і роз'їздах.

На якій станції до вагона вдерлося двоє з ліхтариками.

— НКВД!.. — прошелестіло вагоном.

Там, де кондуктори і контролери не мали сили ані совісті вдертися, там ці вдерлися і господарили, як вдома, шукаючи за чимсь, що їм потрібне. Світили ліхтариками в обличчя, ступаючи по людях, як по дровах.

Григорій чекав спокійно, приготувавшись до найгіршого. Лише тут збагнув, який він дурень — виліз в світ, не мавши документів. Але не додумав цієї думки до кінця, як йому присвітили ліхтариком в обличчя. Сперш Грицеві, потім йому. Дивились мовчки, водючи світлом згори вниз. Пильно дивились на розцяцьковані унти і дохи... І

полізли далі. Либонь, взяли їх за двох «відповідальних», екзотично вбраних представників влади з місць, а то й з центру.

Григорій засміявся про себе: «Раз!..» — цебто пронесло раз. Ясно, таке екзотичне вбрання виключає одразу всякі підозріння. Таке вбрання недоступне для будь-кого, бо то задорого коштувало б, а доступне лише хіба для дуже великих відповідальних осіб та й то не для всіх, а лише для тих, що мають з тайгою до діла, що командують там; або представникам влади з тих нетрів — головам сільрад та директорам золотих копалень.

Пінкертони з ліхтариками нікого не зачепили в вагоні, лише світили всім мужчинам, а особливо хлопцям в обличчя пильно придивлялися, — шукали того, кого їм треба.

Коли ліхтарики пішли геть і щезли (десь полізли через тамбур до другого вагона, либонь), хтось молодий засміявся в темноті, пошепотів з кимсь і сказав вголос, на весь вагон, зловісно та злорадно:

— Хай-но ми поміняємось ролями... Так я от тебе знайду! І в пеклі! В самого диявола на печі не сховаєшся — трам!-тарарам! — і заспівав безжурно по-одеському, на жидівський манер, з вихилисами та з викликом:

— Ой, Джан, — ой, Джанкої,
Ой, Джанкої — папи мої,
Ой, Джанкой — і — Джан —
Біробіджяні!..

Хтось засміявся. Хтось весело сплюнув. Хтось зітхнув:
— Біробіджан — сибірська Палестина, а іпачить там — все наш брат... Ех, ти-и!..

Поїзд котився в темряві, мов під водою. Хтось тужив. Хтось наспівував:

— Колима ти, Колима, —
Новая планета:
Двенадцать месяцев зима,
Астальное — лето...

А дитина квила, чіпляючись за життя. Як каганчик на вітрі змагаючись, — ось-ось погасне... Ось-ось...

Хтось маячив уві сні. Хтось помирав від спраги...
Велике переселення народів! І таке враження, ніби все це котиться десь у прірву.

На станції Красная Речка «експрес» зупинився, десь на грець його зна якій лінії, серед моря товарних вагонів, освітлених відблисками деяких ліхтариків...

Назустріч підкотився інший ешелон і став иоруч.

У Григорія серце задрижало: крізь заготовані віконечка дивились бліді обличчя, поприлипавши до ґрат... Е т а п !!!

З другого боку «експресу» стояв такий же етап, лише в другий бік. На гальмових площадках маячили патрулі з тригранними багнетами. Хтось гукав зліва через «експрес» до другого етапу:

— Здорово земляки!...— і сміявся шибеничним сміхом.— Куди Бог несе?!

— В «Дальлаг», а вас?

— В «Сєвлаг»!... Ха-ха-ха!

Люди висовували руки і махали один одному і сміялись. Що їм ще лишилось, як не сміятись?!?

Хтось з'їхав з ґлузду в цій країні. Один етап ішов на схід, другий на захід, а посередині — ще один етап, тільки без конвою.

— Глянь глянь... Наші!— прошепотів хтось гаряче в вагоні «експресу», припадаючи до вікна.— І по той бік і по цей бік!..

— Ото тутешні,— бурчав той, що співав «Джанкоя».— Скрипникові вчителі, та партейці, та куркулі,— все наш брат, «враг народа»! Ті, що колись українізацію тут робили, і інші «враги».

Люди в «експресі» повідтуляли ганчір'я в повідушуваних вікнах і ловили слова, згуки, дивились на притиснені до ґрат обличчя.

— Боже-Боже! — побивалась якась жінка.— І що воно в світі робиться?! І де те людське пристановище наше? Га?!

А земляки махали один одному руками з заготованих віконечок, втискали в ґрати білі, як смерть, обличчя і прями очима... І сміялись... Сміялись беззвучним мефістофельським сміхом.

Це тривало якусь коротку мить. І щезло, як марево, як нічне хворе маячіння. А здавалось, ніби це тривало вічність і триває й досі.

Вже ешелони розійшлись, а той беззвучний мефістофельський сміх стояв, як привид у фантазії вимученої, невиспаної людини, як мара в чорній безодні ночі.

Хтось з'їхав з ґлузду в цій країні. З одного кінця землі гнав етапи в другий, а їм назустріч гнав такі ж етапи. І нема їм кінця-краю. А межі ними котив цей плач на колесах, цей неетапний етап, цей найдемократичніший «експрес», ні,— ковчег горя проклять і сліз материнських.

Змазчики перестукували букси, лаючись на чім світ на лютім морозі. Чи то вистукували колеса, ляскотіли буфери і чиргикали та скиглили гальма?..

Вимучені люди вже спали, похилившись одне на одного. «Експрес» стрясав ними, обдавав їх димом та смородом, ревів до них із скреготом, — та вже не в силі був їх розбудити.

Лише ячіло мале дитя. Ячіло тихенько, безпомічно, безнадійно вже...

Та не спав ще Григорій — думав свою понуру думу, притримуючи на плечі Грицеву голову.

Надворі помалу сіріло.

ХАБАРОВСЬК

Смішні й печальні походи

Туман стояв од морозу. Туман дрібнюсіньких блискучих пилинок іскрився на вранішньому сонці.

П'ятдесятиступневий мороз біг шпарко по пішоходах, по вулицях і рипів-дзвенів, заливався на всі голоси, квапився десь, бадьоро пританцьовуючи.

Місто, розташоване на сопках і в долинах, хукало, тупотіло, хлопало рукавицями і волохатими од інею віями.

Згромаджені на горбах будинки середмістя, підносячись з лискучого туману, як з моря, димили з усіх димарів, хукали в небо. Гейби величезне товпище пароплавів — кораблів фантастичного флоту — згромадились в порту і розпалювали печі, готуючись до вимаршу в невідомі рейси. А чи згубили маршрути, збилися в тумані, і згромадившись на зрадливих рифах, алярмують, і димлять, і хукають в небо. Ні, пливуть, пливуть!.. Похилені стовпи диму злягли в один бік — цілий ліс рухливих димових стовпів, — пливуть!..

І так само диміли коні, люди, пси, випускаючи клубки білої пари, що тут же на них осідала інеєм. Диміло все. І рипіло, чиргикало, квапилось.

Хабаровськ — столиця цілого Далекосхідного краю, цього химерного ельдорадо.

Хлопці вийшли на головну вулицю, що звалась Карла Маркса. Пішоходами бігли, поховавши носи в ковніри й натискаючись одне на одного, аборигени столиці — службовці, робітники, військові, — росіяни, українці, китайці, корейці... Військові з течками і цивільні з військовими

планшетками та шкіряними військовими сумками через плече...

Дудніли авто, ляскаючи ланцюгами, і тут же їхали нарти, запряжені північними оленями,— то десь приїхали гольди до столиці. Рогаті миршаві олені й гостровухі миршаві пси та екзотично вбрані низенькі гольдячки, що сиділи на нартах, привертали уваги хабаровців. Люди товпились, розглядаючи диво. Бо не бачили. Бо, за статистикою цієї столиці, в ній дуже мало старожильців, а все — рухливе населення, постійно змінне. Воно рухається так, як вода в Амурі: припливає і одпливає,— не затримується. Приїздить добровільно і з примусу — за партійними та профспілчанськими зобов'язаннями — і, не витримавши умов суворого краю, утікає геть, ризикуючи з усіх пілг та вигод, передбачених КЗОТом. Поурядує трохи, отак хапне екзотики і втікає назад, розповідати там, вдома, «у самовара», як пікантний додаток до тієї ідилії всесоюзного міщанства,— дива про химерний край, про чудеса найчудесніші.

Олені апатично тягли нарти, а разом з ними і юрбу роззяв.

У перехожих, що десь поспішали, майже в кожного течка і спеціально приладовані бляшані банячки на обід. Не дарма про це місто загадують загадку: «Три гори, три діри і сто тисяч кастрюль та портфелів — що то буде? Хабаровськ!»

Проте Григорієві це місто сподобалось,— воно дуже нагадувало Київ. Скований кригою і вкритий криговими торосами, широченний Амур огинав його внизу попри гору. Від Амуру починалася широка головна вулиця, обставлена модерними будинками. Вона була коротка, але європейська. Замалим не Хрещатик. Деякі будинки були дуже гарні, п'яти-шестиповерхові і модерної архітектури. Низка будівель саме будувалась — стояли високі рихтвання, що ось-ось розпадутся, розлущаться, і з них, як з горіха, вилупляться імпозантні споруди. Вже з самих рихтвань пробивався претензійний розмах будівничого, що замірився на високу скалу.

В місті була, либонь, житлова криза,— на руїнах колишньої церкви стояли величезні брезентові намети, мов колосальні киргизькі юрти, і там жили якісь люди; це там, зразу біля Амуру, і це на 50-ступневому морозі...

Хлопці оглядали розкішні вітрини гастроному з усіма шедеврами всесоюзного Нархарчопрому: вином, консервами, шинкою, ковбасами, шоколадом, цукерками з

станіолі і безстаніолю. Оглядали вітрини крамниці «Динамо» — спортивного товариства — з усім причаудаллям для фізкультури і спорту та для полювання, — прекрасні новенькі дубельтівки, гільзи всіх калібрів, набійницькі, біноклі і всяке начиння мисливське — від барклаїв до обжимок включно. Все для полювання! Так ніби тут мали екіпіруватися всі оті аматори екзотики — новітні Пржевальські та Міклухи-Маклаї в дешевому масовому виданні, як ширпотреб.

В крамниці «Госспірту» був викладений з пляшок портрет Леніна в однім вікні, а в другім — Карла Маркса. Григорій засміявся:

— І досі не знав, що то були такі пияки! Воїстину буйний є і творчий той геній будівничих соціалізму, і не знає меж, і ні перед чим не зупиняється!

Так вони знічев'я оглядали місто, шукаючи те, що їм треба. Найперше їм потрібен був пункт «Дальзаготхутро». Але вони не квапились, бо було ще рано. Йшли собі і роздивлялись... А юрба оглядала їх.

Відколи вони з'явилися на центральній вулиці, екзотичні олені з гольдячками потерпіли поразку, зблідли, — їх побили два тури, що ачей прийшли десь з того голу-бого Хехдиру, що височів так романтично на обрії, що про нього розповідають легенди в Хабаровську і що на нім ніхто з хабаровців так і не бував. Особливо вертіли головами дівчата і старші панни. Деякі навіть зачіпали їх, ідучи назустріч а чи минаючи, — та скалила око, а інша говорила зумисне голосно подрузі якісь дурниці на їхню адресу і сміялась.

Розчервонілі на морозі дівочі обличчя пашіли вогнем, молодістю і безжурною сміливістю. І взагалі... Чудні ці хабаровці, — так ніби всі знайомі межи собою, всі запанібрата.

Якесь дівчисько — течка, книжки під пахвою — зупинилося проти хлопців і, витріщивши очі та пританцьовуючи, безцеремонно оглядало їх з ніг до голови, а тоді:

— Хлопці! Скажіть мені на милість, де ви купили і де б я могла собі купити отакі от штуки? — тицьнула туфелькою в галопі в Григорієву волохату ведмежу лапу — в розцяцькований унт. — Бо хай йому чорт, цьому морозові. От у нас, в Одесі!!

Григорій запропонував свої, сам шочуваючи, що ніби він десь знайомий уже з цією «от у нас, в Одесі!», ніби це вони приїхали сюди разом, чи що.

А та, «в Одесі», була веселою, балакучою дівчиною. Вона — «хетагуровка», ентузіастка, що загналась в одніх

панчішках просто з благословенної сонячної Одеси в пей благословенний, розпропагований, опоеетизований ДВК.

Унтів хлопців не могли продати, лише Гриць домовився з дівчиною, що він конче продасть їй, але вдома, і спеціально дівочі, чудесні унти, хай лишень приїде... І розповів їй кудюю йти і як повертати... Дівчина раділа і обіцяла зайти: «Неодмінно, неодмінно! Бо їй так треба отаке-е...» А Григорій сміявся.

Дівчина, що була почала з ними розмову російською мовою та й зразу перейшла на українську, як тільки почула Грицеву мову, що, до речі, не міг втнути російською ні слова правильно, тішилась: «Земляки!.. Боже мій!..» Отож вони як земляки з Грицем щиро домовились, і дівчина обіцяла неодмінно зайти. Аж Григорій з жалем мусив висвітлити справу, як воно стоїть з тією географією. Дівчина зайшла реготом і турнула Гриця в груди:

— Чортів ведмідь!..

— Правильно... Чого це всі дівчата зуть нас ведмедями? — здивувався Гриць до Григорія.— Цебто Наталка, і Марійка, і ось це...

— Тобто яке «це»?

Гриць подивився на дівчину, що стрибала, як горобець на прутуку, і засміявся.

А те «це» виявилось інженером-хіміком. Приїхало сюди щось велетенське будувати. Тим часом сердито пританцьовувало на морозі і сяяло молодістю, здоров'ям, невичерпаною енергією з рожевого обличчя і великих карих очей.

— ...Тут нас повен Хабаровськ отаких — тобто приїжджих. Тут всі приїжджі, — «двадцятип'ятитисячники», «хетагуровки», Червона Армія, що тут зветься ОКДВА, відряджені, контрактовані, інженери і так службовці... Всі отак мерзнемо, і всі ніби земляки чи знайомі. Смішний народ! Смішне місто!.. Смішний цей край ДВК!..

Дійсно смішний, аж плакати хочеться!

Унтів так і не продали (хоч дуже шкодували, що справді не мали з собою в запасі. «І що б було взяти якінебудь дівчачі на всяк випадок!..»), але дівчина стала їм в пригоді, — розказала, як їм йти і кудюю повертати, щоб знайти те, що їм потрібно. Ще й провела трохи, показуючи дорогу.

На розі Карла Маркса і Плюсінки вони розсталися. Дівчина ще стрибала на розі і показувала рукою, кричала щось, — корегувала їхній маршрут.

Григорій, озирнувшись, помахав рукою і пригадав оте:

«Запорожець, матінко, запорожець,
Вивів мене босую на морозець!..»

Далебі! Та ще на такий морозець! Сміючись, плюнувши високо вгору і спостерігав, поки долетіло додола — готова крижинка. І в той же час не було так холодно, як хтось собі думає. То є дивна річ. В інших краях при багато меншому морозі, але при великій вогкості повітря людина відчуває холод значно прикріше. А тут — тихе і сухе, висушене морозом повітря потребувало лише руху, побільше руху — і все в порядку. Але... Власне, різні люди мають різні погляди на холод, різне до нього ставлення. Одне діло — тайожники, а друге — городяни. Мисливець здібний ходити при таких морозі цілий день по сопках та по засніжених долинах в одній лише легенькій ватяній фуфайці і не тільки не мерзнути, а відчувати себе, як у лазні, сходячи потом, і тільки пропотіла фуфайка зовні біліє, беручись інеєм. Гірша справа з городянами, бо то все народ незвичний, наїжджий з інших країв. Але пристосовується.

Зумисне звертав увагу на жіночі ноги, і не тому, що така вже хлоп'яча вдача, а з цікавості, як то жінки тут дають собі раду з тим своїм знаряддям зваблювання мужських сердець. Гай-гай! Яка страшна трагедія! Елегантні пані і ще елегантніші дівчата ходили в грубесних вальянках, в ганчір'яних потворних бурках, що виглядали на ногах, як балони, набиті клоччям і повикривлювані в різні боки, в саморобних ватяних чоботах, взутих в мужеські калоші... Трагедія! І лише зрідка траплялися чи то змушені лихою годиною, а чи опановані «безумством хоробрих» дівчата, що демонстрували свій протест проти узурпації, лишаючись вірні собі до кінця, — вони мелькали серед усього того несмаку в елегантних фільдеперсових панчішках та в фетрових ботах. Лише бігали прудко, так, ніби за ними хто женеться, і мерщій ховалися по будинках та по установах. Бо мороз хапає за литки, як скажений пес, ніби він поставлений на сторожі старосвітської етики. То є дійсно соцзмагання жіночої революційності з реакційною стихією!

В «Дальзаготхутрі» хлопці здали свою хутринку, поновили контракти, дістали до лиха грошей. Гриць ще мусив підписати якесь з кимсь «змагання». Він це зробив, поставивши хрестика, так аби не докучали, бо «хто ж з ними, Сірками, взагалі може й сміє змагатися? Смішно!..»

Потім вони пішли виконувати головне завдання, — пішли шукати Державну інспекцію в справах мисливства, а в ній: с а м о г о г о л о в и о г о — старшого охотінспектора на цілий край — Васю Потаюка, доброго приятеля Сіркового.

Цей Вася Потаюк часто гостив у Сірків — приїздив на пантовку та на різні «досліди»; а коли вони бували в місті, — то гостили в нього. Він завжди лагодив їм всі формальності в таких делікатних справах, як дозволи на пантовку, на ловлю єнотів, на різну зброю тощо. Зараз їм ходило про дозвіл на зброю, а саме на трилінійну гвинтівку..

Інспекція містилася в центрі міста, в будинку «ДеВе-Банку», як їх поінформовано. Перейшла із старого місця, де її марно шукав Гриць, в нове. То мав бути «хмародряп», найвищий і найліпший будинок на головній, із спеціальним написом на фасаді. За цією прикметою хлопці його швидко й відшукали.

В центрі міста, поруч з модерним будинком крайвиконкому, що стояв на одному розі бічної вулиці, на другому розі стояв цей «хмародряп», гордість Хабаровська, — шестиповерховий, сірий будинок американського стилю, на лобовій стіні — великі бетонні рельєфні літери «Де ВеБанк».

Тут і містилася інспекція.

Потаюк — низенький енергійний хлопець, дуже гостроносий і дуже закоханий в шапочку-кубаночку, в якій так і сидів за бюроком під величезною мапою, обтиканою фігурками різних звірят і птахів, — щиро привітав хлопців. Але щось був дуже чимсь зіритований і насуплений.

Розпитував про старого, про пантовку, про білкування, про всякі тайгові справи, що завжди так цікавили цього енергійного охотінспектора і біолога, а тим часом думав про щось інше. В середині розмови враз нахилився і, ні сіло ні впало, не в силі тримати те, що його гнітило, тихим, розгубленим голосом поінформовав:

— Все начальство виарештували... — і назвав імена уповноваженого Наркомату зовнішньої торгівлі, якому підлягала і ця інспекція разом з цілою мисливською галуззю, імена дирекції «Дальзаготхутра» і навіть голівки крайвиконкому та крайкому ВКП(б). — Та й взагалі... — і Вася Потаюк махнув рукою якось безнадійно.

Хлопці не знали, що на цім світі зайшла епідемія арештів. І то не тільки тут — в цім краї, — а й по цілій «шостій частині світу». Та те їх зрештою і не цікавило. Лише було шкода цього, видно, славного, хлопця.

Поспівчувавши красномовною мовчанкою, вони йому виклали свою справу. Квапились полагодити та й іти геть.

— Гаразд, — згодився Потаюк, вислухавши. — Тільки ж... Бач, яка справа. Тепер нові порядки, все треба через НКВД. Хвилинку...

Зняв рурку з настільного апарата і, викликавши «комутатор НКВД», назвав номер. З кимсь привітався... З кимсь говорив, викладаючи суть справи:

—...Знаменитий мисливець такий-то («Знаєш? От і добре!»), має зобов'язання на експортну сировину тако-то, мусить мати конче зброю тако-то, а згідно з зарядженням таким-то і таким, мусить мати дозвіл на купівлю зброї і на користання, а через це просить...

В рурці клекотіло і клацало. Потаюк слухав і дедалі все більше супився.

— Гаразд! — нарешті повісив рурку злісно і, збивши кубанку на очі, став біля вікна, дивлячись на фантастичні візерунки, розписані морозом на шибках. — Ось... Велять з'явитися самим... Ідіть, Грицю... Я вам напишу заяву, а ви подасте і чекатимете відповіді. Тільки не кажіть, що ви зброю маєте, а що збираєтесь придбати, ясно? Скажете, під договір обіцяє ДК ОКДВА, вепрів стріляти... Здається, старий має такий договір. Так? Я знаю. Отже — потрібен дозвіл на купівлю та на користання. Як питатимуть, чим полюєте, називайте лише ту зброю, що на неї є дозволи. Ясно? Дивись же, Грицю!

Так повчаючи, Потаюк, написав заяву.

— Ось це віддасте там. Кімната 133, другий поверх. Йти отак і отак. Та дивись там... (пауза). Потім зайдете до мене. А ні — перекажеш батькові привіт і... хай пильнується. Ех... — потер брови міцно, — дурний час! Чорт знає, що твориться. Ви там позивали, як царі-господарі... Привіт Наталії-каналії. Скажеш, приїду свататись...

Пожартував. Потис руки, подивившись пильно Григорієві у вічі. Григорій витримав погляд і посміхнувся. Потаюк теж посміхнувся.

«Прекрасний хлопець! — майнула Григорієві думка. — Боже! Теж мечеться людина...» — але не пустив і пари з уст. А Потаюк потер чоло, щось хотів спитати, та й махнув рукою:

— Ну то й паняйте...

Хлопці пішли. Пішли до НКВД.

Григорій ступав поруч з Грицем, рішений на зухвалий вибрик — на дерзку візиту. Так. А що ж! Якийсь чортик підштрикував: «Ану ж! Та що там! Подумаєш... Чхать!..»

НКВД містилося у величезному новозбудованому будинку на розі вулиці Калініна. Він огинав той ріг півколом і височів шістьма поверхами, ще не облицьований, червоний, але вже урядуючий.

Біля входу, підпертого могутніми колонами, стояли

вартів, як ідоли, — в довгих шинелях, а назверх кожухи, тримаючи гвинтівки з примкнутими багнетами навско-си, — зовсім так, як на малюнках, що мали ілюструвати могутність першої в світі країни диктатури пролетаріату.

Григорій піднявся з Грицем сходами до вестибюлю. Ішов урочисто і воднораз зневажливо, замітаючи слід до-хою, як катерининська дама шлейфом.

Так пройшли повз вартових, що стояли закам'янілі, як втілення могутності, таємничості і караючої небла-ганности т. зв. «революційної законності».

У вестибюлі Гриць зупинився, взяв Григорія за пе-тельки і притяг до себе. Цей тайожник, цей примітивний і простолінійний хлопчина був чуткий, як вовк, як дикий, гордий, свободолюбивий горал. Подивився мерехтливи-ми очима у саму душу і — відштовхнув: «Іди геть! Чекай на вулиці».

«Чортів Гриць!..» — Григорій не був ані слабовольний, ані забобонний, — він не вірив ні в чорта, ні в диявола. Але, вирісши серед природи, він вірив у інтуїцію, у нез-багненне відчуття, у вовчий інстинкт.

Постояв хвилинку. Подивився, як Гриць підіймався сходами вгору, і перемагаючи хворобливо-упертий потяг піти слідом, піти побавитись, підкорився отому товари-ському, лагідному, але категоричному: «Іди геть!»

Помалу повернув і вийшов. Пройшов сходами, замі-таючи дохою слід, минув вартових і вийшов на вулицю.

Минуло з півгодини... Минула година... Опанував нес-покій. Він крутився на розі і зрозумів, як то недоречно, і що це може скінчитись дуже зле, — крутитись на розі насупроти НКВД. Ну, знаєте! Ліпше було йти нагору. Він повертається іде до східців і починає підійматися...

Але тут вийшов Гриць. Чіпляючи за плече рюкзак, під-моргнув: «Пішли!» — і попростував собі, ніби й незнайо-мий.

«Чортів Гриць! Хто б подумав, що в такім наївнім, дикім хлопчиську стільки змислу і такту? Мисливець! Справжній мисливець!»

А Гриць справді почувався, як мисливець, нашоро-шений близькістю хижого звіра — ходив по грані між зви-чайним і небезпечним, ходив, як на ризикованім полю-ванні, обачливо, хитро... Тигролов!

Хитро заскаливши око і посміхаючись, пройшов мимо, лише кинув на ходу: «Іди збоку. За мною».

Так вони пройшли квартал. Завернули направо. Потім наліво. І завернули в охотінспекцію.

Тут Гриць поклав заяву на стіл і відсапнувся:

— Ху-у!.. Відмовили. От.

— Так...— навіть не здивувався Потаюк.— Ну, і?

— І відмовили. Кажуть: «Не треба! Навіщо?! Полюйте так...»

Потаюк помовчав, поводив нахмуреними бровами з-під кубанки і враз засміявся іронічно. А далі зайшовся сміхом весело, та:

— Слухай, Грицю... А це хто з тобою?

— Та це ж свояк один тут! Привіз я йому доху й унти. Свій!

— Добре,— і одверто посміхнувся до Григорія.— Так не дають, кажеш?

— А не дають.

— Кажуть, не треба?— заскалив око.

— Авжеж...

— Ну і чорт з ними, з дураками! Подумаєш! Не мені вас з батьком учити. Ясно?.. Привіт всім. Приготуйтеся добре до пантовки в цім літі, приїду комарі годувати.

Все.

Всі справи вирішено.

Попрощавшись і подякувавши за приязнь та перепросивши за клопіт, хлопці пішли.

Ось так вони покінчили всі справи і тільки тепер згадали, що їм хочеться їсти. Де б його пообідати? Мають вони повну торбу грошей, маючи і харчі в рюкзаку, але хочеться чогось гарячого. Хотілося поїсти якоесь так, особливо смачно і особливо гарно,— не звичайно поїсти, а по-столичному, по-культурному. Хіба ж марно вони так здалека мандрували сюди?!

— Знаю!— враз згадав Гриць.— Ходім до японців! О!

Дорогою Гриць розповідав свої пригоди в НКВД.

І вони пішли до японців. Десь на передмісті.

— Там, брат, такого начальства! Аж страшно. Я прийшов до одного, а їх понасходилося там чоловіка з десяти— почули, що з тайги, що «Сірченко— знаменитий охотник», син «ще знаменитішого Сірка». Чортові сини! Звідкіля вони все знають? Бач, у газетах, пак, писалося багато! Та й у кіні показували. Це вони один одному: «А читав те? А чув оте?! А бачив картину-журнал оту?!— І до мене: «Чи то все правда?»

Я удаю на цвіту прибитого і: «Еге... Так... Не знаю»... А вони: «Бач, дикий зовсім. Дійсно— ні тобі культури, ні тобі газет, ні театрів. Що ви там робите святами та вечорами? Мабуть, пиячите?!»

— Так...

— А скажи, чи не заходив хто до вас?
— Ні...
— А подумай, згадай.
— Ага, заходив...
— Хто? — і аж поприсідали, хто на столі, хто на стільцях.

— Міліціонер із «Союззолота», торік...
— Ні, а тепер? Цього літа, або восени, або оце взимку? Подумай.

Я подумав: «Бурундуки ви дурні, смугасті задержовані».

— Ні, не було нікого.
— Маладець!
— Авжеж... Так дуже просимо про дозвіл...
— А в лісі кого стрічали, на промислі?
— Та, крім звіра, нікого...

Ідолові душі! Що їх так цікавить?

Ось так вони гомоніли зі мною з годину. Інтересно. Та все навчали:

— Як десь когось стрінеш — розпитуй, хто він і що він, і пам'ятай. А як підозрілий — повідомляй начальство.

«Яке?» — хотів я в них спитати, але не спитав, лише притакнув.

— Ну, от і маладець! Ти куриш?
— Ні...
— А горілку п'єш?
— П'ю...

Почастували мене горілкою — якийсь квасок бабський, та все навчали бути пильним, уважним, плели про «громадянський обов'язок» та про нагороди за щиру працю.

А заяву так і повернули назад: «Не можна!..». Чортів віслюки! І хто б це їх справді всерйоз просив про дозвіл! Та ми вік прожили тут — в них дозволу не питали. То й питати не будемо. Або ми не хазяї...

Розмовляючи, Гриць розмахував руками та підвищував голос, забуваючи, що він не в лісі. Аж Григорій мусив його отямлювати, те ще й брати під руку, — Гриць-бо не вмів ходити по лісоходах і не визнавав ніяких правил вуличного руху, — пер через вулицю наскіс і, якби не Григорій, мусив би не раз за те поплатитися десь під колесами тягарівок, що снували вулицями, як навіжені, ляскаючи ланцюгами.

Так вони добрались до японців — цебто до японської ресторації, аж геть на передмісті, що звалось Українською Слободкою.

Та Українська Слободка існувала тут з давен-давен, відколи існує сам Хабаровськ. Ціла ця історична Слободка і історична її назва відповідають, як національному складові тих піонерів, її засновників, так і національному обличчю її основних мешканців. Весь час гут мешкали (спочатку виключно, а потім переважно) українці.

З того краю, що ближче до центру міста, стояла пошукувана ресторація. Хлопці вломилися в неї опановані вовчим голодом і окрилені надією всмак, та ще й екзотичними забаганками наїстися. Навіть той примітив, що вдарив їм у очі зразу при вступі, не збавив настрою. Ресторація виглядала надто вбого й примітивно, — ніби десь в хаті у найбіднішого старовіра! — Дерев'яні, немазані і небілені стіни випиналися ребрами колод, межі колодами натикано моху та клоччя. Прості лави попід стінами і прості дерев'яні суцільні столи, нічим не покриті і такі, як в касарні.

Біля дверей в другу кімнату — японець. Тільки й екзотики, що цей косоокий японець у білім халаті.

Напітнілі шиби сльозилися буйно, аж клопотіло з локон.

Хлопці замовили в японця все, що є в нього ліпшого.

По якимсь часі вбігло китайча і поставило перед ними дві великі череп'яні миски. В них, ніби повісма білих ниток, лежали густо змотані тоненькі білі макарони суцільним сувоєм, залиті юшкою. До тієї страви їм не дано ні ложок, ні виделець, ані ножів. Лише дві тонюньких довгих палички.

Хлопці вертіли палички, дивились один на одного і в миски і не знали, з чого почати та й як до діла приступити. Григорій попробував був узяти тими паличками той білий моток, але він вислизнув і плюхнув назад у юшку. Знову — ізнову те саме. Гриць вирішив, що він має більше сприту, але... результати вийшли однакові.

— От чорт! Та ми ж тут були, і такого нам не давали... — бубонів він безпорадно.

Мавши скажений голод, хлопці сиділи в розпачі, дивлячись на ті білі сувої і не знаючи, як з ними поводитися. Ану ж той японка буде сміятися, вражий син, скаже: «От дикуни!..»

Тим часом зайшло двоє китайців і сіли біля другого столу, насупроти. Щось поджеркотили між собою, а тоді з японцем. І от так само подано таких конопель в ющі (далебі японець іншої страви й не мав). Хлопці нишком, але пильно дивились, що з того буде, тим часом розмовляючи собі.

Китайці повелися дуже просто і дуже швидко: нахилившись над мискою і орудуючи паличками одною рукою, мов би удовженими пальцями, взяли ними за один край той білий моток і, піднісши його трішки до уст, одним духом втягли всю ту мороку в себе. Тільки кавкнуло. Так собі глितнули, ніби чапля жабу. А тоді швидко-швидко вертячи паличками, зробили з юшки водограй і втягували його в себе... Все. Решту висьорбнули, перехиливши миски.

Підбадьорені прикладом, хлопці зробили з макаронами те саме. Вийшло несподівано просто і швидко. Але з водограєм їм не велося.

— Е-е, Грицю! То ж треба тисячолітньої культури до цього водограю! Ба!

Нарешті, спотівши, хлопці покидали палички і випили юшку навхильки. Китайча подало зелений чай у маюньких порцелянових горнятках, без цукру і безкоштовно. Але хлопці не стали пити його. Розквитались і вийшли.

Це коштувало всього лише... по п'ятдесят карбованців!

— Теля!.. Теля можна купити!!— реготався Гриць, аж присідав на вулиці

Григорієві теж було весело з такої пригоди. Екзотика! А за екзотику платять! Ті палички щось коштують!

Цю ресторацію Григорій охрестив «Таверна Дохлої Кішки».

Одначе голод — є голод. Та ще тайговий, вовчий. Проблема наїстися лишилася нерозв'язаною.

Хлопці заходили ще до якогось буфету, — теж таверна. Там було повно, як у вулику. Але людей, а не їжі. З їжі був якийсь вінегрет, горілка «Анісовка» та слизяві цукерки. Хлопці взяли вінегрету, по чарці анісовки й по порції цукерок. Завідуючий буфетом — либонь, запопадливий збігця з Біробіджану — сам подавав великим панам.

Хлопці випили анісовку, понюхали прокислий вінегрет і покидали геть під столи слизяві, ніби помащені соплями цукерки. Бр-р-р-р! Заплатили втридорога й розлючені вийшли на мороз.

Григорій подивився на вивіску, насунув папаху на носа й довго не міг підібрати відповідної назви. Врешті назвав цю таверну «Таверна імені ЛАВРЕНТІЄВА». Гриць подікавився чому так, і що то за Лаврентієв, але Григорій не схотів пояснити. Піді поясни цьому вірно-підданому, що не знає, хто в нього король, — та хіба він збагне, цей Гриць! І нащо йому те потрібне. Хай собі Лаврентієв керує крайкомом ВКП(б), — цей новітній Муравйов-Амурський, — яке до того діло Грицеві. Гриць

є пан й бог нетрів, а Лаврентієв... затичка. Гриць його не знав, не знає й не потребує знати.

В розпачі хлопці зайшли до голярні й поголилися, напудрувалися, посміялися, дивлячись на себе в люстро — «ясно, чого ті дівчиська очі луплять!..»

Потім пішли і натрапили на гастроном, який вже були бачили вранці, але забули. А в нім — на казкові речі: на багатючі поклади вина, горілки, кав'яру й шинки, шоколади, цукерок й... Боже мій!— Хлопці набили тим усім повен рюкзак. Один і другий, той, що був у запасі, десь на споді першого.

Так нав'ючилися, як верблюди, і вийшли на вулицю. На вулиці завечоріло. Туман стояв од морозу, а в тумані зацвіли ліхтарі, як кульбаби, оточені морозяними німбами. В тумані хтось кудись біг, квапився,— сніг верещав, скреготів під ногами... Тепер йде про те, де б їм прилаштуватися, щоб до тих накуплених розкошів причаститися.

В голову вдарила випита анісовка, було так безтурботно й легко. Насупроти — через вулицю — щось грало, бряжчало, ухало... Насупроти був ресторан, сяяв освітленими вікнами, гудів, як гніздо шершнів.

— Ходім!!!— скомандував Гриць, збивши папаху набік.

На вечоровій вулиці було сизо й непривітно, а там тепло, ясно і затишно. Гулять так гулять! Хлопці пошлепкались до ресторану.

При вході стояв — генерал не генерал — розцяцькований начальник. Оглянув хлопців і зацікавлено розчинив перед ними двері. Хлопці ледве пролізли в них, як ведмеді, чіпляючись дохами та рюкзаками за одвірки.

А за дверима ще більший начальник! З золотими лампасами й позументами, з золотими гудзиками, а борода, як у Скобелєва. І де та борода зберігалася двадцять років!? Забрав у хлопців торби.

— А тут пиво є?

«Генерал» подивився на хлопців, пустив усмішку в бороду й відповів їм їхньою власною мовою:

— Є, є, хлопці! І пиво, й горілка, й баби... Давайте ваші ризи. Господи прости, оце кожухи!!!

Почепив «rizи» на гак і видав хлопцям нумерки. Ще й показав рукою, куди йти.

Не генерал, а, можна сказати, дід мороз в генеральським мундирі.

— Звідки, діду? — не втерпів Григорій, причісуючись.

Дід хитро заскалив око й нічого не сказав,— широко відкрив перед хлопцями двері.

І хлопці ввійшли. Ні, впливли...

Все, що було в ресторані — танцювало, пило, курило, грало, — все обернулося. Веремія фокстроту на хвилюшку припинилася. На цьому тлі станцьованих, засмоктаних, блідих облич і постатей два гості виглядали, як люди з іншої планети, з якогось іншого, героїчного, а не такого задимленого, смердючого світу. Так, ніби зійшли з екрана персонажі якогось цікавого героїчного фільму. Два пірати чи два ковбої. А чи посланці досі незнаного царя тих, оспіваних, але так і невідомих уссурійських нетрів. Найбільше привертали увагу (попри все екзотичне вбрання) обличчя, ніби викуті з червоної бронзи, а потім в них вставлено очі, що вражали своїм блиском і зосередженою силою.

Гриць ступав так, як по кедрачу, не звертаючи ні на кого уваги, — дивився примруженим оком понад головами — шукав, де побігло...

Диригент енергійно замахав паличкою, фягот загавкав, мовби пес, назустріч, все пожвавішало, але ніхто не танцював, — ніби на честь новоприбулих. Дами зміряли очима своїх партнерів і одвели їх швиденько — зрівняли... Хтось з мужчин, під'юджуваний інстинктом самця, сказав якийсь плаский дотеп, хтось засміявся... А хлопці дійшли до середини, не звертаючи ні на кого уваги, так, ніби вони в лісі, зупинились, вибираючи місце для табору. Навіть не бачили, як котрась з тих голоспинних бабів стріляла до них очима, сміючись дзвінко. Ба, так, як у скелю. «У, ведмеді!»

Аж тоді Гриць zareагував, простуючи за Григорієм до вибраного місця:

— Чув?.. То либонь про тебе... І чого це нас усі дівчата називають ведмедями?

Вони вибрали собі порожній столик біля вікна й зручно розсілися. Підлетів гарсон. Джаз-оркестра заторохкотіла, завихляла танго...

Григорій поклав поданий преїскурант догори ногами: — Вина карафку!.. Горілку двічі!.. Кав'яр двічі!.. Оселедець з оцетом двічі. Біфштекс двічі. Капусту з цибулею двічі. Яечню по п'ять яєць з салом двічі!.. — не спитав, скомандував.

Гарсон вилупив очі:

— Все подавати зразу?

— Будь ласка, все зразу!

— Єсть!.. — подався, й вже чути десь за буфетом його веселий, бойкий голос: «Вина карафку... горілку двічі... біфштекс двічі... двічі... двічі...»

Сперш гарсон примчав вино й горілку. Але хлопці не

доторкнулися, слухаючи, як у них всередині грали го-
бої й ніби вовки дерли пазурами, нетерпляче ковтали
слину. Гриць блукав очима по залі, що закрутилася у
веремії танго, на дівчат з голими ліктями й спинами й не
реагував, — «і-і-с-ти!». Григорій дивився в картку, що
звалася преїскурант, читав її знічев'я й згадував сту-
дентські роки в Києві й свої студентські жарти: дуріючи
в ресторані, вони отак брали преїскурант (тільки там
вони були писані од руки) й дописували в меню:
після — «Стерлядь в марінаде» та «Омлет по венгерські»
писали — «Лошадь в яблоках», «Гієна ог-
ненная со льдом» і так далі...

Так доповнювали меню й ставили його знову на стіл
для втішного дивування спантеличених клієнтів. Без-
журні студентські роки!

Гарсон примчав на велетенській таці гору тарілок з
стравами й без страв...

І загуляли хлопці... Випили по чарці — й налягли!
Дійсно, як два ведмеді.

А вже як втипили голод — світ прояснився. Гриць не
міг вийти з дива, що воно робиться! Як ті сукенки три-
маються на тих дівчатах. А головне — чого то вони так
ходять вихиясом, затискаючи ноги межі ноги? «Дро-
чаться...» — вирішив він по простоті душевній.

Все навколо ходило ходором. Веремія звуків і дівочих
грудей, ніг, розмальованих губів, набілених крей-
дою носів, сухозадих кавалерів...

Верещали банджо, як кози, ні, як козли весною, ухкав
трамбон, ніби роздрочений вепр, а хтось вистукував па-
личками, ніби заєць лапами, змагаючись з клюїдеревом,
щось свистіло, щось видзвонювало...

Диригент вимахував руками й ходив вихиясом, і всі
музики з ним. Було таке вражіння, ніби вони перепились
й виробляли здуру, що кому забрело в голову, ще й при-
гукували разом. А публіка шаліла, притупувала обцасами,
приляпувала підметками... Й все те крутилося в шалено-
му, божевільному, розпутному ритмі, тручись одне об
одного.

Григорій дивився — й дедалі більше супив брови, — на
нього насувалась чорна хмара.

Підлетів гарсон — хлопці замовили ще вина, замови-
ли пива. Пили... Замовляли ще якісь страви... Хміль уда-
рив у голову.

Гарсон поставив на стіл якусь споруду. Дві. На ніке-
льових підставках горіло синє полум'я, а над ним щось
шкварчало, накрите нікельовими покриттями. Гриць чу-

дувався: «От смішно!.. Він такого не бачив ще. Смішні ті городяни — на такі вогонь продають».

Насупроти сиділо якихось двоє дівчат за столиком, вп'ялися в хлопців очима. Замовили собі чорну каву, сьорбали її потрошку й так сиділи. Дивилися як заворожені. Одна робила очко уперто, але без наслідків, — хлопці не помічали зовсім. Друга — навіть очка не строїла, — дивилась вогкими, широко одвертими, не то здивованими, не то захопленими очима й зрідка підносила до уст каву.

Інших дівчат — всіх, які були в цій залі — хтось запрошував до танців, хтось до них залицявся, всі вони танцювали з партнерами, а тоді бліді й щасливі сідали до столиків — їли, пили, сміялись, і знову схоплювались, і знову танцювали. А тоді з партнерами десь виходили... й поверталися ще блідіші.

Лише цих дівчат ніхто не запрошував і ніхто їх не помічав. Грицьки теж. Вони собі пили й замовляли всякі витребеньки, як от консервовані абрикоси або краби...

Розпалений вином, трішки захмелілий Гриць сміявся, одкинувшись на кріслі, як не знати який пан:

— От цирк!.. От би це до нас туди, у ліс, усе, га!?

Йому вже двоїлося у віччю од всього видовища. Розпалений тим видовищем, такою силою дівчат напівголених, звабливих, небачених, він широко роздував ніздрі, як молодий олень, іскрив очима й сміявся. Сам не знав чого. Смішно!..

Григорій натомість сидів понурий. Вино не вступало йому в голову. Він пив і лиш все більше хмурнів. Не сп'янів, ні, дивився на ту веремію, на оголені плечі й груди, на щасливі посмішки, на обійми, на всіх тих «володарів життя», володарів цих напівголих дівчат та бабів, дивився на всіх тих парованих і непарованих, і в серце заходив жаль. Дивився собі всередину, й було там ніби на пожарищі, і так, ніби йому хтось наступив чоботом на самісіньке серце... Наливав горілку й пив. До нього хтось кинув паперову квітку, він не звернув уваги. Хтось залицявся через третій столик... Байдуже. Замовив коньяк, пив. Але хміль щось не брав. Натомість брала туга, брала серце в лещата. Дивився на всі ті обличчя мальовані, на все те претензійне, засмоктане зборище, на ту виставку жіночої краси й вроди та мужеської пихи і гонору — і зціплював зуби. Понурий, налитий болем і презирством запереченням. Його стоптано, випхано геть з життя, викреслено. І хто?!. Перед ним вихалась хтива веремія людського спітнілого, фарбованого і пудрованого

м'яса. Будівники і реконструктори світу! Згальванізовані спиртом імпотенти, творці імперії! Аристократія! Сучасна аристократія! Пани становища... Володарі...

Мотлох!!! Всі ці ляльки, всі ці кралі й їхні альфонси — личковані командири, й якісь надуті «відповідальні», і якісь претензійно вбрані «а-ля Європа» суб'єкти — все це мотлох, що вихав по залі, затисши свої худосочні коліна межі жіночі. І всі ті заслинені, заялозені панни і пані, з синцями під очима, з'їдені алкоголем, розпустою, парфумами і люесом...

В джазовім вихорі вчувався Заливай... Гавкав радісно, схвильовано. А до нього срібними дзвіночками озивався дівочий голос... Наталка! Стояла на сонячній кладці і, підставивши обличчя під сліпуче сонце, сміялась загонисто, буйно...

Вже не ревіла оркестра і вже нікого не було — то ревів водоспад, а над ним у веселковім сяві стояла Наталка. Горда, як королева; буйна, як вітер; радісна, як сонце; мерехтіла очима і сміялась, закинувши голову, махала рукою туди, до вершечка кедра... Королева!! Ось вона справжня, свавільна, і горда, і прекрасна, як богиня... І чиста, як богиня. Його королева! І... не його королева. Його біль. Його туга...

Оркестра увірвала і знов впливли бліді, спітнілі обличчя, захекані, безглузді.

— Маестро! фокстрот!! — гукав хтось на всю залу.

Знову зірвалися пари, і знову гула веремія. Григорій наливав і понуро, задумливо пив. Він був далеко звідси з своїми думками, з своїм болем.

Котрась пишногруда, розпалена вином і хтивими танками, підбігала до хлопців і, граючи очима, дерзко запросила до танцю. Стояла, вихаючи стегнами... Григорій лише глянув на неї, потім на Гриця: «Піди, Грицю». Гриць зареготався. Лише від одної думки піти оттак гоцати з такою от — його напав сміх.

— Ні, ні... — буркнув, стусонувши Григорія під столом.

А пишногруда не зводила очей з Григорія. Зустрілася з його счима. Спершу моргала, потім перестала, очі зробились великі... Нарешті не витримала і втекла, струснувши плечима, як од морозу.

Тільки тепер Григорій звернув увагу на дівчат, що сиділи насупроти, що пили свою вбогу каву. Коли пишногруда подалась геть, вони перезирнулися і засміялись — одна радісно, вголос, друга — про себе. І пасли очима за хлопцями. Григорій знічев'я одним оком почав

спостерігати їх. Дивився, як вони сьорбали каву. Обидві вродливі. Одна — бистроока і так зачіпала бровою, грайлива; друга — смутна. Обидві витомлені, змарнілі. Десь видно зле дівчатам живеться. Тож сьорбають каву, бо ні за що повечеряти. Стареньке вбрання на них було вже пероване-перецероване. На ногах стоптані грубі черевикки — вони їх ховали під стільці. Одна в потертих простих панчохах, одна — в хлоп'ячих шкарпетках, голі литки теж ховала під стільцем. В такому убранні ніхто їх і не просить до танцю. Та і якісь вони тихі, не стильні тут, як селянські дівчата.

Раптом Григорій уловив фразу... І враз зринув у пам'яті ешелон, набитий дитячим плачем і материнським розпачем, і ті етапи... і та пісня про «горіховий листочок», вся та нуджа на колесах...

Дівчата говорили українською мовою! І так, ніби хто врізав батою по серці, ніби обухом по карку:

Та це ж вони!!! — дочки розкуркулених батьків, розкиданих по Сибірах! Це ж вони, втікаючи, рятуються! Рятуються від голоду й холоду, від безправ'я і смерті, — рятують життя ціною краси і молодості, ціною честі і материнського щастя...

Григорій глянув пильно дівчатам в обличчя. Вони зраділи, закивали до нього привітно, силкуючись бути звабливими, гарними, безжурними і на все готовими... Лише в одної — смертельна-смертельна втома, яку вона не в силі перемогти, а в другій — очі горять хворобливим блиском.

Гриць уже нічого не хотів, але Григорій покликав гарсона:

— Вино! Двічі кав'яр! Двічі біфштекс! Двічі кава і тістечка... Грицю, не пишайся так!

Гриць сміявся замріяний. Йому вже все троїлось в очах, і він собі посміхався, мандруючи десь думками, там, в іншому, своєму світі...

Оркестра шаліла, гупала, дзижчала в шаленому ритмі. Дівчата, що були повеселіли, знов знітилися. Григорій, замість підсісти або покликати, дивився на них похмурими очима і мовчав. Вони бгали під себе ноги і, похнюпившись безнадійно, проводили тремтливо плечима, втягали голови в плечі, либонь, при думці про лютий холод надворі і десь «вдома». Бистроока одвернулась до вікна, закусивши губу, і в очах їй були сльози. Ніхто-ніхто ними не цікавиться... Кава стигла.

Підлетів кельнер з густо заставленою тацею. Григорій кивнув на дівочий столик...

І враз столик запарував, заряснів наїдками, чарками, тарелями. Дівчата широко відкритими очима подивились одна на одну, а далі замерехтіли ними на Григорія розгублено.

Тоді Григорій, що досі говорив до кельнера по-російському, промовив, як то часом батько до дітей, суворо, із зле прихованою ноткою жалю:

— Вечеряйте...— і додав:— Та не лупайте на мене так очима.

В бистроокої очі запливли туманом. Вона закусилла губи, напружуючи всю силу волі. А далі не витримала і, схилившись до подруги, нагло вибухла у неї на грудях буйним плачем.

Григорій рипнув зубами. Зціпив їх до болю. Вибух раптової, несамовитої люті струснув ним. Йому хотілося враз ревнути дико, сказано, схопитись і потрощити все! — поламати стільці, побити на цурки люстра, порозкидати фяготи й гобої, поперекидати столи... Порозганяти все геть... В очах йому потемніло від нелюдського напруження,— тримав нерви. Лише зібгав скатертину конвульсійним рухом руки і, либонь, переламав виделку, що потрапила в засяг долоні. В жилах гуготіла кров...

І гуготіла зала... Крутилась вихорем... ішла перекидя... десь кигкотіли гобої... Ревів водоспад... Дзвінко розсипалась сміхом Наталка, викликаючи луни, а навколо неї стрибав і гавкав, як фягот, Заливай...

Григорій прибрав себе до рук, згадав, що поїзд має бути десь у першій годині ночі. Було 11. Гриць хотів ще пити. Дебелий хлопець міг зрештою жлуктити, мов кінь, але Григорій не дав. Одначе сам хотів упитися, одуріти, щоб нічого не пам'ятати, не чути, не бачити. І він відчував, що потроху наближається до того благословенного стану.

Йому вже здавалося не дві дівчини насупроти, а чотири. Посміхнувшись, він підкликав кельнера і замовив чотири рази консервовані абрикоси. Дівчата привітно кивали головами, були повеселілі. Бистроока цвіла, як мак.

«Як здаватиметься вісім — замовлю вісім»,— думав, посміхаючись, Григорій. На душі зробилось легко... А він не знав, як і де втопити тугу! Хотілось щось сказати дівчатам, щось спитати. Але десь суворий контролер стояв на чатах і забороняв:

«Ти забагато випив і не рипайся! Сиди й мовчи».

Григорій так багато горілки ніколи не пив. Та й тепер суворий контролер не давав переступити крайню межу, дійти до крапки,— стояв над ним і строго відраховував хвилини. Нарешті сказав:

— Стоп!

Годинник вибив 12.

Півгодини до двірця. Півгодини на все інше. Поїзд о першій...

Григорій звівся. А за ним і Гриць. Нагулялись хлопці до несхочу. Але тримались міцно. Лише у вітчю двоїлось, троїлось і плавало все трохи шкереберть.

— Грицю! Ти з нумерками йди до роздягалки, збирай все гамузом і виходь на мороз. Там чекай. Ясно?

Ясно... Гриць вийшов, а Григорій ще мусів розрахуватися з кельнером.

Розквитавшись, помахав здивованим дівчатам рукою і пішов. Пішов. Було смішно — ноги йшли по підлозі, а все навколо йшло якось бокаса.

В дверях з кимсь зіткнувся. Хтось ішов сюди, а він ішов туди, — в дверях стали і ні сюди, ні туди. У вітчю Григорієві двоїлась якась химера... «Шпали» на ковнірі... Синьоверхий кашкет... О, аж два!.. Двоносе...

Григорієві було смішно. Чи воно одно, чи двоє? Кліпав очима — ні, таки двоє! Двоє заразом. Чудно, ха-ха! Щось ніби знайоме... Григорій стояв і сміявся, взявшись у боки. А тоді нахмурився — ну-ну! — і заціпив щелепи:

— Хто став на дорозі!?! Галло!..

Химера уступилася, і Григорій промаширував до роздягалки. Дав Дідові Морозові карбованця і так помаширував на вулицю. Навіть не бачив, як та химера стояла, не рухаючись, мовби прикипіла на місці, і дивилась услід...

На вулиці чекав Гриць, в досі наопашки, з торбинками із усіма пожитками. Григорій надів папаху, накинув доху, теж наопашки — хай хміль вийде, — і пішли помалу. Морозяна вулиця була тиха, туманна, майже безлюдна. Де-не-де рипіли перехожі. Тьмяно сяяли ліхтарі, обведені веселковими німбами...

Не ходи босий!

Хлопці вже пройшли вздовж піввулиці Карла Маркса, вже минули «ДеВеБанк», як Григорій відчув, що щось негаразд, що за ними назирці хтось іде. І не так відчував, як угадав своїм вовчим інстинктом. Хміль виходив з голови. Згадалась та «химера», — що за чорт? Хто б то міг бути? Що за один?.. Військовий ніби.

— А нагнись, Грицю, — хто там за нами йде наче?

Гриць, спіткнувшись, нагнувся і глянув позад себе.

— Та ніби нікого. А що таке?

— Надягай доху в рукави, бо змерзнеш. Так. Чіпляй на плече рюкзак, бо руки заболять. Так...

Упустивши свою доху, Григорій нагнувся і глянув... «Так... Іде назирці. Напевно за нами. Високе. В собачій хутрянці. В капелюсі з розпущеними вухами...»

— Нум, Грицю! Спокійно. Наддай ходу. Так. Не озирайся.

— Та що таке?

— Нічого. Знаєш, як тигр пасе вепрів? Нас пасуть. Не отставай. Тримайся мене.

Пішли шпарко. Дужче. На вулиці враз зробилось людно,— то з кінотеатру висипала юрба. Хлопці припустили межі юрбою, а тоді круто завернули вліво, в бічну вулицю.

— Тримай попри стіну!

І враз несподівано Григорій пхнув Гриця в бік. Пхнув в розчинену браму, аж той поточився. Там стали і стояли завмерши.

Повз них бігом пробігла постать в собачій хутрянці і в капелюсі з розпущеними вухами. Як хорт...

Пождавши хвилину, як затихло рипіння, хлопці вийшли, скрутили назад на головну і пішли шпарко.

До двірця треба пройти головну вулицю, потім майдан, потім пустир за площею, потім базар, а потім ще з кілометр передмістям. Дохи заважали йти,— хлопці їх поскидали й тримали на руці. Рюкзаки — на плечах.

Пересікли навскіс велику площу з пам'ятником Леніну посередині. Ленін переймав їх, піднісши руку, показував шлях в противнім напрямку, ніби хотів обдурити чи силою завернути.

Минувши площу, перейшли навскіс пустоші і бур'янища, націлившись на ріг вулиці, що вела повз тічок до вокзалу. Тут перелізли через окіп і вже були вийшли на шлях, та раптом в темряві виросла постать перед Григорієм:

— Руки вгору!.. — блиснула сталь пістолета, наставленого сторч.

Григорій звів руки... Але, зводячи руки, несподівано піддав ногою так, що пістоль фуркнув десь через голову в сніг, а в ту ж мить Гриць зацідив невідомого з усього маху в ухо. Григорій не дав упасти — з лівої! А тоді турнув ногою так, як те робить сохатий, рятуючись від смерті,— сторч у груди прямим ударом.

Невдалий Пінкертон хекнув, мелькнувши ногами в повітрі, полетів у темряву, з хряском ударився об паркан і звалився десь у сніг.

— Не ходи босий! — прошипів люто Гриць, ступнувши слідом.

— Стоп! — спинив Григорій. — То — чорнороб. Гайда!!

І, підхопивши доху, що Григорій упустив, підіймавши руки, хлопці припустили, як дрібен дощик...

На станцію забігли з другого боку, просто на колії. Саме вирушав товаровий ешелон — десь, ніби на південь. Скочили на ходу. Трапили в порожній вагон. Забрались у куток і сиділи, тяжко відсапуючись.

А вже як ешелон пройшов через міст на Уссурі і покотив шаркө, Гриць почав реготатись:

— Що воно було за халера, га?! Чого воно хотіло?

— Чого хотіло?

— Еге ж.

— Напевно, хотіло пограбувати... Мабуть, бачило багато грошей... як гуляли і...

— От заробив бідняга!

Григорій мовчав. Думка йому шалено працювала, намагаючись знайти всьому логічне пояснення, але нічого не виходило. Сам не знав, що думати. Може, він нечемно турнув того, що стояв на дверях?

Далебі так! В кожному разі він його напевно перелякав. Це він пам'ятає. Може, що ляпнув у хмелю? Так ні...

Напружував пам'ять, намагаючись пригадати, що то був за один, але не годен був щось до пуття згадати, як в дурному сні. Дуже він випив зайве.

А може, і справді хто думав пограбувати? А гляди — швидше всього. Все можливе. Одначе інстинктивно відчував, що щось не так, що за тим криється величезна небезпека, загроза.

А зрештою махнув рукою. «Аби лише не прибили того дурака на смерть. Хай брикає...» Розв'язали рюкзак і заходились вечеряти.

Потім посідали тісно в кутку і так задрімали. Товаровий ешелон йшов не зупиняючись.

На станції Лазо хлопці вилізли десь на світанку.

У Кім-Гі-Суна посідали коні, швиденько посідали, випили по чарці з того запасу, що накупили в Хабаровську, і рушили.

Поки перебували в цім світі цивілізації, почувались непевно, почувались в небезпеці, — нічна пригода набула таємничого значення, незрозумілого змісту. Квапилися швидше виїхати в інший, у свій світ.

І тільки коли повернули в хаті — свобідно зітхнули: «Все!». Вернувся добрий гумор, упевненість і душевний спокій.

Тут — вони вдома! О, тут у н и господарі!

Слухаючи, як шуміли кедрачі назустріч, як височенні кедри похитували коронами привітно, переповідаючи вічну свою казку а чи звітуючи за дні розлуки, Григорій відчув приплив буйної, дикунської радості, а водночас, — непереможної сили, що вирувала в нім.

Го-го! Хтось там на нього насувається?! То ми ще подивимось. О, ми ще подивимось! Доки він тут — нема тії сили, щоб його звідси викурила, щоб взяла його живцем.

І не знаючи, як виладувати ту снагу і ту безвідчитну тваринячу радість від життєвої наснаги, хлопці пускали коні вчвал, стріляли в пні і стовбури і гоготіли, як азіати.

«Так, ми ще подивимось!»

* * *

Вдома Гриць розповідав Наталці про їхні парубоцькі походеньки. Про химерних розмальованих дівчат, про музики, про мащені фарбою губи, про дивацькі танки... Про весь той «цирк».

Дівчина, що знічев'я перебирала ізюбрині лапки, готуючи їх до шиття унтів, і пильно розглядала їх — особливо ті чотири — ревичні, з того ізюбра, що дурів з пристрасті й загинув, — слухала братові теревені й була дуже сердита.

Навіть не тішилась з подарунків, що їх навезли хлопці.

А як zostались з Грицем самі, Наталка приступила з допитом — перепитувала знову й знову про їхні гулі, про чудернацькі музики, про танці та про тих панянок мальованих, і слухала пильно, з блискучими очима, намагаючись не прогавити ні слова... Який химерний той світ! Чи й вони теж танцювали?

Аякже! Танцювали. Навіть до них панянки сватались, такі-о інтересні... — Гриць показував, які саме інтересні.

Але виходило, що то не вони танцювали з півголими «панянками», а ті «пришелепкуваті городяни». А вони? — вони собі добре попиячили.

І Гриць так майстерно списував весь той «цирк» і тих городян, і так смішно копіював їх, ходячи по хаті вихилсом, що Наталка вже заходилась щирим реготом, і хоч не хотіла все те сама колись побачити.

А надто сміялась з того «великого пана», що Григорій зіпхнув його з дверей. А ще більше з того грабіжника, що так добре на них заробив опівночі, й шкодувала, чому вони не підібрали пістоля.

— От два дурні! Зовсім-зовсім два дурні, два ведмеді! Ані тобі з дівчатами не вміли добре потанцювати, ані пістоля їй в подарунок забрати... А то навезли катзна чого, ніби вона якась панянка мальована... Хто це добирав всі ті цукерки, ці шоколядки, ці «духи», ці гребінці тендітні?

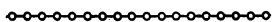
— Я...

— Ну, й дурний.

— І Григорій теж.

— Ну, то обидва дурні. Ще дурніші!... Зовсім, геть зовсім дурні!

Розділ одинадцятий

На кішку

— Ну, як, дітки? Поїдемо? — питає старий Сірко, вагаючись сам це вирішувати, їхати їм чи не їхати на кішку: — Ех, немає Миколи!

— Нічого, батьку! — Це Наталка суворо. — Все одно нас таки знову четверо. Поїдемо... — Упевнено так, беззаперечно.

Старий Сірко подумав, подивився на Григорія, посміхнувся:

— Таке, брат, діло! — І покрутив головою. — Маю відомості, що коло Іману бачили кішку чи аж дві. Кажуть, багато вепрів з'явилося. Ну, ясно, де вепр, там і кішка. З того цей пастух і живе. Та от... Ех!.. Ну, як, козаче, га? — спитав Григорія посміхаючись.

Старий шукає підтримки. Вагався дід. Ніколи не вагався, а тепер вагався. Нема четвертого, нема Миколи. Григорій добрий хлопець, але ж уперше...

Григорій подивився в очі просто, хотів сказати рішуче, як Наталка: «Поїдем», але... чи має він право вирішати?

Сірко задумався. Справа була поважна. Кішка — це не заєць і не лис. Відтоді, як не стало Миколи, хто його зна як, чи вдасться. Стара Сірчиха стурбовано відмовляла:

— Та хай вона скажеться! Та чи вам мало? Та чи вам життя набридло? Та хай її трясця візьме! Сидить уже!

Це й вирішило справу. Старий махнув рукою:

— Ну, то споряджайтесь! ге, стара! Бог не без милості, козак не без щастя. Спробуєм щастя. Будеш за Миколу, козаче! Витримаєш?

— Спробую,— відповів Григорій серйозно.— Тільки ж...

— Знаю, знаю, синку. Нічого. Я тебе підкую трохи. Хоч ти й підкований.

Отже, вирішили їхати.

Стара, зажурена, мовчала. Хіба вони послухають? Лише тліла серцем та нишком витирала сльози. Згадала то-рішнє — як привезли сина з розчавленою головою... Боже мій! Як з війни привезли. Кішка, твар тая поганая, вхопила пащею... Будь вона проклята!

— Ну, от іще! — потішала Наталка. — Не журіться, мамо! Та чи це вперше? Таке... Ми скоро будемо дома. Ми так тільки, з'їздимо та й назад. Ніяких там кішок немає... Розбіглись досі, почувши.

— Та хоч би... — І хрестила Наталку, і хрестила всіх, як завжди, як кожен раз, виряджаючи. Тут бо люди гинуть всюди просто. Не з'їсть кішка — то заблудить, не заблудить — у марі втопиться, замерзне, чи ведмідь, або вепр піддере, а то так простудиться — та й Богові душу віддасть.

А збиралися цим разом не так, як звичайно. Повдягали ватяні штани й куцини. А окремо взяли голої дебелої лосиної шкіри піджаки. І такі ж дебелі лосині пальчатки — рукавиці, — сама шкіра на них, без нічого. Взяли по парі запасних ремузів — теж з міцної шкіри. Словом, побільше шкіри. На старому, як і на всіх, уже не кашкетик, а шкіряний капелюх, хутром униз.

Коней нав'ючили легко. Взяли лише намет, залізну піч, харчі, спирт, марлю та пашу для коней. Та ще взяли верьовок, дроту, сокиру добру. Забрали всіх трьох собак, чотири пари лижв і поїхали.

Коні були не перевантажені, — тож туди весь час їхали. Злазили лише там, де доводилось пробиватись крізь замети в «сіверах». Їхали стежками, через урвища, через джерела, крутими схилами та хащами. Ковані на плашки коні, часто сковзались, іноді падали. Довелося повгвинчувати шиби на кожну передню.

Сонце, відбите снігом, сліпило очі. Тайга стояла дивна, мертва, як заворожена. І лише письмо слідів та слідів на

снігу промовляло до тих, хто умів читати, що тут далеко не порожньо.

Коли закликали, сидячи в сідлі, — а мороз стояв ступнів на сорок п'ять і, хоч які були теплі козачі панчохи в унтах, а ноги мерзли, коли не рухатись, — тоді злазили, ставали на лижви і йшли так. По південних схилах і на падах сніг був туго збитий, і це всіх тішило. Григорій з Грицьком і Наталка на чистих місцях гнали наввипередки або спускалися з крутих сопок, аж у вухах свистіло. Іноді котрийсь, занурившись лижвою десь під гіллячку або під приметений бур'ян, ішов перекидя під регіт інших. Григорій ходив на лижвах вправно. Це не спортивні лижви, ліпші. До них не треба було ціпків. На спортивних тут не пішов би, ті дуже вузькі, врізались би. А це були широкі, втричі ширші за спортивні, трішки коротші, підбиті шкірою з цупкою шерстю по ході. Вперед самі пливають, назад не здають — шерсть затримує. Гасали, дуріли, було гаряче, аж пара йшла у кожного із спини.

На ніч отаборювались просто на снігу, намету не хотіли розв'язувати і ночували так, нагрібши в один бік з-під вітру велику купу снігу. Насупроти розкладали багаття, а посередині намощували гілок з ялини та з смеречини. Було сухо і тепло. Тут сушилися, пили чай. Трапилось так, що не знайшли чай, чи було ліньки шукати, то старий Сірко заварив мисливський — зломив гілочку ліщини з сухим брунатним листом і опустив в окріп. Чай вийшов не гірший за китайський.

Вранці рушили далі. Сліпуче сонце і вітерець засмалювали обличчя, шкіра робилась бронзовою.

На річці Бікіні бачили диво-дивнеє: при височенному, крутому урвищі, при горі, мерехтів крижаний водоспад. Метрів на шістдесят угору. Стояв він крижаною стіною і переливався усіма барвами. Мерехтів на сонці, наче рухався, тік. Але він не тік.

Що тільки може природа витворити! Улітку тут безперервно втікали підґрунтові води, текли по урвищу безліччю дрібнюньких струмків, виносили з собою частки того ґрунту, в яким текли — зелені, брунатні, руді, жовті.

Прийшли морози і устругнули штуку: вода тече, а вони її приморожують. Так і наморозили цє диво — від низу, від річки і геть до найвищого потічка, що ліг угорі рудими візерунками. Отак розписаний, та ще підправлений небесною блакиттю та бірюзою криги, стояв і мерехтів дивний водоспад. Григорій бачив таке диво вперше і милувався, і дивувався.

В однім місці, проїжджаючи кедрачі, захотіли горіхів. Але бирки, котрі додолу впали — заметені снігом, не знайдеш. А котрі не впали — ті на височенних кедрах бовваніли поза можливістю їх дістати. Але вийшли з труднощів просто: збивали їх з рушниць, Старий Сірко бурчав, але не забороняв, бурчав так, для годиться. Колись і сам так дурів. Та і вправа стрілецька ніколи не шкодить, — це вже його правило.

Бирок назбивали небагато, зате горіхи були дуже смачні і багато їх у кожній бирці. Бирка тая — добрий жовтяк-огірок завбільшки і луска, як у соснової бирки, а під кожною лускою, як під покришкою, горіх завбільшки з квасолину.

Так виїхали на Іман-річку. Замерзла і заметена снігом, лежала вона нерухомо, ця, така буйна і бистра улітку, річка. Сніг був чистий, нерушений. Лише посередині, під свіжим шаром снігу пробивалися, як жилки під шкірою, смуги мало їждженої дороги, а по чистому снігу вилося дві нові смужечки від полозків. Межи ними ж — ямки від копит. Щось проїхало вчора двома підводами. З ширини полоззя старий Сірко виснував, що це старовіри. Проїхали вгору. А раз так, то, значиться, вони їхали вниз до останнього снігопаду, а це вертались — значить, були в Імані. Прочитав, і вже його не переконаєш, що це не так. Вони теж повернули вгору за слідом.

Тут Григорій мав нагоду прочитати тайгову газету — часопис пралісів. Але те, що він прочитав, зробило на нього сильніше Бразілля, ніж цілі томи Бальзака чи Стендаля; що їх він колись теж перечитував, та за останні роки забув, здичавів.

На снігу великими літерами, либонь, за допомогою пальця було написано лише чотири слова:

«ФІЙОНА МЕДВИНУ ПРИВІТ ПЕРЕДАВАЛА».

І так, наче хто кулаком по уху торохнув. Що таке? Якому медвину?! Невже?.. Та ні, не може бути!

«Фійона — це ж красуня, жінка того тунгуза, на прізвище Дядоров, краля писана. Росіянка. З старовірів. І дало ж йому зв'язати своє життя з чужинкою, та ще з такою! Та ба: вона — красуня, чиста тобі дворянка, як пава, — ну і погнався. І він її любив, Богу на неї молився, упадав біля неї, а вона... Ну, сказано, не пара. А вона до інших ірже, до своїх. До неї ж охочих — Боже мій! Гарна. І здорова, як кобилиця. Всі начальники, які в тих місцях бувають — чи то різні уповноважені, чи міліція, чи НКВД — всі там пасуться. А Дядров місяцями дома не буває — промишляє все, трудиться. А як узнав,

хотів її порубати. І начальників порубати. Забрали його, подержали і пустили настрапивши...»

Медвин... Медвин — це ж прізвище його колишнього ката. Так, це було прізвище слідчого, а потім начальника відділу одного управління НКВД. О, це прізвище стрясло ним до останнього м'язка. Одно лише прізвище. Але, ні, не може бути. Це ж за десять тисяч кілометрів. Явна невідповідність. Це просто випадковість. Прізвище зовсім, зовсім іншої людини. Який старовір. І хоч це був незаперечний факт, що випадковість, проте серце не могло довго вгамуватись. Прокляте прізвище викликало зливу страхітливих спогадів, приспаного гніву, пекельної, непримиренної, вічної ненависті.

Всі йшли і не помічали, що робиться з ними. Вони прочитали, посміялись, погомоніли і пішли собі далі. Та й з Григорієм, власне, зовні нічого не робилось. Хіба той бій, ту гіркоту за зламане життя, за скалічену і навіки зіпсовану молодість видно зокола, та ще на такому бронзовому обличчі? Щелепи йому зімкнулись, як вовча пастка.

За кілька кілометрів — знову те ж повідомлення: «ФІЙОНА МЕДВИНУ ПРИВІТ ПЕРЕДАВАЛА». І знову серце загуготіло попри всю явну випадковість такого прізвища тут.

І так разів з чотири. Ніби якийсь злий дух намірявся на його спокій. А в дійсності — хтось їхав і з нудьги розписався. Радий, що вивчився писати. А записав те, що його, найбільше, може, роздрочило, чи, може, те, що заволоділо думками всіх тайгових молодих хлопців і дівчат. Це повідомлення звучало, як чергова романтична та пікантна сенсація.

Григорій похмуро вигнаввся наперед і йшов перший, а збаламучена думка, занепокоєна, снувалася химерно. То припускала найнеможливіше, то пригадувала чуте, теж варте уваги.

Що по тайзі останнім часом проїжджали, або якась військова дослідна комісія, або начальство з НКВД, чи міліція, про це було відомо. Мали щось десь будувати, чи, може, «очищать тил від ворогів народу». А може, те й друге. Що по всьому краю будовано силу військових об'єктів, — це він знав, ще в тюрмі від тих, що побували тут «на виправці». Бач, знав навіть і такі подробиці: понад усім кордоном, за проектом якогось інженера, будовано цілу систему — лінію — укріплень і багато сопок перетворені в невидні зокола, потужні фортеці тощо. Робили «кордон на замку». Що ж до останнього — очистки тилу, — то це вже він бачив сам.

Ось такі химерні думки снувалися в його голові, викликані тим прізвиськом.

Там, де Іман завертав круто вправо, на південь, і йшов далі, петляючи межі крутих кряжів Сіхоте-Аліня, наші взяли трохи ліворуч і пішли на схід, нетрями.

По довгих мандрах перейшли на Зміїну. Тут окремо, як пустельник, жив старий удегесць. Сам. В халупі-печері. Роки жив тут, віку доживає. Він уже був майже сліпий, його називали чомусь «Інокентій Петрович, хазяїн Яурина». Яурин — це там десь, на Малім Хінгані, і там він прожив все життя отак, сам-один, як палець, на величезні простори. Мисливив і був повним господарем. А як відкрили там золоті копальні, пішов десь геть блукати по нетрах. Переселився сюди... В нього вже не було зубів, а сам він — як сухенький зморщений грибок. Жив він з того, що ловив рибу, ловив сільцями птицю, а іноді і віврку. За рік він добував хутра на махорку, на чай «кирпичний» та на сірники. Тим задовольнявся і так, у мовчанні, жив тут, споглядав і чекав смерті. Але добрі люди його не забували. Хоч зрідка та добивались сюди мисливці і лишали йому то се, то те. Іноді і спиртом частували. Так він і жив, як бурундучок малий. Та все курив люльку, заплющившись.

А колись він був у свого племені шаманом. Гай-гай... Та зате він ще й тепер умів з богами ладити, тож вони його і зхищали, і заступали.

Яке було його власне, справжнє прізвисько, — ніхто не знає. Він — Інокентій Петрович. З цим прізвиськом і увесь такий, як він є — це красномовний показник, символ всього його племені — уже напівміфічного племені удеге, що отак-о доходить краю і стоїть на порозі в небуття. Того дивного, опоетизованого (ах, Арсен'єв! Ах, екзотика!) — наївного племені дітей природи, що уже вигибали, як малі діти, від усіх благ чужої колонізації: від алкоголю, люесу тощо. А оце догибають «останні з могикан», чи пак «останні з удеге», — навіть не маючи свого імені. Патріарх, жрець і носій традицій та національної гордості свого племені. Єдине, на що він ще спроможний, — це забитися в недосяжні хащі і там сконати з чужим іменем, як з тавром.

Тут старий Сірко залишив коня. Тут, десь недалеко, на джерелі Урин, бачено кішку. Дали Інокентію Петровичу кирпичного чаю, тютюну (старий Сірко пам'ятав про Інокентія Петровича ще з дому), і старенький, зморщений, безбородий дідусик, був радий, як маля. Йому вже три чисниці до смерті, і він хоче покурити всмак. Ні

слова не тямлячи по-російському ані по-українському, дідусик на мигах дякував, радів і розумів, чого від нього хочуть: доглянути коней.

Тут тигролови вирядились: понадягали шкіряні панцері,— дебели щільні піджаки, цупкі ремузи, шкіряні рукавички... Напакували всі рюкзаки харчами і дрібними необхідними речами. В Грицька упакований намет і кругом пояса міцна товста вірьовка. У Наталки теж вірьовка і за поясом сокира. В Григорія, крім приторченої сокири, вірьовки і набійниці, ще похідний казанок. А старий Сірко довго ходив по хащах — вибирав, облюбовував собі знаряддя. Нарешті вирубав дебелий, рівний, три метри завдовжки, сантиметрів десять в діаметрі дрин. Попробував — добрий. Обтесав трохи нерівності. Є!

Стали на лижви. Перекинули через плечі рушниці. Взяли собак на повідки і пішли помалу. Пішли звичайною, мисливською ходою, не кваплячись, щоб не виснажуватись.

Люті морози та вітри поїли, як кажуть мисливці, сніги, а лишок лежав туго збитим шаром, що добре витримував людину і собаку. Лише у великій гушавині сніг був цілий і крихкий, як пісок. Місцями лежав поза коліна. А в «сіверах» та в проваллях у тім снігу можна було втопитись. Місцями ж, на чистих галявинах, на високих пляях, снігу майже не було: позривало, позносило.

До Урину старий Сірко вводив Григорія в курс його майбутньої ролі. Правда, за весь час він мав багато нагод перевірити Григорія, і цей юнак перед ним склав усі іспити, та ще й найліпше. І старий був певен його здібностей. Щоб не ця певність, то він навряд чи зважився б цю зиму піти на «кішку». Проте вважав не зайвим поговорити з ним іще про його роботу.

— Отож, синку, слухай, примічай, щоб ти знав. Це ти замість Миколи... Бачиш, тут діло таке — дружно, то й вийде щось. Сміливо, один за одного, як свій за свого. Того ми й ходили лише рідні, чужих не брали, бо чужий за чужого не підставить своєї голови. А воно, бач, без того не можна, таке діло... Не знаю, синку, як там їх ловлять, кішок цих, по книгах, ми їх ловимо по-своєму — голіруч і вчотирьох лише. Ну й собаки, без них не можна.

Хоч кішка й велика, і хитра тварина, та людина хитріша. Старої ми, правда, не вловимо, бо її не можна впіймати. Ми її стріляємо, та й усе. А ловимо молодшу. Ну, це така ж завбільшки зростом, тільки що легша — всього пудів на вісім,— молода й дурніша. Вона, правда, доброго

лошака візьме в зуби, як мишу, скине собі на хребет та й занесе грець його знає куди. А от, як ми за неї візьмемось, то вже їй нікуди дітись.

Головне — сміливість, швидкість і неодмінно крик. Як уже насядемо, тоді крик.

Спершу собаки женуть її, не даючи віддихнути. Вона б собак самих і не злякалась, може, так ми ж слідом. Чує. Собаки женуть, поки вже несила їй утікати. Буває, цілий день ганяємось. Тоді вона забивається десь до скелі, чи до якогось захисту з одного боку і, повернувшись хвостом до захисту, займає позицію. Пси нападають — вона обороняється. А ми тут! Оце коляка — це перше діло. Як «кішка» забачить людину, то враз, забувши про собак, кидається на неї. А я їй коляку вперед! Вона пащею і хапає, що ближче... Головне не злякатись і подати їй зручно. Ми як робили? Я з колякою вперед. Тільки вона вхопила, Микола зверху на неї... та петлю за шию! Як супоню, затягне... А я вже коляку геть, та за лапи, щоб вона його не здерла... А Грицько — за задні лапи!.. А Наталка, як дзига, коло Миколи насідає! Ге, брат, це треба швидко... І оком не змигнеш... А головне, треба кричати, скільки духу, скільки снаги, кричати, наче тебе ріжуть. Вона від людського крику дерев'яніє, її трясця б'є, нерв у неї не витримує, бач. Губиться і силу свою втрачає... Тож як ми кричатимем, то ти не лякайся, не думай, що це вона черево розпоролла комусь (хоч, може, й розпоролла), а й сам кричи так, ніби тобі черево розпоролли... Втямив? Отож.

А головне — не бійся її: вона тільки кішка. Але, борони Боже, бити її чим, можна скалічити, і тоді пропаде товар, а значить, пропаде ні за пси труд, бо за калічену і чверті не дадуть...

Тим часом ішли і пильно оглядали всі хащі. Грицько йшов стороною, Наталка оддалік. Старий роззирався пильно і гомонів тим часом:

— Ну, буває, що вона виб'є коляку і кинеться на самого — тоді її треба ловити руками за щелепу і здавити ту щелепу та й не давати перемінитись на зуб. Було мені раз так... Ну, якби довелось тримати так хвилину, то вона за хвилину роздерла б і унти на поворозки, не то що самого, так, бач, це було, може, секунду, як уже їй запетлювали хлопці шию та ноги і повалили. В мене хлопці добре робили! Не дали батька з'їсти (добродушно сміється). Тож і ти не давай, як що як. Бо після мене тобою закусить. Отак.

А як будемо гнати, не виганяйтесь один перед одно-

го, та й не відставайте. Дивись на мене. Один прикриває тил, бо як трапиться хитра яка падлюка, то обдурить, зайде з тилу — і незчуєшся, як і передусить... Отож, як тільки побачиш, що я подав їй гостинець, сідлай її мерщій, та вірьовку оттак, оттак, щоб напоготові, а тоді оттак, і кричи!.. Кричи, а сам не зівай, орудуй, бо незчуєшся, коли голову одірве... А стривай!..

Наталка стояла, тримала за нашійник Заливая, що поривався вперед, і подавала знаки. Миттю зійшлися до неї. Наталка показувала пальцем на дві смуги на снігу.

— Аж дві!..

Сліди... Дві кішки пройшли глибоким снігом. Старий Сірко пильно обдивлявся.

— Стара і друголіток. Уранішні. Тихо йшли... Не голодні... Десь на лігво...

Це все пошепки сказав.

Нічого собі — аж дві кішки зразу! А собаки!.. Григорій здивувався, побачивши, як вони відмінилися. Нюхали слід, і шерсть на них стала дуба на спинах. Поривались вперед, натягали повідки, але не рвалися шалено, — зацитькувані, поглядали на людей запитливо. Вишколені.

Власне, по собаках Григорій побачив, що натрапили на тигрів. Заливай тремтів від нападу люті, аж Наталка тримала його за нашійник, не покладаючись на повідок, а він хрипів, не маючи права заревти вголос.

— Головне, розпарувати їх вдало. — Старий Сірко зняв шапку, перехрестився. — Дай же, Боже!..

Тоді міцно нацупив її.

— Ну, дітки! Дивіться ж!

Вмить повідмотували вірьовки і налаштували їх зручно, почіпляли на шию. Кожен дослав набій в набійник рушниці і знову закинув її за плече, щоб руки були вільні. А дід до Григорія:

— Дивися ж. Як я крикну і почну стріляти, стріляй вгору, куди попало, заправляй і знову стріляй, і галасуй, а тоді рушницю за плечі — і гони щосили слідом за мною. І не оглядайся!

І так, тримаючи собак на повідках — Рушай у батька, Нерпа в Грицька і Заливай у Наталки — пішли тими слідами. Попереду старий Сірко, за ним Григорій, тоді Грицько, а тоді Наталка. Вона тримала вінчестер на руці і весь час пильно поглядала на боки, іноді оберталась. Її функція вже почалась. Бо кішка та — зрадлива твар, особливо ж як стара з молодим — мати. Вона може бути тут близько і вже, може, вживає проти своїх ворогів заходів.

Сліди то йшли поруч, то перехрещувались петлями.

Грутились по непрохідних хащах, по такіх гущавині, що, звичайно, туди мисливець незалазить. В особливо небезпечних місцях старий обходив забіч, весь час не спускаючи з ока слідів і перемацуючи очима кожний непевний закуток, купи вітролому, каміння. Обминали, виходили з іншого боку, натрапляли на слід і йшли далі.

Григорій мобілізував всі свої мисливські здібності, а найперше зір. Аж у скивицях боліло, так він напружував очі, стежачи за Сіркою і за всім навколишнім.

Минали години... Так вони проходили кілометр за кілометром, — переходили розпадки, становики, паді і непрохідні хащі. А сліди йшли собі, навертаючи все на південь, — ось, зараз, тут...

Але не було тут. Далі. Далі.

Так вони йшли до півдня і навіть не обідали. В однім місці тигри тупцяли під деревом. Сірко оглянув пильно все. А Наталка:

— Ось, гляньте вгору!

Вгорі, метрів на три від землі, між розсохами дуба, з-між двох товстих колод стирчав розкішний чорний хвіст. Соболь! Отак! Хто ж то ставив? І хоч соболя заборонено здобувати, та раз уже впіймався, — взяли. Тут Грицько впізнав, що це ж їхня плашка, що вони з Григорієм ставили на колонка. І затіска їхня. «Вліз дурний в не своє. А кішки — ти скажи, які обережні! Постояли, а не наважилися взяти: почули, що тут була, хоч і давно, людина».

Гриць запхав соболя в торбу: «Не кидати ж дві тисячі: п'ятсот загинати. Прийме база за камчатського».

У другім місці тигри лежали. Видно на снігу під деревом два лігва поруч. Старий Сірко зупинився коло них. Помацав сніг. Подумав, оглянув усе навколо, знизав плечима. Недавно, але... Невже сполохані? Так наче встали не від сполоху...

Пройшли ще трохи. Ага. На снігу кілька вепрячих слідів. Пішли вистрибом. Тигрячі сліди теж розгонисто — полюють.

Так у надзвичайному постійному напруженні та хвилюванні, забувши й про їжу, тропили, тобто стежили, вони кішок до смерку. Як починало вже сутеніти, сліди довели їх до якоїсь річки.

— Даубіхе! — сказав старий, як кондуктор, оголошуючи чергову станцію.

Тигри тут постояли на низькому березі, подивились, либонь, на заметену снігом річку, пописану посередині полозками і, занепокоєні підозрілим тим писанням, а мо-

же, й дух кінський чи людський вхопивши, — повернули круто нагору. Вепрячі ж сліди подались просто уперек, через річку.

— Стій! — сказав старий Сірко. — Ніч надходить. А проти ночі кішок не стежать.

В цім місці річка, що текла взагалі, крутячись та петляючи межи становиками, як і всі тутешні річки, робила круте коліно. Старий подивився, ще раз прикинув і вирішив тут ставати табором. Вмить напнули намет, розгрібши сніг, нарубали хмизу, наносили ялинового та смерекового гілля. Звалили сухостій і, порубавши його на дрова, розклали вогнище. Хотілось їсти та ще більше хотілось пити. Двічі кип'ятили чай. Їжі не варили, а просто їли пироги й морожене сире м'ясо — «струганину». Передусім випили спирту, а тоді стругали мясо ножом — кожен своїм (від цього й «струганина») і, вмочивши стружку в сіль, так їли.

Після вечері Грицько оббілював соболя, що за той час, поки вечеряли, встиг розморозитись.

— Ну, як, батьку? — підняв шкірку, милуючись.

Батько, фахівець у хутрині, взяв у руку, труснув, прицмокнув:

— Гарний! — І удаючи інспектора бази, додав: — Сорт перший, висока підголовка, темний, комірний. Без дефекту. Лупка стандартна... За це — дві тисячі штрафу або шість місяців тюрми!.. Але оскільки він сам винен, що поліз туди, де його не прохано, то ми його здамо за камчатського або за сахалінського — там дозволено полювати на нього.

А соболю, дійсно, був гарний. Зверху переливався сизо-синім відтінком воронового пера. Роздмухати чорну ость — голубіє пух. «Голубуватий». А хвіст!..

Грицько приміряв пишного соболя до ковніру сестри — чи до лиця. Та:

— О! Оце тобі, дитино, як піймаєш кішку.

— А й правда! — посміхнувся Сірко. — Правда! Хай пани бурундуки носять, а ми вже соболя як-небудь... То треба ж іще здобути якого.

Наталка тільки очима мерехкотіла, задоволена. Що то жінка! У вічнім, іноді навіть підсвідомім прагненні, буди гарною й так, бути ще ліпшою — жінка всюди вірна собі.

Грицько повісив соболя в намет — хай висить.

— А ми ще десь здобудемо, щоб не один. Грець їх бери з їхніми законами!

Рано-рано, тільки-но розвиднилось, рушили. Покину-

ли так намет і все, що було в нім і коло нього,— всі зайві речі лишили тут. Взяли з собою лише сірники, трохи їжі, боклажку з спиртом та своє мисливське встаткування. За розрахунком старого, вони сьогодні мали догнати і згребати тих кішок. Ще до вечора, як Бог дасть. А ні, то завтра.

Сліди знову петляли, водили їх, як і вчора. Там, де снігу було мало, видно було навіть віддряпки пазурів. В інших місцях, де снігу було більше і був «чирим» — за-тужавіла поверхня, кора,— один слід все провалювався глибоко. «Це матка. Важка, сатана! Пудів на дванадцять». Це ж дало підставу упевнитися, що другий був молодий. Так, пудів на шість-вісім. Проте і при такій вазі та при півторарічному віці він зростом мусив бути такий же, як і старий, лише утліший, піджаристий,— ще не набрав уповні ваги й сили. Ну і досвіду, звичайно. Тому й ходить при матері.

Раптом все пішло несподівано швидко...

В однім місці, перед густими заростями, старий раптом впустив ломаку і підкинув вінчестер... Григорій бачив, як у гущавині посунулось щось смугасте... Постріл! Велетенська кішка зробила скажений стрибок угору, як підкинена пружиною. В ту ж мить і туди ж стрелив і Григорій по ній. І ззаду пролунали постріли. А старий, пронизливо і моторошно крикнувши, як це роблять татари або чеченці, і, раз у раз стріляючи вгору, пустився чимдуж стороною навздогін за другою, що десь мелькнула і щезла. Решта, так само лементуючи,— слідом.

Спущений Рушай ішов вихором уперед. За ним, пролетівши повз Григорія, покуріли, ревучи, Заливай і Нерпа.

Собачий лемент пішов по нетрах... Далі, все далі... Вирував, клекотів, віддаляючись. Женуть уже взрячку.

Григорій налягав на лижви, закинув уже, як і старий, рушницю за плечі, не відстаючи, готовий до всього.

А Наталка, обернувшись на ході і ще раз стреливши в велетенську потвору, що, перекинувшись у снігу, біла лапами в повітря,— випередила брата і благально:

— Грицю! Братику! Я буду за ним!.. Я буду третя. Бережи хвіст.

То була божевільна, шалена гонитва. Годину... Дві... Три... Безконечно... Аж очі вивертало на лоба. Григорій боявся тільки, щоб не спасувати, щоб стало сили, щоб витримати. Бо життя людей, життя старого тепер на його сумлінні. Ясно.

Собак було весь час чути. Іноді розтиналось коротке

скавуління чи виття. Тоді старий припускав ще дужче і по нетрах шугало його страхітне гукання. Підбадьорював та й тій сатані нагадував, що він ось тут, доганяє, як сама смерть.

Собачі й тигрячі сліди кидались то впра́во, то вліво, чирим часто не витримував кішку на скоку та в таким темпі, і вона все провалювалась глибоко. Напевно такої гонитви вона довго не витримає. В кількох місцях на снігу руділи плями крові — на собачім сліду.

— Наддай!!.— гукав Сірко і лементував ще пронизливіше, ще шаленіше.— Пропадуть собаки! Подере.

Де вони гнали, як вони крутились та петляли,— не було видно. Сучтя било в обличчя, обдираючи шкіру.

Ось лемент — рев собачий — близько. Зовсім близько. Старий Сірко нацуплював лосину рукавицю, що був скинув. Спереду вже видно, як ген крутились, гасали пси під скелею. Миттю старий одстебнув геть лижви і, наставивши коляку, як спис, гайнув уперед. Григорій нагнувся на півсекунди до лижв... Мимо пролетіла Наталка, бачив лише, як її лижви із шкварчанням відокремились і шугнули вбік, утікаючи від його лижв.

Пізніше він часто згадував і не міг відновити точно, як воно все було.

Він таки перший опинився біля батька. Він лише пам'ятає, як закричала Наталка... блискавичний його стрибок... Вир... Несамовитий галас,— людський, собачий, тигрячий... Він затягнув петлю, як супоню, і вмить опинився під сподом, вчепившись потворі в карк за шкіру... Все качалось клубком, галасувало на нім... Здається, і він галасував... Сніг набивався в очі і в рот...

Це тривало десять секунд, але, здавалось,— це тривало вічність... Потім в раптовій тишині — злякане Наталчине обличчя і дихання над самим його лицем... Потім дружній регіт...

— Пусти! — це старий Сірко, сміючись, розпатланий, спітнілий: — Пусти, а то ти його задавиш...

Уже! Страшний галасливий клубок розпався, і його витягали, затоптаного в кучугуру снігу.

Тільки тепер Григорій побачив, що він голими руками вп'явся в рудий загривок та так і заляк... Ага, він перед тим скинув шкіряні рукавиці і кинув їх геть, щоб не заважали...

Потвора лежала майже нерухомо, лише конвульсійно здригалась, розчепірів одерев'янілі пальці. Його звільнили з-під снігу, і секунди переляку загального перетворилися в дружній регіт. Так його забило снігом — повно

в носі, і в вухах, і геть світу білого не видно. Але все ціле, нічого не поламано і не поодкушувано. Треба бачити ці славні, хороші обличчя! Допіру лише зосереджені і суворі, а тепер такі смішливі — розкудовчені, спітнілі, замурзані і веселі. Грицько іржав, як дурний.

— А я думав, що вона тебе вже з'їла! Ха-ха-ха! Дивлюсь — нема, тільки унти стирчать із снігу.

Відсапувались. Обтрушувались. Збирали шапки, рушниці. Викопували з снігу погублені набойі. А де ж дідова шапка? Та вона, пак, он...

На розметанім снігу лежала здоровенна, смугаста, кішка, зв'язана по ногах, а тоді ще обидві пари ніг докупи, шия затягнута петлею, на морді дідова шапка... Кішка здавалась неживою, лише хвіст тремтів і корчився потихеньку, як прут на вогні... То враз вся стиналась в страшній конвульсії.

— Кінчається! — це Грицько злякано: — Дуже втягнуто!

— Нічого, — заспокоював старий, — це кішка. Її не так скоро задушиш.

Потім обдивлялись пошкодження — оглядали один одного і собак. У старого Сірка була щока в крові, але то пусте — здряпнуто, і він навіть не пам'ятає де, чи як гнався, чи тут уже. Наталка набила моргулю об чийсь приклад, а може, й об чийсь лоб. Може, об Григоріїв. У Грицька все гаразд, тільки чулав нишком здаду, — сатана мотнула наостанку, як уже була зв'язана, та так піддала ногами, що він не втримався і гепнув просто на камінь. А в Григорія усе в порядку... Що в нього боліли ребра і була розсічена всередині губа — то секрет.

А собаки лежали рядочком на снігу, повисолоплювавши язики, ніби в Спасівку. Проте з ними гірше. В Рушая розідране вухо, у Заливая здорово піддраний бік — так шкіру й злуплено смужечкою, і він старанно зализував рану, піддаючи шмат шкіри язиком. Старий витяг ножа і тут же проробив операцію — відтяв шмат геть; розумний пес тільки заскімлив і лизнув діда в руку.

— Нічого, нічого, це ще щасливо: це заросте...

А з Нерпою було погано, — десь наколола око, і воно сльозилось, кривавилось. Пес жалібно дивився на людей. Старий оглянув, похитав головою...

— Ну, нічого... Може, пройде... От біда... Ну, та на війні не без убитих.... Може, й заживе...

Після оглядин старий Сірко підійшов до вже майже нерухомої кішки і розпустив петлю на шії. Радісно бурчав:

— Оце фарт! Хтось серед нас щасливий!..

Потім знайшов свою коляку і просунув кішці межі зв'язаними ногами. А тоді взявся майструвати клітку.

Поки старий майстрував клітку, зв'язуючи її з товстих брусків, невелику, тісну, але дебелу, — хлопці з Наталкою позбирали лижви, розпалили ватру, почали готувати їсти. Тільки тепер вони почули, які вони голодні.

— Хлопці! — гукнув Сірко, поглядаючи навколо. — Та це ж пак Собор! Диви!

Дійсно. Скелі, до яких собаки приперли кішку, були старому добре взнаки. Звались вони в мисливців Собором, бо нагадували зруйновану церкву. Стояли окремо, як будівля, поруйновані, вивітрені морозами, вітрами й часом. Поміж скелями були печери. Це стародавня резиденція великих хижаків.

— А катніть он туди, — махнув дід сокирою.

Григорій і Грицько стали на лижви і пішли в показаному напрямку.

Скоро вони натрапили на місце, де були виполохані обидві кішки, — здивувались, підійшовши зовсім з іншого боку на те місце, де вранці відбувався початок баталії. А через хвилину — знайшли забиту кішку. Здоровенна самиця, грізний екземпляр старого уссурійського тигра, лежала на розкопирсаному снігу, задубівши. Сніг кругом був забризканий кров'ю. А на розкритих губах її замерзла кривава піна.

Смертельно поранена першим же пострілом у груди, вона була потім продірявлена ще чотири рази. Останній раз, очевидно, в голову.

Хлопці подивувались з такого страхіття. (Власне, дивувався Григорій, Грицько вже звик, бачив). Потім зв'язали їй передні ноги, ще й примотали мотузку за голову. Тоді запряглися і так поцупили вдвох.

— Шкіра ж пропаде! Це ж яка шкіра! — сказав Григорій.

— Дурниця! — це Грицько, скептично. — Ця шкіра коштує рівно в п'ятдесят раз дешевше, ніж ота маленька соболина. Поганяй!

І поцупили. Кішка пливла по чириму досить легко.

— Овва! А то чому ж так дешево? А я думав...

— А хтозна-чого. Ми її з убитого тигра і не знімаємо ніколи, а здаємо так, гамузом, з тушею і з тельбухами. База приймає цілком і платить за вбиту, за найбільшу, всього лише тисячу карбованців. Биту кішку продають так цілком десь у Китай, з кишками і з печінками.

Ось так і притягли мертву до живої. Зорієнтувались,

виходило, що вони десь крутились (та ще й як крутили!) — і до того місця прийшли. Бач, піймали живу майже там, де почали ганяти.

Клітка була вже готова. Вміло зв'язана з грубих, дебелих глиць, вона була довга, метрів на три, але низька і тісна. Верх у ній був відкритий.

Тимчасом зв'язана кішка помалу очунювала. Старий поглядав на неї і поспішав. Ось клітка готова зовсім.

— Ану, беріть, дітки!

Гуртом взялись за коляку, просунену межи ногами, підняли кішку і поклали її в клітку згори. Старий наклав заготовлені, глибоко позасікані на кінцях дрючки, позабивав кілки, попробував, — добре. А тоді висмикнув коляку з-межи ніг. Слава Богу!

— А тепер снідати, обідати, полуднувати й вечеряти...

Смеркало. Назад рушати пізно. Тут і ночували... Коло скель було затишно. Розгребли сніг, розклали ще одно велике вогнище, — було тепло, спалося міцніше, ліпше, аніж на печі.

Звечора, наївшись і напившись, ще довгенько лежали коло вогню, гомоніли про се про те. На старого Сірка трохи напала балакучка, як часто після доброї вдачі, він був у доброму гуморі. Згадував, розповідав, а то й філософствував.

— Бач, — це старий роздумливо, копірсаючи паличкою жаринки. — Як на світі все розумно зроблено. Га! Оця ось кішка, приміром, — вона виплоджує тільки по одному, та й то не кожен рік, бо якби вона плодилась так, як миші чи пацюки, то тигри б увесь світ давно поїли. І от уже ведеться — що більший звір, то менше плодить, що менший звір, то більше плодить. Чого так багато мишей плодиться? Та того, що їх усяке їсть — і тхир, і колонок, і куниця, і горностаї, і сова, і лисиця — всі живляться ними. Отже, щоб мишачий рід не перевівся, треба, щоб вони швидко і багато плодилися. А вже ведмідь або й оця кішка — їх жоден звір не з'їсть. Навпаки. їм самим треба багато харчу, того вони так помалу й плодяться.

О, старий дідуган стільки надивився за життя, стільки думав над усім і розумів навіть, чим що дише, що міг би консультувати багатьох вчених і професорів з цих питань. Бувши в доброму гуморі, старий розгомонівся і довго ще розважав молодь оповіданнями про свої пригоди.

— І скажи, одне одного держитись, як воша кожуха. Хочеш знайти колонка, — шукай мишу, хочеш знайти

вовка, шукай козу, хочеш кішку цю знайти, шукай вепрів; бач, це пастух, а то козолуп, а той мишопруд — все спеціалісти, інженери...

Іноді коло ватри вибухав дружній регіт, особливо, як дід оповідав про людей, про зустрічі с громадянами, про спостереження над ними і робив несподівані висновки

Уранці вони рушили до покинутої ще вчора домівки до намету. На чотири пари лижв, мистецьки зв'язаних і налаштованих так, як сани, поставили клітку з живою кішкою. Мертву ж поцупили так, самоходом.

Так і допхались до намету в обідню пору.

Але тут сталась дрібниця. Тільки така, що катастрофічно виросла в велику подію і нагло поклатала кінець мисливській епопеї. Поклатала всьому край. Сталось все це швидко, непередбачено і безповоротно. Так, як це буває при наглій пожежі, при землетрусі, при всіх стихійних зламах, що кладуть край там, де його найменше сподіваються і бажають.

Намет стояв цілий-цілісінький і чекав господарів. А коли підійшли — здивувалися. Намет цілий і порожній, але хтось був. Хтось ночував. Унизу, на льоду, либонь, стояли коні — натрчшено сіна і кінський послід. Коло намету походжено. В наметі ночовано. Випито весь спирт з бляшанки, ще й узято одну баклажку.

— А де ж соболь?! — кинулась Наталка.

— Та там же ж я чіпляв...

— Нема!.. І однієї сокири нема, що тут лишали.

Старий насупився.

— Хтось нетутешній, — буркнув крізь зуби. — Іч, іроди! Двоє, видать, були. Не тайгові, — тайгові не порушать закону.

Пішли всі на лід, розглядаючи сліди — куди рушили і коли рушили. Недавно рушили і вниз по Дуабіхе до Іману.

А Григорій розглядався біля шатра. На снігу недопалок — мундштук дорогої цигарки «Золота марка»...

Григорієві серце чомусь нагло затіпалось. Такі цигарки завжди курила одна людина... Він мовчки, поки всі були на льоду, швиденько визволив свої лижви з-під клітки, став на них і, нікому не сказавши, подався... На ходу заклав обійму в гвинтівку. Щез. Подався швидко через нетрі навскіс, зрізаючи величезну дугу, що її тут робила Дуабіхе.

Григорій знав, як тут, угорі, тече ця річка, петляючи межи крижами. Коли йти навпростець, то можна випередити навіть експрес, коли б він ішов річкою. І як би

швидко він не йшов, все одно не міг би перший проскочити. Коли б тільки не помилитися в часі! Але зі слідів коло намету видно було, що гості від'їхали всього півгодини, найбільше годину перед тим. Григорій гнав, як вчора за тигром.

По якимсь часі шаленого ходу нарешті вискочив з розгону на річку, на лід, — нема. Послухав — не чути. Лише десь далеко стрельнуло. На льоду, певніше на снігу Грицько помітив кінські кізьяки. Недавні... Проїхали. Тільки що. Далі Даубіхе звертала понад становиком направо. Там уже Іман. Сизий становик робив велетенську дугу. Григорій націлився на середину тої дуги і погнав навпростець... Виломившись з тріском крізь верболіз, аж присівши на лижвах, шугнув з крутого берега і зі шкварчанням вилетів насеред річки, круто завернув... Ось! Миттю зірвав гвинтівку з шиї...

З-за повороту мчала паровиця. Вітер дув Григорієві в спину. Ще зовсім недавно він тягав і мертвого, і живого тигра, — на нім поналипали шерстинки, на унтах і на руках були плями крові тигрячої... Він пішов назустріч, стискаючи гвинтівку. На санях було дві постаті, завинуті в дохи по самі вуха. Вмить відкинули дохи, — замаячили будьонівка і ежовський кашкет, руки вхопились за зброю.

Тут коні захропли, затанцювали і враз мотнули, як навіжені, вбік — вхопили тигрячий дух. Ага!.. Кошівка (такі сани) перекинулась, і обидві постаті випали в сніг.

Григорій вп'явся в них очима. Не бачив, як повз нього, божевільно, обминаючи його стороною, мчали коні, б'ючи голоблі та сани, що летіли за ними льотом, перекидались, деренчали...

Одна постать схопилась і хотіла кинутись упоперек до лісу. Другий шалено, хапливо вибивав сніг з цівки гвинтівки, а далі шарпнув за кобуру пістоля.

— Стій!! — гукнув Григорій. — Зброю геть! Руки вгору! Три ступні вбік! Так стояти!..

Стоять... Григорій підійшов. І нагло... Серце закалатало йому безумно, шалено. А очі вп'ялись в того, що в кашкеті... І він зареготався страшним, жаским і... радісним реготом.

— Медвин?!

Боже мій! Мить. Мить подиву. Мить буйної радості. Є, є Бог на небі! Ось він. Ось той, з ким їх і Бог не розсудить.

А Медвин — бравий герой і грізний суддя та володар душ людців і плюгавий злодюжка, порушник закону нет-

рів, — стояв і тіпався... Так, тіпався. Губа йому тіпалась, а очі... очі гидкого, сонливого боягуза. Три шпали на ковнірі — як мазки крові.

— Великий начальник?! Так... Поздоровляю...

Другий тихенько відступав назад, непомітно; з однією шпалою — якийсь начрайону. «Чорт його припарував, дурака», — подумав Григорій, а вголос промовив:

— Так... Ну, все, таваріщ следовательно! Все. — І важко задихав: — Кінчаю слідство... — І підніс голос, повільно, грізно:

— Тут... я тобі... й рев, тут я тобі й трибунал! — Підкинув гвинтівку і вистрелив. Аж тому з голови пихнуло.

Другий кинувся упоперек, до лісу. Григорій дивився йому услід, слухав, як у грудях стукає серце, напосне помстою... Тут утікач обернувся і вистрелив з пістоля. Уже майже видряпався на урвище до лісу. Куля тьохнула десь у сніг.

— Хіба так стріляють? — промовив Григорій задумливо. Пересмикнув закривку і стрельнув.

Постать підкинула руки, майнула ними в повітрі й покотилася з урвища.

Мить Григорій стояв нерухомо. Думки летіли вихором... Так. Все. А тепер — в Маньчжурію, в Китай, в Японію, до чорта в зуби. От. Все відтяв за одним разом — і ворогів і друзів, і спокій — все...

Стривай! За мої вчинки відповідати ж ніхто не мусть. Подивився на чисту пелену снігу, а тоді написав пальцем великими літерами:

«Судив і присуд виконав я — Григорій Многогрішний. А за що — цей пес сам знає».

Ще й розписався.

— Так... Куди ж тії бідолашні коні побігли? Загинуть... Шкода... Ну, добре. — Хвилинку постояв. Зітхнув. Потім махнув рукою, почепив гвинтівку на шию і повернувся..

На нього дивилась пара очей. Наталка!

— Що ти зробив?

Григорій взяв її за руку і потяг геть за собою. Вона не опиралась — покірно йшла поруч, лише відчував, як її рука тремтіла.

А в неї рука тремтіла не з переляку, ні.

— Що ти зробив?

— Слухай, Наталко! Те, що я зробив, — те я мусив зробити. Розумієш? Я вбив одного дракона... Ти цього не

бачила! Не бачила! Розумієш? Не б а ч и л а! А вже, як я буду далеко звідси,— тоді ти про все розкажеш своїм...

Дівчина дивилась на нього, і в неї затремтіли губи. Прошепотіла здивовано, розгублено:

— Куди ж ти?..

— Стривай. Твій вінчестер зареєстрований?

— Ні.

— Гаразд. Чудесно. Дай мені твій вінчестер. На тобі цю гвинтівку. Вона теж не реєстрована, але... хай батько допильнує...

— Але стривай... Ну, добре. Ти зробив, як вважав за потрібне, добре, тобі видніше, але куди ти?! Куди ти підеш?

Боже мій! Скільки сказано в одному тоні! Все, про що мовчала місяцями. Григорієві аж горло стисло. А дівчина благала:

— У нас же цілком безпечно... у нас... Та можна ж іще далі зайти в нетрі...

Григорій взяв її за руку і стис. Міцно-міцно. Вона не віднімала своєї руки.

— Дурна, ти дівчинко. Ти не знаєш, що то за один. За тиждень тут всі нетрі поставлять догори ногами — шукатимуть... Це великий собака. Але Бог є на небі! Є! Цей пес відбивав мені печінки, ламав кості, розчавлював мою молодість і намагався подряпати серце, якби дістав. Так довгих-довгих два роки він мене мучив. А потім спровадив до божевільні. І все за те, що я любив свою батьківщину.

І я ще тоді поклявся іменем матері моєї, що відірву йому голову. Я втік з божевільні... Потім мене знову піймали і знову мучили такі, як він,— його поплічники... А потім присудили до двадцяти п'яти років каторги. Двадцять п'ять років! А я всіх маю двадцять п'ять. І все тільки за те, що я любив свій нещасний край і народ...

Я поклявся, що буду їх вбивати, як скажених собак.

І я втік з ешелону. Вони мене везли з України на каторгу, на повільну смерть, і берегли, як пси. А я втік. Вистрибнув на ходу з скаженого поїзда,— стрибнув у ніч, у смерть, на щастя.

І я мав щастя... Я потрапив до вас, я мав щастя. Сміливі завжди мають щастя, як казала твоя мати... Обійми її міцно за мене і поцілуй її за мене... сестро.

Наталка враз нагло припала до нього і вибухнула буйним плачем. Безпорадно, по-дитячому. Ясно — це розставання. Це навіки. Боже мій! І поцілувала... Ой, як шалено! Все вклала в цей поцілунок, всю душу.

А тоді враз відірвалась, зціпила зуби, хутко-хутко відстебнула набійницю, повну набоїв до вінчестера, і ткнула в руки.

— Візьми!

Мовчки взяла його патронташ.

Повернулась і пішла. Хутко-хутко... Зупинилась... Завагалась... Пішла... Зникла...

А за хвилю з хащів почувся її голос, суворий, але з зле прихованими слізьми:

— Ітимеш оцією річечкою. Дійдеш до заїмки — візьмеш коня, харчі... сірники... Батько нічого не скажуть, я їм поясню, як приїдемо... Ітимеш далі розпадками на захід... На Уссурі. Й на Маньчжурію...

За слізьми не договорила — подалась. Все.

Бідолашна... Горда... Дика... Наївна і... надзвичайна Наталка...

І десь зринула в пам'яті і бриніла в вухах пісня, як кров у висках, бриніла боляче і чітко:

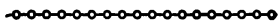
«...Цілувалися ми із тобою один раз»...

Ху-у! Серце Григорієве ніби хто поклав у жорстокі лежачата. Він стояв, зціпивши зуби до хруску, щоб не ревнути дико, нестямно. А по щоці повзла помалу сльоза. Вирвалась-таки! Так, як вирвався він колись із скаженого поїзда.

Згори почав падати густий лапатий сніг. Засипав сліди. Засипав усе...

І сідали рядочком сніжинки, як білі голуби, на ставу сизу цівку вінчестера.

Розділ дванадцятий

На заводі з щастям

До Хабаровська з заходу кордон іде по Амуру. Від Хабаровська на південь по Уссурі. Найліпше кордон перейти десь в Біробіджані, там найбільші нетрі, найвужчий Амур і гори обабіч — Великий Хінган. Це Григорій знав. Він це вивчив досконало і давно вже, щоб бути зорієнтованим на випадок чого. А тепер той момент настав. Але ж...

Ні. Йому несила так піти геть. Він мусить піти туди, глянути, побачити. Востаннє ж. Побачити батька, побачити матір. Це, може, єдині рідні, може, на цілому світі.

Попрощатись. Стати навколішки і хай благословлять у далеку путь — у темне, страшне невідоме... Може, в смерть.

Три дні він ішов снігами і боровся сам із собою. І не міг перемогти бажання піти, глянути. Він мусить. Спустився становиками і вийшов на річку. Зайшов на заїмку — постояв біля коней, що стояли біля стіжка сіна і, зачувши його, радісно заіржали. Він погладив свого буланого, по-господарському обдівився усе — все гаразд. Мишливці ще не приїжджали, але мали приїхати. Коня він не зважився взяти, лише взяв харчі, сірники, пляшку з спиртом і жменю набоїв. Інокентія Петровича не було вдома, і Григорій був задоволений з того. Взяв що треба і пішов далі. Це було позавчора. А вчора він провалився в наледь і мусив сушитися. Сушився всю ніч і думав усе про одно, все про те саме. Ще вчора вранці з перевалу він бачив, як унизу річкою їхала процесія. «Наші», — мелькнуло в голові. Так, він упізнав їх. Хотілось скрикнути і побігти до них, але утримався. Зітхнув лише.

А процесія посувалася униз по льоду. Коні встяж тягнуть на довгих полозках клітку з тигром і всі речі. Позаду ідуть двоє, а спереду одно лиш на лижвах. Коло нього крутиться собака, то забігає наперед, то, повернувшись, кидається назустріч... Заливайків голос перекочується по горах, дзвінкий і докірливий — на нього не зважають... Серце Григорієві стиснулось. То ж Наталка! То ж Наталка. Простує вперед уперто, похилившись проти вітру. Уявив, як вона уперто заломила брови, і так стало на серці... Ні, цього не скажеш, як то буває на серці, коли воно нагло обіллється кров'ю.

Процесія зникла за тим велетенським крижаним водоспадом, що вилискував на сонці. Могутній гірський бог десь махнув чарівною паличкою і заморозив велетня, розмалював його в усі барви веселки, оправив у скляний прозорий панцер — і він стоїть, мерехтить холодно.

Григорій ще довго стояв, дослухаючись до Заливаєвого голосу. Процесія зникла. Потім і голос той десь завмер, а він стояв.

Тоді сапнув морозного повітря, насупився, підв'язав міцніше лижви і пішов нехотя снігами глибокими, становиками крутими.

Це було вчора. Всю ніч він лежав біля вогнища на снігу і думав свою бурлацьку думу. Зазирає у минуле — тяжко. Заглядає у майбутнє — темне. Зціплював зуби — нехай! Багато випало на його плечі. Але ж він живий,

чорт забори! Подивимось ще... Спав сторожку, як дикий тур.

Так він ішов три дні і дійшов сюди, на стару пасіку. Що далі ішов, то все повільніше, а дійшовши сюди, до цієї пасіки Сіркової — зупинився. Далі несила. Ой, несила далі — це вже покинути останню рідну хату та й назавжди... Тут він отаборився і оце боровся, воював сам з собою:

Піти? Чи не піти? Ні, не треба! Але ж як він піде геть, не попросившись з цими людьми?.. Але ж як стане перед нею і не пожаліє її серця?.. Ліпше було б розбитися ще тоді, з поїзда стрибавши!

І він рішуче збирався, то знову сідав у холодній халупі і сидів, важко підперши голову. Було його й по тюрмах, і по божевільнях, і де тільки його не було, але ніде він не тратив голови. Ба, ніде ж йому і не траплялося такого. Потім він напалив у халупі і міцно заснув. Пірнув у сон, як у визволення. Нехай.

Як він довго спав — хтозна, — чи годину, чи дві, чи, може, кілька днів, — хтозна. Але враз схопився — йому приснився дивний і страшний сон. Йому приснилась мати... Мати на побаченні перед розстрілом. Рідна мати... Бідна, бідна мати!.. Він прощався з нею і гірко плакав...

А коли схопився зі сну — сльози текли по щоках.

Швидко перевзув унти, підперезався набійницею, перекинув вінчестер за спину і, ставши на лижви, пішов швидко у ніч.

* * *

Ще було темно, ще тільки благословилося на світ, а в Сірковій хаті уже горів вогонь.

Почувши шерех здалеку, собаки забрекали. Григорій тихо свиснув, і собаки вмить опинилися біля нього, кидались під ноги, радісно лащились. Нюхали вінчестер і дуріли з радощів.

На сніг лягла смуга світла. Рано повставали Сірки, як і завжди. А може, і не лягали, може, що скоїлось. Ні, так, як і завжди. Мабуть, до міста збираються.

Старий Сірко, похиливши голову, сидів насуплений на лежанці, одягнений, і ніби роздумував, що його одягати ще — чи доху, чи козяк, сидлати гнідого чи буланого.

Наталка, така ж насуплена, як і батько, заломивши брови, стиснувши уста, шила унти... Ізюбрині, лапчаті... Гаптувала їх білими пушинками... Сувора, трохи зблідла, схиляла голівку то вліво, то вправо — дивлячись на роботу, а думка десь, не тут.

Грицько сидів біля груби і морочився з калибом — відливав картеч, козюлювати збирався; робота щось кепсько йшла.

Мати біля затопленої печі перебирала мерзлі брусниці, — розглядала їх, як крапельки крові чи як намиesto на долоні.

В хаті була мовчанка гнітюча. Чи то сон недоспаний напосідав, чи то сумно, чи то тужно, як по якійсь утраті, як після похорон. Та сама гнітюча мовчанка, що запанувала серед них зразу, ще в дорозі, після того, як Наталка в кількох словах розповіла, що сама бачила, що від Григорія почула, та про його намір. Аж приїхали додому, вона, заплакавши, поцілувала матір.

Грицько гнівався на побратима, що той зник і знехтував його приятню, дружбою, — зник, навіть не попрощавшись. Його молоде серце закипіло після сестриної розповіді. Боже! А він і гадки не мав! Зразу був хотів вертати на розшук та збагнув, що це ні до чого, пізно, — і мовчав. Мовчанка — це єдине, що лишилось в ім'я дружби. Так і Наталка, і батько. Наче змовились.

Треба було їхати до міста на базу — відвозити здобич, але старий не квапився. Десь там піймана кішка чекає у клітці, поклавши лапи і гордо піднісши голову, — нерухомо та відчужено дивиться просто себе вогкими великими очима. Не бере їжі. Третій день не бере... Та вона п'ять днів не братиме, але не згине. То горда і живуча тварина... І старому думки химерно блукали межі гордою твариною та...

Раптом в сінях зашелестіло. Клацнула клямка... В розчинені двері увірвалася хмара морозу. Густа та біла... І перетворилася в людину. Так чаклюють шамани в гольдів, пускаючи клубками дим. Але такого чуда не втнуть! Зачинивши двері, біля порога стояв Григорій.

Вінчестер через плече, в снігу і крижинах попід руки, унти і ремузи обмерзли, — десь брів по наледі, — набійниці навхрест на грудях, а груди розстебнуті, спітнілі... Завмер нерухомо. Блідий, трохи схудлий, засмалений вітрами, стояв і ніяково, по-дитячому посміхався.

— Не сподівались? — вимовив хрипко.

Брусниці посипались і покотились-покотились по підлозі, заторохтіли, як намісто.

— Ох, Боже мій!.. — скрикнула мати і, простягнувши руки, ступила до дверей. — Ой, сину! О, дитино бідная!.. — І материнські сльози покотились, як тії брусниці розсипані: — Ой, що ж бо ти наробив, соколе нещасливий!?

«Так, як у тім божевільнім сні на пасіці»,— майнуло в голові. І, не розуміючи, що робить, скорившись невидимій силі, Григорій стяг шапку і опустився на коліна... Та зміг видушити тільки одне, жалке слово:

— Мамо...

А на закам'янілому обличчі, на щелепах набрякли жили від надмірної напруги.

— Ой, синку, синку!..

І ще буйніше котилися сльози у матері; вона за сльозами його не бачила, простягаючи руки, щоб підвести: — Бог... Бог тобі простить, дитино... Бог тобі суддя, та й мати Божая.— І витирала буйні сльози, а вони, неслухняні, лилися далі.— І нащо ж ти так?..

— Ну-ну, стара...— закректав старий Сірко вдоволено.— Козакові — козацьке діло!

Як Григорій увійшов, він встав назустріч і стояв так. Григорій звівся, допитливо дивлячись старому в очі. А старий заховав їх під волохаті брови, і вони так посміхалися самі собі під бровами нахмуреними. Стояли так один проти одного. Стояли так, як той Тарас Бульба з Андрієм, тільки це не Андрій,— це Григорій, і голова в нього не схилена погноблено, а гордо піднесена; лише блідий, але напропале затятий. Старий покрутив головою загадково. Либонь задоволено:

— А я й знав, що ти прийдеш, сину, аге ж... Ну, ось...

Запанувала мовчанка. А Наталка... Боже мій! Впустивши оторочки і голку, вона стояла край столу, смертельно бліда, не пустила й пари з уст. Якби хто знав, що з нею діялось! Аж помертвіла. Бідолашна дівчина! Припала очима до гостя. Аж Грицько — брат її — подивився на неї, потім на Григорія і відвернувся. Він знав сестру і вгадав, що то значить.

— Так. Я прийшов... (павза) Мені треба поспішати... Я прийшов попрощатись з вами усіма... Простіть, коли чим завинив, може, вже не побачимось (і посміхнувся), хіба на тім світі...— Обвів усіх очима і зустрівся з Наталчиними.

Дівчина спалахнула. Прочитала в його очах те, що було в його серці. Почервоніла до сліз, та помалу кров відплинула з обличчя, і вона ще більше зблідла. Чула, як кризь завірюху:

— Я мушу поспішати... Простіть і побажайте мені, як бажаю я вам...

Рвучко ступнула, потім враз повернулась і вийшла геть, либонь, до хатини...

— Бог простить, синку, — це мати, витираючи сльози. — Прости ж і ти нас, коли що...

— Щастя тобі Боже, синку! — це батько урочисто. — Шкода, та що ж... Стара, збери на дорогу щось. Не барись, синку, бо скоро світатиме. А ти дорогу знаєш?

— Та знаю... — це Григорій. — Я весь час вивчав. Думаю на весну, та от...

— Будь же обережний. А в Маньчжурії — в Харбіні та в Сахаліні є наша рідня. Та ти ж, пак, знаєш.

Григорій кивнув головою.

— Спасибі. Гаразд.

— Ну, сядьмо, щоб іще зійтись колись...

І за стародавнім звичаєм вони урочисто сіли. Григорій примостився край лави. Сиділи хвилину мовчки... Потім, як на знак якийсь, звелись. Попрощались.

Мати, плачучи, тикала Григорієві до рук набитий рюкзак. Батько застібав корячкуватими пальцями гудзик йому на грудях.

— Бувай же здоров, синку! Патронів досить? Добре...

Тут увійшла Наталка. Пристібаючи на ходу діловито набійницю, вона увійшла виряджена, як на полювання. Брови рішуче зсунені, вуста стиснені. Бліда, як смерть, але спокійна. Стала посеред хати біля Григорія.

— Куди ж це ти, дочко?! — сплеснула мати руками. А батько примружив очі вражено. Наталка ж стала проти Григорія з непокритою головою і мить дивилася йому в вічі з мукою, запитанням... Мить коротку і мить безконечну... І знайшла там відповідь, — у тім погляді — в тій мішанині з любові, жалю і розгубленості від свідомости про нездійсненість щастя. Потім взяла його за руку, відчуваючи, як на ній товчється жилка — товчється кров, пориваючись до неї, — опустила навколішки перед враженими батьками...

— Ой, Боже мій! — тільки й змогла промовити мати. А Наталка дивилася на них мерехтливими очима, запаленими іскринками сліз та безповоротною рішучістю:

— Як уб'ють мене — то я не вернусь. А як судилось мені щастя... то нехай же я буду, мамо, щаслива! І ви, тату!.. Благословіть!..

Пауза, гнітюча пауза збентеження. Очі Наталці замерхтіли слізьми, а брови рішуче заломались:

— За свої вчинки відповідатиму я... перед людьми і перед Богом. Ні, перед Богом і перед вами...

Батько суворо, допитливо дивився на Григорія, а той аж шарпнувся був, та Наталка перехопила його рух:

— Григорій не має права говорити! Я знаю, що він скаже! Але він збреше! Він зрадить сам себе ради вас. — І, заломивши руки: — Я мовчала довгі місяці, як камінь. Я змагалась із собою... Я не знала, а сьогодні я бачу, тепер я бачу, що я загину. То ж ваша кров у мені. Ви ж знаєте, що я ваша дочка... Не губіть же мене!

Мовчанка. А Наталка благала:

— Тату! Нехай я буду щасливою! Може ж, я буду щасливою!.. — І враз рішуче, з докором, хоч і крізь сльози: — Я не переступила вашої волі, в мене ваше серце, ви його мені дали таке, — то й хай же Бог буде суддею.

Старий Сірко бачив, що нічого не вдієш. О, то Сіркова кров заговорила! Начувайся! І він слухав дочку і дивився на Григорія з-під волохатих брів: «Обое рябое». І посміхнувся схованим оком під насупленою бровою.

«То хай же Бог буде суддею...»

І уже була б звелась, але тут Григорій, бачачи, до чого може дійти, мовчки опустився на коліна поруч, тяжко похиливши голову, як під сокиру; бачив, що дівчина може переступити батьківське слово заради нього.

— Отак-то, стара... — це батько.

А Наталка, ухопивши нотку в його голосі, пожвавіла.

— Як загину — що ж, Микола ж он загинув... А як загине він — то хоч знатиму, де він лежатиме, та й тоді повернуся до вас. Але нехай ми будем щасливі, тату! Мамо! Смерті ж і конем не об'їдеш. Он Микола...

Тут мати не витримала і крізь сльози:

— Чого ж ти мовчиш, батьку?!.. Твоє ж насіння!

Але не було в тім докору, лише розгубленість і да- лебі... співчуття. Так, співчуття. Вона дійшла серцем того, що старий доходив розумом.

Сірко почухав голову і зітхнув важко:

— Такі часи, бач... Таке життя... Ну, що ж...

Матері тільки цього було й треба. Вмить витерши сльози, вона хутенько зняла ікону — ще своє благословення — і, намагаючись бути веселою (щоб була ж дочка щаслива), благословила, а тоді віддала старому і стала коло нього.

— Нічого, стара! Бог не без милості, козак не без щастя... Та й часи такі... Нехай же шляхи вам будуть рівні, люди привітні і щастя довіку, — щоб ні сили темнії, ні око злеє, ні куля ворожа... От... Та й не баріться, діти!

Наталка квапилась. Шалено обіймала батька та матір. І потішала. І гомоніла збираючись:

— Не журіться... Та я ж усі шляхи і доріжки знаю... А там же тітка і родичів скільки... Боже... Ми візьмемо

Заливайка, і він принесе вам вістку, як уже будемо в безпеці...

І цілувала батьків і брата, щаслива і радісна.

— І все буде добре, ось побачите. Ми тоді покличемо вас на весілля.

Батько хитав головою, дивлячись на дочку:

— Сіркова кров.

— Дай Боже, дай Боже, — це мати, підступивши. — На ось ліпше оце, божевільна ти... — І висипала їй з пригорщі в пригорщу дрібнички — дукачі стародавні, обручки, сережки золоті. Потім зняла з себе золотий хрест і наділа дочці на шию. — Може, здасться, дитино...

Надворі швидко сіріло. Грицько збирався проводити, але Наталка заступила дорогу, обхопила руками за шию і, дивлячись в очі, ніжно, але заперечливо:

— Твій побратим — нехай мені, і я відповідаю за нього головою. Так? А мати й батько — тобі, і ти відповідаєш за них головою. Так? Дай же слово, що ти берегтимеш їх. І одружившись, будеш коло них. Ну ж... — І, тільки доставши слово, поцілувала й пустила.

Ще не розвиднилось гаразд, як з Сіркової заїмки в мороз, що стояв туманом, вийшли і попливли помалу по снігу двоє озброєних, на лижвах, з рюкзаками за плечима, а за ними великий якутський пес. Перейшли падь і пірнули в нетрі.

* * *

Однієї ночі на Н-ській заставі на Маньчжурським кордоні, біля станиці Пашкове, там, де Амур, стиснений обабіч горами і нетрями, лежить чистою, але досить вузькою смугою, — зчинилась тривога.

На великім відтинку почалася стрілянина. Почалась вона з далекої пожежі і кількох вибухів там. Потім вибухла в самім Пашковім, а далі розійшлась обабіч на яких десять кілометрів... Ніби тривав бій межі всією Японією і СРСР. Але то всього лиш — ловили порушників, що десь із боєм переходили недоторканий кордон «соціалістического Отечества». Невідомо тільки, в який бік переходили — ніч була дуже темна, нетрі густі, а варта надто знаменита, хто йде, куди йде і де проломлює «границю на замку». Метущня зчинилась надзвичайна.

А «диверсанти» були сміливі і досвідчені, ні, одчайдушні — вони насмілились перейти кордон там, де того найменше сподівались — в самісінькім Пашковім, що при-

ліпилось на березі Амуру. Там, де дороги топтані і сліду не видно, там, де Амур вкритий високими та крутими торосами. Для цього їм треба було перейти через село, що маячіло обідраними дахами та голими кроквами, — колишню козачу станицю, а тепер розкуркулену і перетворену в прикордонний колгосп. Це була крайня точка Біробіджану. Давні мешканці-козаки або «гурани» — повтікали в Маньчжурію, а тут жили тепер бердичівські, тульські та орловські «патріоти родини». У всякім разі диверсанти про це знали, і зважились перейти попри самісіньку будівлю прикордонного пункту. Але перед тим зробили досконало продуману диверсію.

За порядком все відбулося, власне, так:

Ще не смеркло, як двоє на лижвах і з ними великий пес, обережно крадучись, вийшли на схил далекої сопки і стояли там, вивчаючи пильно околицю.

Далеко на березі Амуру бовваніло Пашкове, заметене снігом. Цілий берег Амуру був досить низинний з поодинокими сопками, вкритий гайками та сухою травою й бур'янищами. Лише на півдні низину перетинало високе пасмо сопок, вкритих чагарником. Пасмо підходило аж до Пашкова. Там попри пасмо йшла дорога на Пашкове.

Правий, маньчжурський берег Амуру був високий, гористий. Сині кряжі Великого Хінгану підпирали небо.

Великий Хінган справа і пасмо сопок зліва стиснули Амур, утворивши вузьке горло.

— Там!... — махнув Григорій рукою.

Потім вони знайшли велику, заметену снігом копицю старого, бозна-коли і ким нагребеного сіна, наносили туди ще хмизу і кілька оберемків сухого бур'яну. А далі — Григорій знайшов два шматки товстої бревняки, побуравив у них шомполом по кілька дірок і загнав у кожну з них по набоеві, разом з гільзою і з усім, і поклав ті бревняки в сіно. Проробивши все це, насмакав з ватянки жмут вати, всередину його заклав пачку пороху, завинену в шмат газети, знайденої напередодні в одному з тайгових лісозаготівельних бараків у Біробіджані, — в тім покиненім безлюднім бараці вони ночували востаннє на цій землі, — і вклав ту вату в купу сухої трави.

Ось так вони приготувалися, покладаючи всі надії на цю вигадку, на лижви та на свою зброю... А як потемніло, Григорій викресав вогню і вклав тліючий гніт в вату. Стали на лижви і швидко пішли геть. Пішли на Пашкове, огинаючи дугу...

Вони вже були коло Пашкова, на цвинтарі, як ззаду, далеко в сопках, спалахнула пожежа. Потім почулись

звідти вибухи... Один... Два... Пачкою... Десь від кордону — від Амуру — здалеку відгукнулось кілька пострілів. В Пашковім заметушились. Чути, як хтось кричав:

— Сергеев!! (Трам-трам-тарарам!) Ка мене!!

По дорозі з Пашкова в сопки промчав чвалом кінний загін. Дві постаті з собакою швидко пішли в Пашкове. Виринули з завулка і пересікли площу. Саме завертали за велику якусь будівлю над Амуром, як напоролись на постать, що виринула назустріч.

— Стій!!! — загородила постать дорогу і зарепетувала п'яним голосом. То сам начальник застави біг десь від любки, пристібаючи на ходу пас з кобурою.

— Чужий! — скрикнув тихо дівочий голос.

І в ту ж мить пес ударив грудьми в груди того чужого і впився в нього пащею... Одночасно кольба вінчестера лягла впоперек черепа. Начальник звалився.

— Заливай! До мене!.. — І дві постаті з собакою канули в темряві.

По всьому кордону лопотіла перестрілка, рвучи темряву на шматки. Японські прикордонники, поставлені на ноги небезпекою, теж заалармували по всій лінії, вліво і вправо десь за кілометри. Встріля своїми пострілами. Лише насупроти Пашкова, де височіли круті, непроходимі кряжі, було спокійно. Десь далеко-далеко гримнуло раз, удруге... У відповідь залопотів скоростріл. І завирувало там, заклекотіло. Чути було, як строчили скоростріли... З Пашкова знялась ракета і освітила мертвим, сліпучим світлом кряжі Великого Хінгану, ціле Пашкове, вкритий торосами Амур... Десь вили пси з переляку.

Ракета шлигла в небі і пливли — метушились тіні між високими торосами. Веремія тіней. Не розбереш — чи то все живе розбігається на всі боки та ховається, лягаючи ниць, чи то лиш омана. Брили високих торосів — брили криги поставлені рубя під різними кутами — ожили, фантастично рухаючись. Десь близько залопотіло з скоростріла вздовж по Амуру. Кулі тьохкали об кригу і, відбиваючись, сюрчали як несамовиті. Десь знялась друга ракета, да-а-леко. Там заклекотало, загупало. «Центр бою» перенісся туди. Шляхом, що йшов вздовж Амуру, цокотіли вершники, летючи на прорив. Бій тривав, розгоряючись.

.

А на тім боці Амуру, високо в сопках Великого Хінгану, по тім боці «граніці на замке», стояли винуватці

всієї тієї баталії, весело відсапуючись, розхристані, з непокритими головами. І так, наче подурілі.

Плачучи від щастя, Наталка припадала до Григорія і цілувала його в нестямі, вкладаючи все серце, яке так довго стримувала:

— Мій!.. Мій!..

І шаліла в нападі безумної радості, невисловленої любові, безоглядної вірності.

— Ми підем тепер... На тую... на твою Україну!

Обвилась руками за ший і припала до мужніх грудей, слухаючи, як товчеться там до неї суворе, розбурхане серце,— і тріпотіла на них. Вперше цілувала, сама цілувала та й дала серцю волю.

І так само дав серцю волю Григорій. Забрав її всю в обійми, зацілював її дикі, її неприступні, її незаймані уста, її очі насмішкуваті і великі, як у дикої козулі, її руки, морозами попечені і порохом посмалені,— такі жорстокі в бою і такі ніжні до нього от... Аж ось де він догнав своє щастя!

І дуріли обоє, опираючись тим щастям до нестями.

А великий якутський пес Заливай з'явся на задні лапи і, тихенько скімлючи, намагався лизнути обох в ніс.

Лемент на кордоні помалу вщух.

Далека пожежа погасла. В Пашковім було тихо. Лише десь далеко-далеко зрідка ще лопотіли постріли.

Наталка послухала якусь мить. Потім розстебнула Григоріїв рюкзак, вийняла великий шмат м'яса і дала Заливаєві:

— Іж... Ну!.. У, мій милий, мій вірний друже!..— І пестила його рукою понід шиєю.

Пес лизнув руку і тихесенько заскімлив, відчуючи собачим серцем наближення якоїсь зміни в своїй долі. Але на м'ясо накинувся жадібно.

— Давай записку...

Григорій вийняв з гільзи маленьку записку, обачливо приготовлену ще вранці. Наталка оддерла стьожку від хустки, прикріпила ту записку до Заливаєвого нашийника зісподу та й примотала її стьожкою. Готово... А тоді довго гладила Заливаєву голову, розмовляла з ним, тиснула за вуха, поклавши голову собі на коліна. Аж не хотілось заплакати — так шкода було розставатися з вірним другом. Та враз звелась рішуче і суворо:

— Заливай!

Заливай скочив на ноги і завмер, готовий до послуху. А Наталка завагалась хвилику, а тоді жорстоко і твердо, махнувши рукою:

— Додому!..

Заливай прянув стрімголов... та й враз вернувся. Дивився очікуючи. «Не рухаються». Жалібно заскімлив, бив хвостом по снігу, позирав запитливо то на Наталку, то на Григорія. «Чого ж вони не йдуть?» Але він уже знав, чого вони хочуть. Він добре знав свою господиню і прекрасно її розумів, як завжди, з самої інтонації голосу. Та, либонь, не хотілося псові розставатися.

Шкода було пса. Але не було випадку ще, щоб Наталка, сказавши раз, міняла наказ. А зараз — тим більше. Так мусить бути. Вона нагнулась до пса, що, скориставшись з того, лизнув її в губи, і повторила, ніби людині, умовляючи лагідно:

— Додому! Так, додому... Чуєш? — І, поторсавши ніжно за ший, враз випросталась:

— Заливай! — Та й простягла руку туди, звідки вони прийшли:

— Додому!!!

Пес шарпнувся, потоптався на місці, водячи очима то на одного, то на другого. А тоді враз тихесенько гавкнув... Та й враз, розпачливо скімнувши, зірвався з місця і погнав скільки духу.

Щез.

Чути лише, як десь шелестів сніг унизу...

— Втрапить? — подумав вголос Григорій.

Наталка мовчала дослухаючись.

— Як виплутається в Пашковім — втрапить. А не виплутається — верне і дожене нас. Але... Заливай не вернеться вже.

Трохи було сумно. Та не було на той смуток місця в безмежному, героїчно здобутому щасті.

Шлях їм прослався вперед, в невідоме. Десь навколо світу. Приготовані на всі труднощі, на жорстоку боротьбу й на втрати, вони спалили всі кораблі за собою та й вірили в свою зорю, що присвічувала їм шлях, — шлях в життя. Шлях туди — десь на ту далеку, для одного з них зовсім незнану, сонячну Україну. А чи в героїчну битву і смерть за тую далеку, за тую незнану, за тую омріяну Україну.

Шлях прослався вперед, а думки летіли назад, — тим своїм безконечним слідом через снігові пустелі і нетрища, що ними мчав одинокий пес, вірний і до кінця відданий чотириногий товариш, припадаючи к сліду по-вовчому, — туди, до засніженої, загубленої в нетрищах домівки суворих тигроловів.

Краєва преса була сповнена сенсаційними повідомленнями. Перше:

Чільна сторінка офіціозу «Тіхоокеанская звезда» чорніла жалобою. Під грізною чорною шапкою — «СМЕРТЬ ВРАГАМ НАРОДА!!» та «ВИ УМЕРЛІ, НО ДЕЛО ВАШЕ ЖИВЬОТ! МИ КЛЯНЬОМСЯ, ДОРОГІЄ ТОВАРИЩІ, ОТОМСТІТЬ ЗА ВАС І УНІЧТОЖІТЬ ВСЕХ ВРАГОВ ВО ВСЬОМ МІРЄ!» — під цією шапкою в тексті було надруковано два портрети в чорних рамцях. Під портретами товстими літерами повідомлялося про те, що в тайзі «ВЕЛИКА, ОЗБРОЄНА ДО ЗУВІВ БАНДА ВОРОГІВ НАРОДУ, на чолі з крупним державним злочинцем, збігцем з каторги, шпигуном і агентом фашизму і т. д., на прізвище Григорій Многогрішний, — ПІСЛЯ УПЕРТОГО БОЮ ЗВІРСЬКИ ЗАМОРДУВАЛА тов. МЕДВИНА — начальника Краєвого особого відділу УГБ НКВД на ДВК та начальника Н-ського райвідділу НКВД».

Перечислялося всі заслуги того орденоносного тов. МЕДВИНА — «ветерана ВЧК — ОГПУ — НКВД, славного і доблесного чекіста», що в боротьбі з ворогами не знав пощади і жалості і що рука в нього не дрижала ніколи... і т. д. Потім сипалися страшні погрози і прокляття на адресу «ворогів народу усіх мастей» та їхніх приспівників і симпатиків, а особливо металося громи викорінювати всіх підряд жорстоко, немилосердно, повсякчас, і на віки вічні.

Кричалося про «бдітьельность» та «священний» обов'язок всіх — старих і малих — допомагали органам ЧК.

А внизу великими літерами оголошувалося велику премію за зловлення того страхітливого «отамана банди» — Григорія Многогрішного.

А ще нижче подавалося свідчення очевидця, що та банда пішла на схід, намагаючись, очевидно, прорватись до Японії, і що бачено її вже аж на Охотському узбережжі. Друга сенсація була ще цікавіша. Подавалося карколомне повідомлення про «чергову провокацію» «некої» агресивної держави на советсько-маньчжурському кордоні... В зв'язку з чим ціле місто, ні, цілий край заговорив про швидку війну, потираючи з радості руки: «Нарешті все скінчиться! Дай боже! Хоч би вже швидше!...» І в зв'язку з тим же заворушилось ПХВО та ОСОАВІАХЕМИ, поливаючи вулиці іпритом та ганяючи в газмасках, — без віддиху прискорено проходячи курс протиповітряної обо-

рони і не маючи до того аніякісної охоти... Отже — подавалося повідомлення про черговий конфлікт на маньчжурському кордоні. Про кількагодинний бій і відбиття великої диверсійної групи ворога, що хотіла проламати «границю на замку». Про героїзм начальницького складу Н-ської застави. А особливо про заслуги начальника тієї застави, який в героїчнім бою був поранений тяжко, проте не зійшов з революційного посту до остаточного розгрому ворога.

Краєва «Тихоокеанская звезда» рябіла жирними кличами і гаслами. «СМЕРТЬ ПОДЛИМ НАРУШІТЕЛЯМ!» «СВІНЬЯ ЛЕЗЕТ В СОВЕТСКИЙ ОГОРОД!» «СМЕРТЬ ЗАХВАТЧИКАМ СОЦІАЛІСТИЧЕСКОЙ РОДИНИ» тощо.

Потім наводилися привітальні телеграми на ім'я того героїчного начальника Н-ської застави і представлення його до найвищої нагороди. І тут же описувалося подробиці з епізоду поранення начальника. Говорилося про великий бій і, між іншим, про «двох негодяїв з гігантським псом», що в тім бою нагло напали на начальника «з тилу»...

Старий Сірко, що привіз з Грицем до Хабаровська на базу здавати живого тигра, слухав всі ті надзвичайні новини, всі ті дивовижні події та страхітні прокльони й погрози і хмурився, а йому хотілося нагло і гомерично реготатися. А хіба не смішно! Отак-о воно й все!

Що то за історія вийшла з тими «полеглими в бою з великою бандою ворогів народу» грізними енкаведистами, він знає. Та це його й не так цікавило, доправди, хоч там і говорилося про велику премію. Його увагу прикувала друга сенсація, і йому хотілося гомерично сміятися.

«Ага!! Трясця вашій матері! Отак-о!»

О, старий Сірко — то старий вовк. Одразу вхопив у всьому тому тропи, що й до чого. Ясно, що ця друга історія має ту саму причину, що й перша. А головне — з усього йому було найперше ясно одно, а саме, що «наші брикають». Бо оті «два негодяї с гігантським псом» — то й були саме вони. Авжеж. І то вони, власне, втрюх такого там шелесту наробили. І більше там нікого й не було! Напевно.

«От так вступнули!!! А той дурний начальник — нехай не лізе! Чого він підставив свою дурну голову та й став на дорозі! Хіба не знав вдачі Сіркової доньки?..»

Дід дивився на тигра в клітці, слухав, як якась дівчина читала тії новини службовцям бази, і йому чомусь раптом захотілося взяти та й випустити того тигра геть. Нехай біжить! Га! От би було лементу!..

І він би, може, й випустив, та вже тигр був не в його клітці, а в загальній і під великим замком, а головне, — дід згадав, що першого роздере ж той тигр, звичайно, його, як головного винуватця своєї біди. Але то так собі, химерна парубоцька думка.

Такого втрюх шелесту наробили!.. Га! А тільки втрюх. Решта — то все брехня, як і з тією «великою озброєною бандою».

Слухав, як читала дівчина, і курив собі байдуже, чекаючи, коли там той бухгалтер скінчить підрахунки та й відчислення на позику «Готов к труду і обороне» тощо.

«А що з тими «негодяями» сталося, не пишуть!..»

Звелів Грицеві наскуновувати всіх газет, які тільки є («Дома будемо читати»), сподіваючись щось вичитати там, що з тими «негодяями» було далі.

Слухав, що гомонять люди, хмурився і мовчав собі. Люди теж нічого особливого не гомоніли, вони більше помовчували. Так їх вимуштрувало життя та й вся ота писанина. І до сенсацій таких вони звикли, бо їх так рясно, та ще й не таких! — ого, — що, здавалося, без них ціле життя в цім світі стане ненормальним. То бо стало стилем цілої цієї збожеволілої країни, всі ті «диверсії», «нарушители», «вороги народу», «процеси», «бдітельность», «знищення», «розстріли», «чекісти», «енкаведисти», «орденоносці герої», «прокльони», «тюрми», «диверсанти», «шпигуни» і т. д. іт. п. Почадили, подуріли. Геть всі люди подуріли. То було стилем. І так само було стилем нишкнути, втягувати голову в плечі і чекати, як віл обуха, грому з ясного неба на свою голову. А от як би їх взяв та й розкрив, розлущив, як розлущують горіх, — гляди цікаві та й несподівані речі побачив би. А вже напевно побачив би, як вони кпили з усіх тих сенсацій, а то й ще побачив би що-небудь цікавіше...

Ідучи додому, старий Сірко всю дорогу тільки те й робив, що курив люльку. Набивав та й знову курив. Набрав-бо махорки півмішка в столиці. Цілі кілометри мовчав зосереджено та й враз крутив головою:

— «Негодяї!..»

І сміявся собі. А вони стояли йому віччю тії «негодяї». Один «негодяй» і одна «негодяйка»... То ось навколішки, схиливши покірно голови, посеред хати... А то Наталка ходила вистрибом по сонячній ріці, по каменях і дуріла з Заливаєм... А то вони з Григорієм на пантовці... Пробігали картини одна одної яскравіші, одна одної радісніші, — дзвінкі картини минулого, так прекрасно прожитого літа.

Старий кректав, зітхаючи. І вертався думками до тієї маленької, тривожної, як гостра шпичка:

«І чому вони не написали в газеті, що ж далі з ними?»

Дома стара Сірчиха скучала, мовчки журилася за дітьми. Але не нарікала.

Приїхавши, старий Сірко розіклав газети на столі і довго та пильно блукав по них пальцем. Але нічого цікавого не вичитав, крім того, що було. А було все те, що вже чув. І більше ні слова. Читання кінчилося тим, що він спересердя викинув газети ті всі в піч.

* * *

Другого дня після приїзду Сірка з Хабаровська, надвечір, прибіг Заливай. Хвора і одноока тепер Нерпа і Рушай зчинили раптом радісну гавкотняву. Старий Сірко відчинив на ту гавкотняву двері... На порозі лежав Заливай. Схудлий. Здичавілий. Боки йому позападалися. Шерсть на спині сторч, як у вепра. А ребра можна було перечислити здалеку.

— Заливай!!! А Боже мій!! — Стара Сірчиха кинулась, як до людини, зраділа і стривожена.

Пес загавкав хрипко і вбіг, ні, вповз до хати. На ногах йому була льодовиця — сніг, понабивавши межі пальці, позмерзався й поробив крижані черевики. Ліг і дивився на всіх хворобливими, розумними очима і лизав старому руку, що, невимовно зрадивши такому гостеві, тріпав його по морді:

— Ух ти ж, дурашка... Ну-юу... Читав я, брат, про тебе, читав... Ге-ге...

А пес тихенько вищав. Так ніби розповідав. Та ніхто не міг його мови зрозуміти.

Стара мерщій насипала псові їсти, краючи хліб, мовби людині. А Грицько тим часом обшукав Заливая.

І знайшов записку!

То був радісний день у Сірків. Старий розправив тремтячою рукою малесенький шматочок паперу і тримав його, наче бозна-яку газету. «Депеша прийшла!» В хаті було темно. Тоді засвітили каганець та й заходились читати. Тую «депешу» читати. Заходився, власне, старий Сірко, водячи пальцем од літери до літери. А в тій «депеші» печатними літерами стояло:

«ЖИВІ. ЗДОРОВІ... О! (це вже «о» від діда).

ОБІЙМАЄМО ВСІХ. ЦІЛУЄМО.

ВЖЕ ПЕРЕЙШЛИ ДО ТІТКИ!»

Стара Сірчиха плакала від зворушення.

— Ну, читай же, читай...

— Що тобі ще читати? Хіба мало? Ого! Все.

— Ну, читай ще...

Але Сірка не треба було змушувати. Він сам, помовчавши урочисто, брався до «депеші» знов. Перечитував її з насолодою. Клав її на стіл. Закурював люльку, пихкаючи поволі. Розгладжував вуса. А тоді знов брався оглядати депешу. Обдивлявся пильно з усіх боків, — чи не написано часом чого-небудь ще десь у куточку.

Ні, не написано.

Тоді перечитував, уже десять разів чуте, та й все приголошуюче:

«ЖИВИ. ЗДОРОВІ... ОБІЙМАЄМ... ЦІЛУЄМ...»

— От «негодяї» так «негодяї»!

Я ж так і знав!.. Таки Бог їх одне для одного сотворив!

Цікавішого чогось в своєму житті Сірко ще не читав, відколи був письменний.

Нарешті стара відібрала у діда записку і віднесла до сховку. В хатині поцілувала її нишком, так, ніби обох їх цілувала, так, як у ній було написано, а тоді завинула в шовкову хустинку і поклала в скриню на самий спід, де лежали-зберігалися всякі дрібнички Наталчині. А потім, вклякнувши на коліна та мерехтячи очима, повними сліз, молилася до старенької Божої Матері. Нишком ви-молюючи зовсім-зовсім небагато — зустрічі. Бодай на старість. Бодай наостанку літ.

* * *

Гриць прип'яв Заливая, щоб не втік. Так звеліла мати. І вона вже біля нього ходила, як біля дитини. Годувала та доглядала, та й розмовляла з ним.

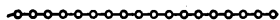
Але Заливай скучав. Скучав смертельно. Вірний пес не міг звикнути без веселої своєї господині, без тієї то-варишки вірної, що він був до неї прип'ятий міцніше, аніж такою мотузкою. На п'ятий день вранці Заливая не дошукались. Вірówka була, а Заливая не було. Зринув десь вночі і втік. Одчайдушний і безмежно вірний пес розумів дружбу по-своєму і зробив так, як веліло йому собаче серце.

Подався доганяти без надії догнати.

Але — сміливі завжди мають щастя.

1943

— Паскудна, брат, скверна, я тобі скажу, історія. Сам побачиш...— Дідусь запалив стару щербату дідівську люльку, подививсь вицвілими очима кудись поверх моєї голови, плюнув на руки і взявся за весла: — Нум...

Мій обов'язок стернувати. Виїхали з куширів на чистий брідок. Ззаду лишилась черідка тичок та сизий гнучкий оситняг, та ще — крилата розбіжна смуга упирається двома кінцями в стіни осоки.

Дивлюсь на кострубату бороду, на волохаті брови, на сірий лоб, вкритий борознами, і думаю, власне, не думаю, а хочу розгадати, — що він, цей останній із могікан, з тої решти покоління, яке завтра мусить вимерти, — що він думає. Дідусь міцно затагнувсь і, не виймаючи люльки, випустив дим у ніс.

— Такі-то, сину, люде... Семен гарний був його приятель. Ще з його, з Семеновим батьком, змалку без штанців по сагах лазили, лопуцьки їли, гороб'ят драли. В'юни ловили... зав'яжем холопші в штанях, розчепірим — і ну волочить, тобто — волок у нас. Дуже любили рибачить. І він, Семен цей, у батька вдався — рибалка природний.

Було: «Візьміть мене, дядю, з собою по рибу»... це він до Данила, ще як малим. Слухняний був і тихий, ріс хоч і в злиднях, та під доглядом людським (батька його рано не стало, убило в чагарнику, — гарний був чолов'яга, хай царствує).

І обрав Данило, і вивчив, і допомагав.

Виріс — хазяїном став...

Лівий берег тихо плив мимо, і замаячила на ньому сіра купка торішньої недогнилої осоки. Хтось, мабуть, накосив та забув давно, чи забере колись. Тінь перебігла по лиці, кивнув головою:

— Оце й копиця та...

Копиця, що й натякнула саме на цю «історію», як ще плвли сюди, плеската від дощів, зализана вітрами і так нагло використана людьми для їх диких цілей, на мить

зупинилась, повернулася на місці і враз канула за поворотом.

Повагом, так, ніби обдумуючи, як досвідчений шахматист кожен хід, розставляє дідусь слова, розгортає з відтинком жалю і болю пережите і останній сильний відбиток своєї пам'яті: монотонно, з частими інтервалами, під тупий ритмічний стук уключин, що ніби пульс часу в оцих очеретяних хащах і спокійних просторах, що за ними, флегматичний і розмірено постійний, під тихе скляне булькотіння води.

— Оцей самий Семен і Данило рибачили разом. Друзі — водою не розлити, дарма що то старий, а то молодий. Буває ж... І любив Данила Семен, як свого батька. Данилові п'ятдесят літ, Семенові двадцять, а кріпкий Данило — вола наче підняв би; і жінка в нього молода та ладна, третя, мабуть; ну да: перша вмерла, друга... так, третя. Чепурна та гожа.

Може, що й було — Семен молодий і вона молода... Всякого говорять люде, може, що й було, не знаю. Тільки й Данило любив Семена, як сина, здавна, змалку ще, бо ж він-таки й племінником трохи доводився по матері.

Жив Данило погано, дуже погано; що піймає, ото тільки й його (а що в цих сагах путнього піймаєш? Перевелась риба, перевелась — жаби самі). Була й земля, та незручна, пісок, неродюча. Халупа, шкапа, клуня поганенька — ото й всього. Плуг, правда, добрий був, хазяйський, — тільки й багатства. І всієї радості — що жінка молода, щира, — що гарна, то гарна. А то ж зли-идні-і...

А цю весну як прикрутило, так мусив Данило коня продати. Вивіз він коня на ярмарок якраз на Прокіп'я і забув. Як не дурно віддав.

Ось приходе Семен:

— Дядю, позичте мені тридцять рублів, за тиждень віддам, хрест і бог; ще й вам колись уважу...

— Що це тобі так приспічило, синку, хіба за шию капа?

— Капає... позичте...

Треба було Данилові грошей, аж кричить, треба, а позичив, другому б ні, а Семенові позичив. Така думка — свій же, та й віддасть скоро, хіба ж як... Позичив.

Не знаю, нащо вже йому так треба було грошей тому Семенові, — ні жінки ж, ні дитини. Потім ех-х... узнали нащо... А в Данила ж пак і донечка була маленька, два

роки, втішна така. Було, прийдеш до них (а воно вже говорить тоді почало), схопитися, біжить назустріч:

— Діду, діду, дідця, дідця...— і показує якусь нову череп'яну іграшку. На матір каже: «Марфо, дай води»,— велить ніби (отож чує, як батько), а потім лащить, цілує, називає її «мамуся», «мамуня, ти моя допечка»,— лащить і видумує всяко. Розумне було.

Втішався Данило дочкою.

А час іде. Ось уже й середина літа.

Як позичив Семен гроші, з того дня став обходити чомусь двір. Не зайде, а зайде — не посиде, все кудись спішить, — то се йому, то те, то ніколи. Скверно, мабуть, дуже скверно Семенові діла; який нелюдяний став, криється все. А й причини були, та не знали люде.

Данило дивувався, та поки що за гроші не напосідав, а гнівався, що цурається. Хоч грошей треба було, збирався печі робити та підлатати господарство, — то дах, то тин, ну куди не кинь — треба. Збирав гроші. Натякнув, правда, якось і Семенові, але й тільки.

А Семен, видать, занепокоївсь.

Одного вечора — хмарний був такий вечір і вітряний, з багряною смугою над обрієм, — зібрались Данило з Семеном по рибу. Забрали волокушу, ятері теж дома були (давно ловив Данило, а в лузі кидать боявся), забрали й їх. І не хотілося Данилові йти, та Семенові так уже забайдужилось, так напосідає, закортіло свіжини, бач.

— Ходіте... Ну, ходіте, дядку... А Марфа збіга і, поки ми прийдемо, дістане дець пляшку...

Не хотілося Данилові — холоднувато, та й дощ, мабуть, піде...

— От хіба що пляшку потім, ото так...— любив вишпити Данило.

Таки настирив Семен, пішли.

Дощ розходився, як на гріх, і не великий, та густий такий, наче восени. Вода посіріла, похмурилась. Нікого ніде, самі крячки шугають під дощем та падають на воду, а воно звісно — крячки люблять, як дощ: крутяться і падають просто перед тебе, аж рукою дістав би.

Одіпхнули хлопці човна, об'їхали саги, розставили ятері, перелічили, перемітили.

Ось виїздять на широке.

Данило мугиче собі під ніс пісню, шукає та залатувє проріхи в волокуші,— така думка, щоб не втекла, як що попадеться. Бо яка тепер риба,— поганенька щучка, і та втече,— так щоб не втекла, коли почнуть зараз ловити. Семен править і не по собі щось Семенові. Крутиться, озирається круги. Затурбувався, то почервонів, то стане як полотняний.

Зненацька човен сів на мілке (пропливли якраз оцей кочкуватий мілкий плес), хитнувся і мало не перекинувся. Хтозна, чи прогавив Семен, чи навмисне справив, тільки довелося спихати. Данило хотів допомогти:

— Ні, ні,— Семен до нього,— не турбуйтеся, я сам, я й проведу його вбрід,— і вліз у воду.

Данило тільки знизав плечима.

«Вбрід?.. човна?.. Здурів... чудака цей Семен»,— та й знов латає, знай собі, латає.

Коли це: тррах!

...Данила веслом по голові ззаду. Розмахнувшись, Семен та в друге, втретє... і, хитаючись та спотикаючись, як п'яний, поцупив човна до берега.

Марфа сиділа латала чоловікові штани і ждала своїх. І вечеря приготовлена, і пляшка стоїть. Дістала-таки пляшку, у кривої Горпини взяла вперед за ту рибу, що чоловік упіймає. Шие та поправляє каганця (бач, яке, і лампи свої не було). Коли це чує, щось у дворі вештається, рипнуло на перелазі. Здивувалася, чого це так рано вернулись хлопці,— а вони ж бо-то, хто більше в такий час.

Прибрала шитво, взяла на руки дитину, що була прокинулася, і вийшла.

А на дворі вже давно поночі і дощ...

— Хто?

— Та це я, Семен...

— А Данило ж де?

— Та ось... там... заціпає хвіртку...

— Ну що, піймали?

Семен підійшов і тягне в хату:

— Ходім. Він зараз увійде... Х-ху ти, яка шлягоза (хоч шлягози ніякої).

— І таке... вспіли вже поналиватись, мелеш катзна-що. Даниле!..

Та Семен потяг у хату.

— Не стій на дощі з дитиною, увійде...

Положила Марфа дитину на піл і, по правді, може, й рада, що чоловік забарився на дворі,— мабуть, сить розвішує під повіткою. Притис її Семен...

Притис... а ззаду схопив зі стола ніж та в спину, і крикнути не встигла.

Коли вже хрипіла на долівці, допитував, де гроші, а потім сокирою в груди раз і вдруге,— розрубав, щоб не ожила та не виказала, і поліз шарить на полу під подушками.

Дитину, щоб не кричала, вдарив обухом по голівці... розколов...

Дідусь схвилювано запалив люльку, сірник на мить освітив вицвілі невеселі очі і грубі мозолі рук, обпалив пальці, і погас. Дідусь затягся і глибоко та важко зітхнув:

— Дурень...

Знайшов двадцять карбованців. І тільки, а більше, скільки не шарив, ні шага... Взяв Данилового кожуха. На дворі вже з-під повітки витяг плуга, перетаскав через тин і зник.

Цілу ніч вив на сусідньому подвір'ї собака...

І цілу ніч стюжив дощ.

Жили Данило з Семеном удвох поряд, на вигоні. Отак двір одного, отак другого,— насупроти пустеля — розвалена і занедбана Степанова садиба,— того Степана, що, може, чули, зник десь безвісти. Кажуть, на шахтах ніби, чи що, а хто каже, спився та й помер у Ростові. Садибу продав був Дяченкові за безцінок. Удівцем він був і бездітним.

Там ранком знайшли плуг і добру Данилову сокиру, вкриту ніби червоною іржею. Ото на тім місці цілу ніч вив собака.

Людей зібралось на ранок мало не весь закуток.

Сполошились люде. Баби зчинили вереск. Мужики тільки брови хмурять, закипіло на серці.

Прийшов і Семен.

Шукали Данила, всюди вилазили і в колодязь дивились, кішкою мацали — нема. Семен теж з усіма ходє, та хита головою, та приказує:

— Отак сукин син наробив... Та хоч би ж за що... Хм... ну й люде...

В хаті Семен розплакався:

— Дядечку мій, дядечку... Марфууша-а... Попав би я його в руки, отого, хто це наробив,— і трах кулаком об стіл.

Голова наш, Микола Федорович, давно вже замітив кров у Семена на штанях, закипіла і не видно на чорному, а замітив. Шепотів оддалік з дядьками. А коли Семен хватив через край, якось так воно вийшло з нього:

— Три душі,— мовляв,— три душі, і все за 20 карбованців... Ех-х...

Переморгнулись люде, взяли і зв'язали Семена. Послали за міліцією.

Били, правда... було, добре били. Та й як таки, ти думаєш — сусід, годиш йому, а воно... золото.

Гарний був хлопець Семен і гарного батька, чесно-го. Чи воно так і всюди ведеться, що батько в пані, а діти до Сибіру доходять.

Тягався за Бойчихою, там така баба, пройда... і все туди... Всі жили вимотала.

Закрутивсь.

— Данила третього дня знайшли пастухи під тією копицею. Воно й не пастухи, а собаки, знайшли, обгризли...— Дідусь помовчав.— Дитину жалко, патешне ж таке було, розумне... Ех-хо-хо-о... З в'язниці, кажуть, утік, а тепер з бандою водиться... Обіцяв спалить всіх за те, що били. Народ... Не дадуть віку дожити... На подвір'ї тепер сичі кавчать, наче малі діти. Тьху.

Люлька погасла. Склав весла і почав біля неї воржити; розпалював, смоктав щосили, спльовував і мовчав. За темінню мені не видно його лица, не видно вицвілих очей, лише над люлькою кінчик носа та штамок ветхого обвислого вуса, як рудої, залізаної днями осоки. Вода шелестить скляним шелестом, плюскає об борти і тяж тягне про своє.

(Журнал «Всесвіт», 1927, № 34)

В СУТІНКАХ

Адміністратор цукроварні, присадкуватий Ігнат Соломонівич, і завполітосвітою заводського комсомольського осередку, чубатий Андрій, приїхали в нове підшефне село Бобрик читать лекції. Одна мусила бути по агро-

номії, друга про міжнародне становище,— обидві з діа-
позитивами.

Коли біля хати-читальні спинилась на всім скаку пара вороних, сонце спускалось в рожевуватий туман над далекими хребтами сільських хат. З брички злізли записані шефи, поторсали замок біля запертих дверей, обійшли читальню кругом, постояли нерішуче.

— Ей, хлопчику! — Хлопчик сидів і порпався в пилу між коліями, як горобець.— Ти що, на дощ куряву збив?.. Піди та поклич завідуючого читальнею або кого з сільради, та хутенько.

Хлопчик підсмикнув штанці і стрімголов залопотів гарбузами через город.

— Січас...

Андрій зняв карбідовий чарівний ліхтар, коробки з діа-
позитивами і розставляв все на ганку.

— Що, Ігнате Соломоновичу, озброїмось терпінням...

— Хе-хе, Андруша, озброїмось, якщо хвате...

Ігнат Соломонович тільки вчора видужав, десь там у нього розлилась була жовч, а від того ще й сьогодні білки стомлених очей по кутках трохи жовті. Він зморено розіслав брезентовий плащ на ганку і ліг горілиць. Флегматичний зроду, умів він бути спокійним завжди, і зараз ось почекає хвилину-дві, сяде на бричку і чкурне назад. А поки що уставивсь очима в хаші хмелю над ганком, довгий ніс його поводив ніздрями як крилами і заспокоївсь.

— Я чекаю.

Андрій розтягнувся на шпориші і мовчки розглядав тези.

— А знаєш, сьогодні неділя і людей мусить бути багато.

— Подивимось... А от як їх зібрати?

— Пхе, їрунда, зберемо, ось прийде завхач.

— М-м-м...— Ігнат Соломонович ловив мух,— иш, чорт... гідра контрреволюції, ти жигать, ось тобі...— ловив, а задушить було ліньки, і він пускав назад.

Андрій взявся далі за тези. Над дерев'яною, наново побіленою церквою з писком крутились щурі.

Минуло кілька хвилин.

З реготом з гарбузів вилетіла юрба хлоп'ят.

— Нема, нема...

— Тю, кого нема?

— Завідуючого нема, ми пішли, а він поїхав до міста ще вчора... А сільрада заперта...

— Гм... Ігнат Соломонович, чуєш? І що ми будемо робити?

— Хе-хе.. Хлопці, а як у вас збирають людей? Ну, на збори, на сходку, чи що?

Хлопці терлись і не знали, як у них збирають людей.

— Ну, як от у вас, наприклад, лекція чи що там, ну мітинг?..

— А хтозна...

— От їй-бо, та бувають же у вас збори...

Ігнат Соломонович аж упрів, а хлопці все-таки не знали, як у їх збирають людей.

— От їй-бо, та ніде нікого з дорослих... Де хоч ваші люди?

Тут хлопці знали і кинулись наперебій.

— Всі на полі... жнива... ну, так сьогодні ж неділя, треба...

— Треба... А культуру не треба? Андрію, хіба ми дурно приїхали? Скликати!

— Звісно, скликати,— і гарячий Андрій кинувсь був вперед та спинивсь і почухав потилицю — куди? Сільрада замкнена. От закавіка. На ганку черідкою виставились ліхтар та коробки з діалозитивами, оглянув їх і сів безпорадний.

На щастя підвернувся вертлявий хлопчисько. І бувають же такі розбитні діти.

— Дядю, у нас як на збори, так дзвонять... Дзвоном скликають...

— А-а-а... Андрію, чуєш? Розкопать.

— Пр-равильно, ве́ди до дзвонаря.

— До дзвонаря... до дзвонаря...

І ціла валка дітвори з Андрієм посередині зникла в хмарі збитого шилу, як череда.

Ігнат Соломонович уместився і терпляче ждав на ефект.

Поки Андрій гукав у двері сторожки, пронирилі, запобігливі хлоп'ята відхилили незамкнені чомусь важкі двері на дзвіницю і вже ганяли по бантинах горобців.

Старий дзвонар, він же й сторож, зрештою виліз. Був це кривий ченець Павлін. Як зачув, чого від нього хочуть, замотав злякано головою в дрібненьких кісках, продираючи заспані очі і шмаркаючи сизим носом.

— Як? Та то ж гвалт... Що ви?..

Андрій вибачливо розводив руками.

Раптом дзвонар, як опшарений, рвонувсь до дзвіниці — зобачив хлопців.

— Що? Що ви робите, сук-кини сини? Що ви робите? Пр-р-риб'ю.

І за хвилю його милиця та лайка стугоніла по сходах. Хлопці метнулися аж на самий верх.

Андрій вибіг з огради, став на вигоні перед церквою, задрів голову і стежив за оказією.

Там заверещало не своїм голосом, — одного насів, значить. Двоє з'явилися і перелякано забігали, як миші, аж звверху на помості, плуталися у віжках під дзвонами.

Один побачив внизу Андрія, згадав, чого зліз, схопив віжку від найбільшого дзвона, що в нього дзвонять раз на рік і то на велике свято, розгойдав і... Раптом, як на Великдень, в розгон в найбільший дзвін:

— Бов.

Надвечірню тишу тіпонуло за петельки...

— Бов-в-в! — як з гармати.

Ігнат Соломонович здригнувся, коли вдарив дзвін, а коли вгледів, як летіли опшалі громадяни села Бобріка — на полудрабках, охляп на конях, а, крім вершника з люшнею, ще був або хомут перекручений догори розмотаною супонею, або сідьолка збоку, — як мчали на возах і пішки старі й малі, баби й діди, покинувши печене й варене, з дому й з поля. Один промчав з косою й з мантачкою замиленим конем, на коні були наритники і не було обротьки, вчепившись в холку.

Коли побачив...

Ігнат Соломонович скочив на бричку, шарпнув коней і за мить мов у воду ринув.

На ганку рядочком лишилися — карбідовий ліхтар і коробки з діапозитивами.

— Держі-і-ть!.. Злодія держіть!..

— Бий його — морду бий!..

Андрій стояв серед вигону біля стовпа і спокійно спостерігав баталію. Дивно, на кого вони так напирають. Вже й націю опреділили. Дивувався, доки не зрозумів, що вся ота стихія суне на нього, а зрозумів, — всередині щось йокнуло і защеміло.

Кремезний багатій Сміян налетів конем і, рикаючи, замахнувся на всю душу люшнею, мов булавою, Андрій відхилився, ззаду хтось підтримав вилами, але не проколов, — люшня вдарилась об стовп і розлетілась в щепки.

— Стій! — Це Андрій.

— Ага, кричиш...

— Сюди його... самосуд йому!

Андрій спочатку храбривсь, та, побачивши, що переливки, розтерся:

— Товариші... Громадяне!

— Що він там шабаршить, в харю!

— Би-и-й ї-ї-їх!..

Сміян налітав, мов кібець.

— Підожди, Сміяне, не втече, до розправи його, порядок треба, а потім і в пику...

Дзвонар Павлін плигав на милиці і, запінений, всім розповідав про «бандитський наскок». Обуренню не було меж.

— Як, ми на полі, а нас гвалтувать, а потім грабить? А-а-а... Так бий же його, бий!

— Стій, не напирай, слова просить.

— Товариші, та дайте ж слова,— зринув зрештою з хаосу Андріїв голос, що серед юрби, мов серед ярмарку, посувався разом до сільради.

— Нікоторого слова.

— Дать слово?

— Не треба...

— Говори!..

Сміян придививсь до Андрія і... впізнав.

— А-а-а,— давня злість перевернула печінки. Давно то було.— Я ж тобі... пригадаю!

Наперли на сільраду. Сільрада зачинена. Коли Андрій опинивсь на ганку і глянув навколо, комашки полізли поза шкірою: весь величезний вигін геть-чисто запруджений людьми, і ще йдуть, біжать з усіх заулків, захекавши.

А надворі сутеніє.

Прибіг переляканий секретар (як з неба впав), впізнав Андрія і більше перелякався.

Андрій почав був говорити, розпалюючись і звично входячи в ролі, як на мітингу. Юрба зашикала, притихла, та тиша не втрималась, раптом лопнула і зчинивсь знову, тепер уже утросний, лемент. Полетіло каміння, зовсім близько вдаривсь і розбив шибку кийок...

Секретар хапливо відімкнув двері і пхнув туди Андрія,— бідняга влетів навznak.

— Не напирай... товариші, стой!

— Пусти-и!

І секретар не стримав — ціла юрба ввалилась слідом.

При каганці в сільраді засідає дивний «трибунал» — кілька найзаможніших — хазяїв, що вдерлись на чолі з Сміяном, і вузлуватий, зляканий секретар сільради. З «начальства», як на гріх, нікого...

Спочатку сидять мовчки. Груня з Сміяном, важко дихаючи, витріщилась на свою жертву — зудить в руках. Секретар знає Андрія — комсомольця, завполітосвітою, але в чому тут річ?..

Напружена тиша.

Величезні волохаті тіні колишуться по стінах, по стелі.

На дворі шумить, як море, юрба і гукає в двері. У вікна витріщились десятки пар очей.

Андрій сидить окремо на столі і демонстративно дригає ногами, а в самого душа не на місці.

— Тут телефон є?

— Що? Я тобі нателефоную, я тобі... — Сміян схопився, потім сів...

Суд почався. Верховодить Сміян.

Помацки, не знаючи, в чому суть, секретар почина вигороджувати Андрія. В'яже незграбно мову в узли. Се й те... це гарний юнак, комсомолець...

— Га, комсомолець... тим гірше для нього: бандит він, доволно.

Андрій перебив і спокійно почав розповідати, в чому справа...

— Що, що ж ти брешеш, сучий син, ану дзвонаря сюди, дзвонаря давай.

Пустили героя вечора, дзвонаря. А на дворі юрба шумить, хтось пробує виставити двері.

Проти монаших доводів кривого Павліна та проти аргументів Сміяна, скріплених матом і грюком кулака об стіл, всякі виправдання безсилі. Та Андрій і не виправдувався. Ушніпивсь понуро поглядом у Сміяна.

Десь він цього «креза» запам'ятав... Ага, 20-й рік... розверстка... Он як... Угу-у...

Тепер Андрій не виправдувався, бо добре знав, що не допоможе, що сьогоднішній випадок лише зачіпка. Так, так... корінь зла десь там... коли він з братвою тут розкулачував... Скільки років пройшло, а впізнав Сміян. О, хіба він коли забуде, ніколи. Хіба вмере...

Андрія щось питали, але він не чув, втягнувшись в спогади.

...О, ніколи вони не забудуть цього...

Ніби стверджуючи останнє, Сміян грізно наблизився і взяв за петельки.

- Ну?
- Не руш!
- Н-на...

Важка груба долоня вдарила в лице. Андрій рвонувсь, напруживсь, як кішка для скоку, але враз руки опали, мов віжки, засунув їх глибоко в кишені. Бачив своє безсилля і кипів. Одступив крок до дверей.

- Пустіть... пустіть мене до людей...

Сміян і другий загородили дорогу. Андрій налазив, тримаючи руки в кишенях.

- Геть...

- А... ти револьвер... викинь!

Андрій не виймав рук з порожніх кишень.

- Пусти...— Він був готовий на все.

Сміян намацав ззаду стілець і скрипнув зубами...

- Викинь... викинь!

- Геть!

Розмахнувся Сміян...

Раптом погас каганець. Заметушились. Знадвору хтось вибивав шибки.

Коли засвітили каганець, Андрія і секретаря сільради не було і всі двері замкнені.

Сміян і його приятелі замкнули в собі гнів. Резолюція була коротка:

- Піймать гада.

На дворі Сміян лютував:

- Хто в нас пале... хто в нас краде... хто коней воде...

Сліпе, глухе обурення ствердило правоту його слів.

— Він не втече, він не втече, ми йому...— нахвалялись п'яні Євлампієнки, діти «порядного» батька, шибайголови.— Ми на всіх вулицях... Гей, хлопці,— зібрали кагалу подібних собі і пішли.

Людям, особливо молоді, ради свята не хотілось розходитися. Зійшлися у балачках та з кумою, той з сватом. Гвалт помалу ущух. Пообсїдали канави та колодки. Дівчата лузають насіння.

— Розходьсь, розходьсь... представлення не буде, не буде, — жартував веселий чередник Микита.

- Е, дядьку Микито, вже було...

— От так... з вашою чередою, як я через неї та представлення прогавив...

Жарти, сміх. Розходились. Лишалась молодь.

Андрій, крадучись, добрався кущами з секретарем сільради до нього додому. Секретаря звали Никанором. Раніш він був слюсаром на цукроварні.

Коли погасло світло, а погасло воно не само, Никанор мерщій відімкнув двері в другу кімнату, шепнув Андрійові, і вони зникли. Пробравшись через другий вихід у садок, потім кущами і ось вони тут, дома.

— Ну, Андрій, або пан, або пропав.— Никанор в пільмі дістав запилену карабінку, обойму патронів, мисливську рушницю.— Вибирай, заряджай.

В самого руки трусились.

Розкуражена перелякана дружина Никанорова схопилася, засвітила лампу і вкрутила — світ ледве блимав. Сама сіла на ліжкові, біла як крейда, в самій полотняній сорочці.

Зарядили хлопці і довго прислухались до найменшого руху.

Тиша аж дзвенить. Андрія розібрав сміх, стало чудно.

— Чого ти?

— Х-ха, яка це все кумедія, мов у театрі... Ет, дурниця. Знаєш, Никаноре, я піду: вони вже давно, мабуть, розійшлися.

Щось рипнуло, припинкли.

Стукнуло нерішуче в вікно. Жінка мерщій погасила світло.

Тиша. Знову стук.

— Хто?

— Я.

— Та я, Ларин...

— А, Іван, ти... Зараз.

Відкрив. Засвітили світ. Ввійшов стривожений Ларин, комсомолец, товариш Андріїв: необтесаний, але щирий.

— Ти тут, хох-хо... а я думав — капут. Там, брат, на тебе засідки всюди.— Потім спохвативсь: — А знаєш, за мною, здається, весь час слідили Євлампієнки з оравою.

Під вікнами зашелестіло. Никанор збентеживсь:

— Гаси.

Тиша. Хвилина, дві... Ніде нічого. Андрій не витримав, незручно за Никанорову сім'ю.

— Ану його к чорту, ждять отак, ніби курка в хворості, я піду: та й тобі, Никаноре, безпечніш буде, у тебе ж жінка, дитина... Та й взагалі це дурниця, ну хто посміє? Я пішов.

Никанор пробував перечити, але й самому здавалось — так краще.

Пішли. Ларин проводив.

За левадами на краю села Андрій простився з Іваном. Посміялися трохи з okazji і розійшлися. Андрій пішов просто на шлях до млинів.

Ніч ні темна, ні видна. Місяць червоний і здоровий, мов діжа, тільки не сходив із-за далекого лісу. З річки тягнув вогкий холоднуватий вітер. Чорні млини порозставляли грубі руки і стояли трійцею обабіч дороги.

Андрій ішов колією, збиваючи припалу пилюку, і спостерігав за курявою. Інколи озирався набік, не з тривоги, ні, а так. Тривога уляглась, коли залишив останній перелаз. Ішов, згадував пережите за день і сміявся про себе. Зразу, опинившись за селом, стало так легко, ніби спав стопудовий тягар. Тепер хотілося крикнути на всі груди і побігти вибриком по сонній пилюці.

Коли минав останній млин, озирнувся. Раптом щось впало важке на голову і зразу ж з реготом на нього насили.

Зразу град болючих ударів, потім кудись волокли за ноги,— далі нитка пам'яті урвалась. Пекучі огненні кола і морок.

...Липкий і тягучий морок.

Ранком Ігнат Соломонович потягся в ліжку. Сміявся з учорашньої пригоди,— як він безсоромно тікав, га.

— Хе-хе... Ну й лекцію вступнув, ледве коні донесли. От номер... жаль. Сором людям похвалитися, а то б, хе-хе.

Ігнат Соломонович сміявся і нетерпляче чекав Андрія. Андрій заходив до нього кожного ранку. Тим більше сьогодні мусив зайти після такого вчорашнього (на його думку, надзвичайного) «казуса».

— А ліхтаря забув... отакої,— тільки тепер згадав, що справді ліхтар так і лишився на ганку.

— Туди, к бісу, треба когось посилати. Знову коня давай... Хоча, от дурень я, Андрій же там...

Задзвонив телефон...

— Так... Я... Що?.. Що?..

Брови Ігната Соломоновича підскочили вгору, рука трусилась, друга, що тримав нею широкі кальсони, зробила непевний рух.

Втратив всяку рівновагу...

Не дослухав і кинувся мерщій одягатись.

Коли Ігнат Соломонович з'явився в лікарню, Андрій, тільки що привезений, лежав нерухомо...

Ні лица на ньому, ні вигляду...

Без всяких ознак життя.

Метушився лікар, метушилися сестри з шклянками і з ще чимсь.

Ніяк не міг збагнути всього, що сталося... Потім до телефону і подзвонив:

— Дайте міліцію...

А потім ще дав розпорядження на конюшню — поїхать і забрать карбідовий чарівний ліхтар та діапозитиви.

(Журнал «Всесвіт», 1927, № 37)

«Я ХОЧУ БУТИ ТІЛЬКИ ЛЮДИНОЮ...»

«Не іменуй же мене поетом,
друже мій! Я хочу бути тільки
людиною, яких так мало на світі...»

Іван Багряний.

Звернення двадцятирічного поета до майбутнього читача своєї поеми «Аве Марія» не іменувати його поетом можна було б вважати бравадою початківця, який нарочито демонструє незалежність мислення і своєї позиції і цим самим привертає до себе увагу заінтригованих. Можна було б, якби це не був 1929 рік, коли розпочалися арешти української інтелігенції, коли готувався показовий процес над членами так званої Спідки Визволення України. У такі небезпечні часи Іван Багряний видає власним накладом (в-во «САМ») у Богом забутій друкарні Охтирки поему, у вступі до якої він розгортає причини своєї відмови від високого імення поета: «Не іменуй мене поетом, друже мій, бо поети нині — це категорія злочинців, до якої не належав і не хочу належати. Не іменуй же мене поетом, бо слово поет скорочено стало визначати: хамелеон, проститутка, спекулянт, авантюрист, ледар...».

Такі обвинувачення на адресу «хижких і пролазливих» земляків своїх, які

Родившись з крилами, не вчилися літати,
Родившись гордими — навчились плазувати...,

не могли лишитися безкарними. Цензура ухвалює конфіскувати цю книжку на 106 сторінок тиражем 1200 примірників, але вона майже вся встигла розійтися. І хай ця лірична поема, «виконана» в пісенному ключі, не відзначалася мистецькою довершеністю форми, за своїм

змістом і емоційною напругою не могла не схвилювати. Ще не всі усвідомили, що література і мистецтво поступово і цілеспрямовано захоплюються в державно-бюрократичні та ідеологічні лещата, з яких можна було вивратися хіба що шляхом самознищення, як це через чотири роки здійснить Микола Хвильовий, ще не всі змирилися з втратою суверенності митця як самобутньої творчої індивідуальності, ще не всі опанували рабську психологію і вивчили систему підлабузництва, одотворення та віршованої ідеологічної покори, а тут якийсь автор однієї поетичної збірки «До меж заказних» (1928 р.) вививно виказує у сатиричному циклі «Комета»:

Поети-євнухи у наш двадцятий вік!
Звичайно, не усі і не на всій планеті.
Я лиш всього про земляків своїх,
Лише про них — про євнухів-поетів.

Саме про них, про земляків своїх, із якими він, 19-літній студент Київського художнього інституту, зазнайомиться, особливо після першої публікації в журналі «Глобус» 1926 року поезії «В місто», так різко висловиться емоційно чутливий і безкомпромісний поет. А кого саме він мав на увазі, годі сьогодні вираховувати. Та безперечно не тих поетів і прозаїків, про яких він згадає у пізніше за кордоном написаній біографії: «Організаційно належав до літературної організації «МАРС» (Майстерня Революційного Слова), що була організацією т. зв. «попутників», куди входили найвидатніші письменники-«попутники» того часу: В. Підмогильний, Д. Фальківський, Б. Тенета, Б. Антоненко-Давидович, Г. Косинка, Є. Плужник, Т. Осьмачка.

Також був приятелем найбільш опозиційно настроєних письменників і політичних діячів в Україні в кінці 20-х років, таких як Хвильовий, Остап Вишня, М. Куліш, М. Яловий, Христовий, Досвітній тощо».

Про себе Іван Багряний писав: «Як письменник і поет, належав до т. зв. «попутників», тобто письменників «непролетарських щодо ідеології».

Безперечно, світоглядні позиції Багряного-поета мають свою, так би мовити, біографічну генеалогію. Народився Іван Лозов'яга (за псевдонімом — Багряний), як встановили місцеві краєзнавці¹, 2 жовтня (19 вересня за старим стилем) 1906 року в місті Охтирка на Полтавщині (те-

¹ Див.: Олександр Шугай. Через терни Гетсиманського саду. Штрихи до біографії Івана Багряного.— «Літературна Україна» від 6 вересня 1990 р.

пер Сумська область) у родині муляра Павла Лозов'яги, якому згодом і присвятив збірку поезій «В поті чола». Вчився в церковно-парафіяльній школі міста Охтирки, у вищій початковій школі, з 1920 року — в Охтирській технічній школі слюсарського ремесла, яку полишає задля навчання в Краснопільській художньо-керамічній школі. І хоча потяг до малярства був для нього органічним, все ж таки після закінчення цієї школи вирушає на працю в шахту Донбасу. Та його робітнича біографія, незважаючи на активну перейнятість станом українського робітництва, була короткочасною — кликала поезія, мистецтво, пережите, побачене, переосмислене «вимагало» нового — мистецького — вираження. А побачити довелося багато. Бачив, як у 1920 році чекісти познувалися з його 92-річного діда і його дядька на пасіці — кололи багнетами, стріляли з револьверів. Їхня безневинна смерть важко вразила хлопця. Іншого дядька забрали на Соловки, звідки він і не вернувся. А розкуркулення, голод, примусова колективізація, свавілля місцевої влади?.. Бунтарство визрівало в душі, і поет шукав підтримки як серед інтелігенції, так і серед селян, до яких він тягнувся співчутливим серцем і помислом. Тому в присвяті до поеми «Аве Марія» і з'являється таке звернення: «Вічним бунтарям і протестантам, всім, хто родився рабом і не хоче бути ним, всім скривдженим, зборканим і своїй бідній матері крик свого серця присвячує автор».

Суворі логіка класової боротьби, безжальність до ворогів соціалізму, залізні шеренги злютованих ідеєю світової пролетарської революції будівників нового світу, революційний ентузіазм мас, ліквідація куркульства як класу, грандіозні плани сталінських п'ятирічок — ці та інші ідеологізовані постулати-свідчення торжества комуністичної системи вrostали в живе тіло літератури і мистецтва, сковували їхній саморозвиток, нівелювали творчу індивідуальність, свободу мистецького самовираження. Тому емоційно розкута, експресивна, напесна народним мелосом, «приправлена» їдкою іронією і сарказмом поезія Івана Багряного різко дисонансувала з домінуючими темами і ритмами офіційної поезії, яка виражала ідеологію пролетаріату і колгоспного селянства і свідомо відсторонювала авторське «я» в ім'я виповідання настроїв і поривань мільйонів. Критика легко відшукувала в його поезіях, які друкувалися в журналах «Життя і Революція», «Червоний шлях», «Глобус», «Всесвіт», «Гарт», «Плужанин», «Кіно», в збірці «До меж заказаних», в поемі «Аве Марія» і «порнографічний натуралізм», і «сли-

нявий сентименталізм», і «містичне самозабуття»... Борис Коваленко 1 липня 1929 року на сторінках «Літературної газети» під псевдонімом К. Потапчук виносив ідеологічний присуд тенденції відступу від магістрального шляху до категоричної політизації літератури і мистецтва: «На нашу думку, це шлях не новий, шлях активно-реакційний куркулячо-буржуазних синків, озвірілих на все людство зо всіма його перспективами, співців містичного самозабуття і паразитичного індивідуалізму».

Дивує, що молодий поет не злякався цих вироків офіційної критики. Можливо, тому, що не боявся таких оцінок, які нічого спільного не мали з мистецькою критикою, можливо, не надавав цьому великого значення, бо такий стиль і категоріальний апарат тодішньої критики домінував на сторінках газет і журналів... Безсумнівне одне: Іван Багряний обрав свою позицію в складних умовах розгортання репресій проти української інтелігенції і не замірявся її змінювати або приховувати. Написаний 1928 року віршований роман «Скелька» друкує в 1930 році харківське видавництво «Книгоспілка».

Прилипла Скелька (Скелька — це село)

Над Ворсклою, де гори голубіють,

Біленькі хати цвітом залило,

Попід горою ж, наче бемське скло,

Блищить вода,

А далі, мов сулія,

Поставлена на сизому шпилі,

Там, де ліси і замчище здорове,

Де дух великий, а діла малі,

Мигає маківкою, ніби на столі,

На спині гір

Куземинська Покрова.

Село Скелька по сусідству з Куземиним. Іван Багряний не раз бував в цьому селі, бачив гору, на якій колись гордо височів чоловічий монастир Куземинська Покрова, чув про те, що в околицях Скельки було давньоукраїнське поселення XII століття, а головне — наслухався переказів і легенд про цей таємничий монастир, який після захоплення Лівобережної України після битви під Полтавою самодержавною Росією окупували російські ченці і повели жорстокий визиск і насильство над місцевим населенням. Нащадки запорозьких козаків селяни-повстанці спалили чоловічий монастир, вибухнувши справедливим гнівом супроти національного поневолення України. Російські війська задушили повстання, але слава про молодих повстанців на чолі з Данилом Чорним обростала романтичними легендами, збуджуючи надію і окрилюючи дух.

ського хлопчика його України, до гармонійної єдності усіх п'ятьох материків — таким настроєм-пориванням перейнята поема-симфонія Івана Багряного «Золотий бумеранг». Скільки в ній енергії, віри, бадьорості, натхненної милозвучності в мерехтливій грі образів, метафор, ритмів і строф, скільки гніву та болю, сарказму і молодечого мрійництва! Іван Багряний в своїй уяві бачить того маленького хлопчика в місті чи в селі, який перед собою тримає глобус — копію земної кулі, і звертається до нього із своєрідним закликком-заповітом бути господарем цієї Матері-Землі, витворити лад і гармонію на її паралелях і меридіанах, влитися в космічний ритм світобудови і пізнати щастя вічного життя усіх народів і планет.

Крути ж її, щоб аж свистіла!
Крути — крути, щоб аж гула!
Щоби просторами летіла,
Щоб над безоднями пливла,
Щоб в сяйві сонця золотого,
Щоб без диявола лихого,
Щоб тільки жити і цвісти,—
Крути її!
Крути!
Крути...

І цей оптимістичний гімн людині і Землі написаний Іваном Багряним у харківській тюрмі під час слідства 1932 року. Після статті «Куркульським шляхом» його твори вилучають із бібліотек і книжкових крамниць, а через 8 місяців прямо на вулиці (на розі Шпитального провулка та Сумської вулиці) в Харкові заарештовують, здається, на очах його колег Валер'яна Поліщука і Олексі Слісаренка. Звісно, вилучаються всі рукописи. Український літературознавець у США Григорій Костюк, який дружив із Іваном Багряним, листувався, у своїх статтях про життя і творчість поета згадує про такі його твори — «рештки загубленого, конфіскованого та знищеного»: поема «Гутенберг», яку не дозволили до друку, сатирична епопея «Комета», частини поеми «Ульріх фон Гутен», поезії, які не дозволила цензура видати в підготовленій до друку збірці «В поті чола», поема «Вандея», уривки з поеми «Мечоносці», поезії «Собачий банкет», «Тінь», сатирична поема «Батіг»... Всі ці твори були написані протягом 1927—31 рр., частина з них з'являлася в періодиці. Так, «Червоний шлях» у 1929 році надрукував уривок із поеми «Вандея», в якій поет осуджував криваву вакханалію революції на Україні і, як писала пильна критика, «негативно оцінював здобутки революції». Є свідчення, що 1932 року вийшла друком його книжка

оповідань «Крокви над табормом». Багато що міг би розкрити архів письменника, але був він конфіскований. Чи зберігся? Треба шукати. І шукають, доповнюючи життєпис письменника, як це робить письменник Олександр Шугай. Зустрівся він із дружиною Івана Багряного Антоніною Дмитрівною Зосимовою, сином Борисом, сестрою Єлизаветою, розшукав примірник прозової книжки «Чорні силуети», виданої в Охтирці 1925 року під псевдонімом І. Полярний, чернетки невідомої досі п'єси, кілька картин Багряного-художника. Студенти-журналісти Київського держуніверситету Олег Гаврильченко і Анатолій Ткаченко вперше за шістдесят років опублікували на сторінках журналу «Україна» в 1990 році статтю про письменника і уривок із роману «Сад Гетсиманський».

Багато «білих плям» залишилося ще нам відкрити в життєвій і творчій біографії поета, прозаїка, драматурга, публіциста, громадського і політичного діяча. Думаю, допоможе нам невтомний Григорій Костюк, якому Іван Багряний передав на збереження частину своїх рукописів ще у Львові 1944 року. Наче передчував, що його другові з харківських двадцятих доведеться вголос жалкувати за ним і писати, що українська література втратила «в розквіті творчих сил насамперед оригінального, вникливого, перманентно неспокійного письменника, поета великої уяви, схвильованої суспільної і душевної напруги, поета самотнього образно-мистецького бачення світу»¹.

Григорій Костюк визначає чотири, хоч і нерівномірних, етапи творчого шляху Івана Багряного: 1926—1932 — початок літературного шляху до першого арешту; 1932—1940 — період ув'язнень і концтаборів; 1941—1945 — період другої світової війни і окупації України; 1945—1963 — пововнна доба і еміграція².

Так от, період арешту, ув'язнень, концтаборів, утеч... Згадує сам письменник, — бо і навколо цих драматичних подій нагромадилися легенди:

«В 1932 році був заарештований за політичний (самостійницький український) ухил в літературі й політиці й ув'язнений в Харківській т. зв. «внутрішній тюрмі» ГПУ, де пробув 11 місяців в камері самотнього ув'язнення, а потім був засуджений на 5 років концтаборів. Присуд відбував в таборах т. зв. БАМЛАГУ. Терміну недобув, в 1937 році втік. Був повторно заарештований на по-

¹ Костюк Григорій. У світі ідей і образів. Сучасність. 1983. С. 282.

² Там же. С. 286.

чатку 1938 року й сидів у Харківській в'язниці УГБ — НКВД на Холодній горі. Сидів 2 роки 7 місяців. Був звільнений в 1940 році восени під нагляд в зв'язку з тяжкою хворобою легенів, а головне, згідно з формуляром тимчасового звільнення «за недостатністю матеріалів для повторного засудження». Умовне звільнення було обмежене місцем перебування, з якого не мав права виїхати, це м. Охтирка, де й застала мене війна. До війни кілька місяців працював у Охтирському Державному Театрі декоратором. Після вибуху війни був на фронті, як «народний ополченець» і залишився в німецькому зашлі. За німців працював редактором української газети «Голос Охтирщини». В 1942 році мав бути розстріляний, згідно з німецьким курсом щодо української національної інтелігенції, але випадково врятувався...»¹

За кожним цим фактом — невимовні переживання, які органічно «вжилися» в драматичні долі героїв його творів. Перший розділ роману «Тигролови» закінчується лаконічним повідомленням: «Тим часом по всій трансибірській магістралі і по всіх прикордонних заставах летіла телеграма-блискавка про втечу і розшук страшного державного злочинця, з підкресленням важливих прикмет: «Юнак — 25 літ, русявий, атлет, авіатор тчк... Суджений на 25 років тчк... На ймення — Григорій Многогрішний»².

Ясна річ, не доводиться «вичитувати» з долі головного героя «Тигроловів» Григорія Многогрішного біографію його творця, але переживання «страшного державного злочинця», його пригоди в тайзі «належать» Іванові Багрянному. І йому було тоді 25 років, і він був атлетичним, із русявим буйним чубом, гордим, наполегливим...

Далекий Схід, дике Приамур'я, таємничий, мов ельдорадо, Зелений Клин, куди так манило безземельних, спраглих на волю українців, — і глухі нетрі тайги, в яких, мов на чужій планеті, принишкили найжачені кулеметами і вовкодавами концентраційні табори. Туди, на край світу, далеко від України, від материка — за холодну, чужу воду, до понурої, невідомої Колими мчав у своїх шестидесятьох рудих домовинах тисячі обірваних, брудних, зарослих, безправних, приречених киян, полтавчан, кубанців, херсонців — «дітей іншої, сонячної землі і іншого, сонячного моря», велетенський двоокий циклоп.

Тільки уява великого художника могла витворити сим-

¹ Цит. за: Шугай Олександр. Через терни Гетсиманського саду. «Літературна Україна» від 6 вересня 1990 р.

² Багрянний Іван. Тигролови. Вид-во «Прометей», 1955, С. 18.

волічну картину паралельного, майже незалежного існування в одній державі двох світів — світу п'їтьми, пекла і світу ілюзорного раку, ілюзорного вільного життя. І ці два світи уособлені в символічних образах двох експресів, котрі шалено летять крізь величезні простори — «у невідоме, вперед, у чорну сибірську ніч, на край світу».

Пригадую, як наш славетний режисер Юрій Іллєнко вимріявав створити кінофільм за «Тигроловами», захоплений можливістю образно сконцентрувати в символічних драконах-експресах своєрідні типологічні ряди-свідчення про сталінський тоталітарний режим.

Іван Багрянний волею трагічних обставин помістив у цей дивовижний ешелон смерті — спецешелон ОГПУ-НКВД себе, свою долю, вивищуючи її до образу-символу непокірної і гордої, волелюбної і сплюндрованої України. Через те герой його «Тигроловів» є гордим нащадком першого каторжанина Сибіру, правнуком гетьмана Дем'яна Многогрішного. Через те Григорій Многогрішний з волі автора здійснює неможливе — вистрибує майже у смерть із черева скаженого дракона і цим божевільним протестом відживлює в тисячах змарнованих, знеособлених в'язнів почуття людської гідності, надії, переконання, що серед них, приречених, є такі, що не здаються, воліють «ліпше вмирати, біжучи, ніж жити, гниючи!»

Григорій Многогрішний не скорився, не змирився зі своїм, насильницьки нав'язаним йому статусом в'язня жахливої системи і залишився Людиною. Для Івана Багряного — людини і художника це головне: переконати читача, упевнити його в тому, що за будь-яких обставин людина може (і повинна!) бути людиною. Навіть у череві оскаженілого від шаленого лету етапного ешелону, який несе у безвість, у забуття, мов на хвості диявольської комети, таємничу легенду про зникнення душ. Хай один, лише один він, безумний сміливець Григорій Многогрішний, не змирився з приреченістю на забуття в жахливій легенді про зникнення душ у пеклі концтаборів, збунтувався, вирвався з пащі цього дракона, але це вже перемога людей, це вже свідчення нездоланності духу і можливості побороення оскаженілої потвори.

А слідом за велетенським двооким циклопом цією ж транссибірською магістраллю котився радісний і святковий, переповнений світлом, сміхом, дзвоном, квітами, піснями інший експрес. Він мчав на край землі «цвіт робітничо-селянської імперії у всій його величі і багатогранності» — шукачів карколомних пригод, миттєвого щастя, втікачів у невідоме, авантурних ентузіастів і новітніх

конкістадорів... «Цілий експрес був набитий ними, творячи окремий світ — світ на колесах, і в той же час відтворюючи копію тієї фантастичної «шостої частини світу» — копію в мініатюрі, лише трохи причепурену і розгальмовану».

Ці новочасні любителі-тигролови-авантюристи, любителі екзотики, пройдисвіти, контрабандисти, розтратники і можновладні бюрократи — поєднані в цій своєрідній екстериторіальній державі блаженної незалежності з професійними тигроловами, які вирушають на полювання за людьми в ім'я збереження пролетарської держави, чистоти її ідеології.

Сюжетна канва роману й вибудована на полюванні майора НКВД Медвина — цього новітнього тигролова за гордим, не прирученим тоталітарною системою молодим «тигром» із України, який в тайзі знайшов земляків, друзів, кохання... Григорій Многогрішний перемагає. Передусім тому, що не визнає себе нулем в історії, не озвірів, не перейнявся озлобленням і ненавистю до людей, зберіг у собі людяність, доброту, здатність співчувати, співпереживати і вірити, що людина може і повинна кинути виклик цілій системі і вистояти.

Згодом у романі «Сад Гетсиманський» (1950) письменник наголосить: «Людина — це найвеличніша з усіх істот. Людина — найнещасніша з усіх істот. Людина — найпідліша з усіх істот.

Як тяжко з цих трьох рубрик вибирати першу для доведення прикладом».

Іван Багряний для доведення правомірності першої тези знову кидає людину у вогненну пащу диявола, «обираючи» для цього нелюдського іспиту на людяність молодого хлопця Андрія Чумака. Розповідає про чотирьох синів старого, вже померлого Якова Чумака, який духовно не відходить, а навпаки, живе, зміцнює сили синів своїх, «супроводжує» свого наймолодшого Андрія по лабіринтах внутрішньої тюрми НКВД, у якій він, огірчений чиеюсь підлою намовою, змушений перейти всі «Дантові кола» тортур, нічних допитів, образ, знущань, провокацій кривавої ежовської епохи. І знову, як за Григорієм Многогрішним, так і за Андрієм Чумаком вивищується постать їхнього творця, який «наділив» своїх героїв власними переживаннями, а головне — спогадами, враженнями, сподіваннями. «Всі прізвища в цій книзі, як то прізвища всіх без винятку, змальованих тут працівників НКВД та тюремної адміністрації, а також всі прізвища в'язнів (за винятком кількох змінених), — є правдиві», —

зазначав Іван Багряний на передтитულній сторінці «Саду Гетсиманського». Волів, щоб світ знав і цих державних тигроловів, і щоб їхні жертви не пропали безвісти, безіменні, намагався детально виписати, іноді й на шкоду художності, страшний щоденний побут безневинних грішників цього пекла на землі. Авторська уява тут була недоцільна, створюючи емоційна сваволя його образного мислення згасала перед глухою пітьмою сталінського тюремного пекла, в якому методично перетворювали людину на безлику, пасивну, гідотно покірну істоту.

Примат мемуарності, документальної вірогідності описаного, мабуть, відіграв значну роль у тому, що роман «Сад Гетсиманський», як і «Тигролови», як його лист-пояснення «Чому я не хочу вертатись до СРСР?», були перекладені на англійську, німецьку, французьку, італійську, голландську мови. Бо це був, по суті, перший в світовій літературі художній твір про цей другий світ «шостої частини світу» — світ внутрішніх тюрем НКВД, концтаборів, етапів, допитів, провокацій... Європейська критика, зокрема, французькі критики, член Академії Гонкурів Андре Біллі та В. Вольмен на сторінках «Ле Фігаро літтерер» (1961, 13 травня) і тижневика «Ле Нувель Літтерер» (1961, 8 червня) відзначали емоційно пружний, експресивний, поетичний стиль Багряного-гуманіста.

На порозі свого передчасного згасання від хвороби вимореного серця і розшматованих сухотами легень Іван Багряний намагатиметься завершити написаний в 1948—49 рр. роман «Людина біжить над прірвою». У вступному слові «Невгасна віра в людину» до редактованого ним видання цього роману Василь Гришко обгрунтує домінуючу тему-ідею творчості Багряного — «тріумфу людської гідності на іспиті людини в межовій ситуації боротьби й страждань серед нелюдськості підневільної дійсності», а всі його твори — «це твори про *позитивного героя в негативній дійсності*, про героя в справжньому розумінні героїчного, як велично-людського протиставлення силам пануючого зла»¹.

Людиною, яка біжить над прірвою, йде «по лінії найбільшого опору», в цьому романі є знову молодий українець Максим Колот, який у воєнний 1943 рік опиняється між життям і смертю, вірніше, між двома смертями, між двома воюючими арміями. Ці фронти — фашистський і радянський — мовби сталіні лещата захоплюють у своє немилосердно стискує коло цю піщинку на полі жорсто-

¹ Багряний Іван. Людина біжить над прірвою. С. 5.

кої історії, намагаючись її стерти з лиця життя, а вона підхоплюється, зривається силою своєї віри в незнищенність свого маленького, але свого «Я» і перемагає. Бо сповідує витворений ним же псалом одвічному сенсові людського буття на землі:

*«Я буду вмирати, та поки маю дихання в мені, я буду змагатись і буду квапитись хапати іскри сонця, відбитого в людських очах, я буду з тугою вчитись тайни самому запалювати їх, шукаючи в тих іскрах дороги з чорної прірви в безсмертя...»*¹.

Коли над його рідним народом розверзлася новітня прірва — прірва фашистської окупації України, коли людина була защемлена проблемою вибору своєї позиції в цій драматичній ситуації: змиритися чи боротися, Іван Багряний обирає шлях підпільної боротьби. Його зброя — перо. І творить енергія його гніву агітаційні листівки, коломийки, пісні на відомі, популярні мелодії, водночас пише й твори серйозніші, передусім «незвичну, «бриласту, гострокутну і ламану» (Григорій Костюк) поему «Гуляй-Поле». У ній поет роздумує над трагічною долею українського народу, зануреного історією в кривавий вир дикунського погрому, цивілізації, і виповнює її надією на відродження духу спротиву, духу справедливої помсти. Його уява відтворює легендарний образ народного месника, самою історичною долею України покликаного вибухнути справедливим гнівом:

О, де Ти, Мужній, Простий і Великий —
Благословенний на меч і бої?!...

У письменника-в'язня сталінських концтаборів по війні єдиний шлях — еміграція. Ще Європою котяться хвилі тисяч і тисяч полонених, вигнанців, різного роду переміщених осіб, а Іван Багряний разом із своїми колегами створює восени 1945 року Літературно-Мистецьке об'єднання українських еміграційних письменників — Мистецький Український Рух (МУР), яке згодом у США перетвориться в Об'єднання українських письменників «Слово» з центром у Нью-Йорку.

Розпочинається активно публіцистична діяльність Багряного — політичного діяча, в повоєнні місяці він пише памфлет «Чому я не хочу вертатись до СРСР?», з яким звертається до європейської громадськості:

«Я один із тих сотень тисяч людей-українців, що не хочуть вертатися додому, під більшовизм, дивуючи тим цілий світ.

¹ Багряний Іван. Людина біжить над прірвою. С. 5.

Я є українець, робітник з походження, маю 35 років, уроджений на Полтавщині, зараз живу без сталого житла, в вічній нужді, никаючи, як бездомний пес, по Європі, утікаючи перед репатріаційними комісіями з ССРСР, що хочуть повернути мене на «родину»¹.

І далі Іван Багряний розгортає трагічні сторінки національної історії України, громадянської війни, колективізації, голоду 1932—1933 років, сталінських концтаборів, репресій над українською творчою інтелігенцією, українською церквою, «ілюструючи» власною долею, третиною власного життя по тюрмах і таборах.

«Я не хочу вертатись до своєї Вітчизни саме тому, що я люблю свою Вітчизну. А любов до Вітчизни, до свого народу, цебто національний патріотизм, в ССРСР є найтяжчим злочином. Так було цілих 25 років, так є тепер. Злочин цей зветься на більшовицькій мові — на мові червоного московського фашизму — «місцевим націоналізмом»².

У 1948 році Іван Багряний засновує Українську Революційну Демократичну партію (УРДП), газету «Українські вісті», багатолітнім редактором якої він був, обирається головою Української Національної Ради, пізніше — віце-президентом Української Народної Республіки у вигнанні, друкує багато статей політичного змісту, звісно, спрямованих на розробку стратегії і тактики боротьби з комуністичною системою за «демократичну, незалежну українську державу»³.

Та найбільша цінність у творчому доробку Івана Багряного — його художні твори; повість «Маруся Богуславка» — перша частина задуманої трилогії про долю української молоді в сталінській системі «Буйний вітер», повість-вертеп «Морітурі» (1947), в якій розкривається трагічна доля в'язнів сталінських тюрем, повість «Розгром», яку він присвятив пам'яті поета Михайла Пронченка, розстріляного фашистами в Кривому Розі в 1943 році, комедію «Генерал» (1948), повість «Огненне коло» (1953), в яке потрапила під Бродами в другу світову війну українська патріотична юнь, віршований памфлет «Антон Біда — герой труда» (1956)...

¹ Багряний Іван. Чому я не хочу вертатися до ССРСР? Вінни-пег, Канада, 1946. С. 3.

² Баряний Іван. Чому я не хочу вертатися до ССРСР?. С. 24.

³ Багряний Іван. Так тримати. Спеціальний випуск публіцистичних творів І. П. Багряного, присвячених актуальній патріотично-політичній проблематиці УРДП. Видавництво ЦК УРДП, 1971. С. 121.

Не все, мабуть, перераховано із того, що встиг написати Іван Багряний в умовах повсякчасних блукань, по-невірян, лікарень. Особливо часто хворів він по війні. Зазнав кілька операцій. Та й помер письменник у санаторії Ст. Блазієн у Шварцвальді (Західна Німеччина) 25 серпня 1963 року, так і не здолавши туберкульозу, діабету, хворобу серця. Було йому 56 років. І там, на еміграції, поет не знав спокою. Його переслідували «свої», провокували, погрожували, викликали на якісь суди, вносили смертні вирoki йому і дітям його, бо не сприймали програмних цілей очолюваної ним Української Революційної Демократичної Партії. Не мав спокою, душевного ладу для творчості ні тут, на Радянській Україні, ні там, у веремії української еміграційної політики, серед таких же вигнанців, як і сам. Бо мав чутливу, романтично окрилену душу художника («моя душа від природи — душа поета і митця»), душу поранену і тіло виморене, фізично нездатне виносити важкі перевтоми, мав силу-силенну задумів творчих, плекав великі надії на творче усамітнення і душевний спокій, але не судилося. У вересні 1961 року він писав Григорієві Костюку: «Стільки задумів лежить нездійснених, вже виношених, вже розпрацьованих, але не доведених до завершення речей! І чи зможу я їх завершити з угробленим серцем! — з дірливими легенями! І з такою несамовитою втомою, що хочеться просто стати каменем і не рухатися вічність».

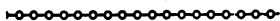
Іван Багряний усе життя біг над прірвою з вірою в людину, прагнучи запалити в ній негасиму іскру, яка б висвітила шлях із чорної прірви зневіри, приниження і знеособлення в безсмертя. Він поспішав, боровся відчайдушно, знесилювався і знову духовно окрилювався, запалювався гнівом — і страждав, охоплений зливою сліз співчуття до людини, спрагою милосердя і невимовного болю серця, піднімав її до висот божественного творіння, бо вірив у тріумф людської гідності на пограниччі боротьби і страждань. Інакше не міг, бо з юнацьких літ заповів собі бути тільки людиною.

Догмати... Істини... Закони... І пенати...

Ну, а для нас — лише один догмат:

ТИ БУДЬ ТАКИМ, ЯКИМ РОДИЛА МАТИ!

Микола Жулинський.

Тигролови. <i>Роман</i>	4
-------------------------	---

Оповідання

З оповідань старого рибалки	234
В сутінках	240
<i>Микола Жулинський</i> . «Я хочу бути тільки людиною...» ,	249

Багрянний І.

**Б 14 Тигролови: Роман та оповідання / Післямова
М. Г. Жулинського; Упоряд. О. С. Гаврильченка та
А. П. Коваленка. — К.: Молодь, 1991. — 264 с.: іл.**

ISBN 5-7720-0641-X

У центрі гостросюжетного роману, який уперше виходить окремим виданням на Україні, — повна злигоднів і пригод драматична доля українського юнака Григорія, правнука гетьмана Дем'яна Многогрішного, якому судилася довга путь на Колиму, фантастична втеча з-під недремного чекістського ока, сповнене небезпек життя у тайзі, боротьба за найвище благо в цьому жорсткому й бездушному світі — бути вільним.

**Б 4702640201—069
М 228(04)—91 БЗ.38.16.90**

ББК 84Ук6

Литературно-художественное издание

**БАГРЯНЫЙ ИВАН ПАВЛОВИЧ
ТИГРОЛОВЫ**

Роман и рассказы

Составители

**ГАВРИЛЬЧЕНКО ОЛЕГ СТАНИСЛАВОВИЧ
КОВАЛЕНКО АНДРЕЙ ПАВЛОВИЧ**

Послесловие

**ЖУЛИНСКОГО НИКОЛАЯ ГРИГОРЬЕВИЧА
Киев, издательство ЦК ЛКСМУ (МДС) «Молодь»
На украинском языке**

Художний редактор

О. В. НАВОКА

Технічний редактор

Т. І. СЕМЧЕНКО

Коректори

З. М. КЛЕЩЕНКО, Р. О. КОНДРАЦЬКА

ИБ № 4670

Здано до набору 14.03.91. Підписано до друку 07.06.91. Формат 84×108¹/₃₂. Папір друкарськ. № 2. Гарнітура звич. нова. Друк високий. Умови. друк. арк. 13,86. Умови. фарбовідб. 14,28. Обл.-вид. арк. 14,65. Тираж 47 000 пр. Зам. 1—110. Ціна 4 крб. Ордена «Знак Пошани» видавництва ЦК ЛКСМУ (МДС) «Молодь». Поліграфкомбінат ЦК ЛКСМ України (МДС) «Молодь». Адреса видавництва та поліграфкомбінату: 254119, Київ-119, Пархоменка, 38—44.

